

П. Г. УДХАУС

Джийвс запретва ръкави

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА • КРОНОС •

П. Г. УДХАУС
ДЖИЙВС ЗАПРЕТВА РЪКАВИ

Превод: Красимира Маврова

chitanka.info

Социалната революция принуждава Бърти Устър да вземе спешни мерки. Той се записва в училище, където се обучава сам да кърпи чорапите си, сам да лъска ботушите си, да оправя леглото си и да си забърква омлет.

Временната раздяла кара Джийвс да предложи услугите си на лорд Роастър — друг Търтей, затънал в срадливата тиня.

И щастливите завършеци не закъсняват.

1

Келнерът, който се беше измъкнал навън за един бърз телефонен разговор, се върна в „Гъската и краставицата“ с отнесен вид на човек, току-що научил, че е заложил на победителя в конното надбягване. Естествено той жадуваше да сподели щастието си с някого, а единствената възможна публика, навъртаща се наоколо, беше жената, седнала на масата до вратата в компанията на един малък джин с тоник и вдълбочена в някакво спиритуалистично четиво. Келнерът притрепера като гущер на слънце и тъй като не можеше повече да стиска фантастичната новина само за себе си, реши да зарадва с нея и дамата.

— Не знам дали би ви заинтересувала информацията, мадам — обърна се той към нея с глас, вибриращ от сдържани емоции, — но Майката на Уистлър спечели Оукс.

Жената вдигна към него големи, тъмни, замечтани очи и го загледа така, сякаш бе нещо, току-що материализирало се от света на духовете.

— Спечелила какво?

— Оукс, мадам.

— А какво е това?

На келнера му се стори невероятно, че в Англия може да съществува човек, който да зададе подобен въпрос, но после включи, че дамата е американка, а знайно е, че американките нямат понятие от основни факти на живота. Веднъж беше срещнал една отвъдокеанска дама, която го попита какво представлява футболното игрище. Представете си само!

— Оукс е годишното конно надбягване за млади кобили, мадам. Провежда се в Епсъм Даунс един ден преди Дербито, за което несъмнено сте чувала.

— Да, чувала съм за Дербито. Това е вашето най-голямо конно състезание, права ли съм?

— Да, мадам. Понякога го наричат класическо. Оукс се провежда един ден преди него, въпреки че преди време беше един ден след Дербито.

— И Майката на Уистлър спечели състезанието, което наричате Оукс?

— Точно така, мадам. И то с няколко дължини. Бях заложил на нея пет шилинга.

— Разбирам. Но това е чудесно, нали? Бихте ли ми донесли още един джин с тоник?

— Разбира се, мадам — с готовност прие поръчката тази щастлива душа и добави със значително количество екстаз в гласа: — Майката на Уистлър! Каква красавица!

Той се отдалечи с пъргави стъпки, а жената поклати глава и се върна към своето четиво, отвърщайки очи от наредбата на кафе-салона.

В основни линии това помещение на „Гъската и краставицата“ се различаваше твърде малко от останалите кръчми, накацали край друмищата на Англия с благородната мисия да спасяват островитяните от смърт чрез пресъхване. Във вътрешността му цареше обичайния за всички подобни заведения мистичен сумрак, над камината висяха обичайните картини „Елен в засада“ и „Сбогуването на хугенота“, по масите се мъдреха обичайните оцветници и бутилчици със сос и атмосферата беше подправена с традиционния озонopodobен дъх на кисела туршия, месен бульон, варени картофи, потни сервитьори и старо сирене.

Но онова, което отличаваше въпросния кафе-салон този юнски следобед от всички негови побратими от прованса бе присъствието на дамата, към която рицарят на чашката и блюдото се беше обърнал със своята вълнуваща вест. Като правило в кафе-салоните на крайпътните английски кръчми всичко, на което окото можеше да се натъкне, бе някой редови фермер, нагъващ пържени яйца или двойка търговски пътници, разказващи си мръсни вицове. В този момент, благодарение на своята посетителка, реномето на „Гъската и краставицата“ бе хвъркнало чак до небесата.

Онова, което веднага приковаваше вниманието и изтръгваше от устните неволно подсвирване, беше невероятното ѝ излъчване на здраве и жизненост. Общата приятна панорама се подсилваше както от

бижутата, които носеше посетителката, така и от шапката, чорапите, обувките, кожената наметка и спортния костюм на Джек Фат, така очарователно подчертаващ добре сложената фигура на притежателката си. Това, ще си кажете вие, когато я зърнете, е жена, при споменаването на чието име кръвопийците от Данъчната служба сигурно са свикнали да повдигат смачканите си шапки с почтителна въздишка.

Не бих могъл да ви опровергая. Тя просто беше толкова богата, колкото изглеждаше. Два пъти омъжвана и всеки път за мултимиллионер, въпросната дама бе толкова добре финансово осигурена, колкото би могла да си пожелае всяка жена.

Кариерата ѝ почти дословно повтаряше тази на героините от нашумелите булевардни романи, служещи за светъл пример на момичетата, които се надяват да учудят света, показвайки му, че никой не знае какви дарове му е приготвила Съдбата само зад следващия ъгъл. Родена Розалинда Банкс от рода на Банксови в Чиликоте, Охайо, без никакви други авоари освен хубаво лице, съвършена фигура и мек поетичен талант, тя бе пристигнала в Гринидж Вилидж^[1] да търси късмета си и го бе намерила още с първото бръкване в кутията. На едно парти в Макдугъл Али тя бе срещнала и очаровала Клифтън Бесемър, собственик на милионотиражката „Сензация“ и за отрицателно време беше променила обръщението пред името си.

Овдовяла след неуспешен опит на Клифтън Бесемър да мине за по-направо през един камион, вместо да го заобиколи, две години покъсно тя бе срещнала в Париж и се бе омъжила за един спортист-милионер и страстен ловец — А. Б. Спотсуърт, но почти веднага бе овдовяла отново.

Малко недоразумение между него и един от лъвовете, попаднали на мушката му в Кения, беше станало причина А. Б. Спотсуърт да попадне в жалейната страница на вестниците. Той бил убеден, че лъвът е мъртъв, но господарят на саваната бил на противоположното мнение. В резултат на разногласието, щом положил крак върху царствения му гръб, готвейки се да бъде увековечен върху лента от водача на експедицията капитан Бигър, по прякор Белия ловец, се чул грозен рев. Докато капитан Бигър хвърли фотоапарата, грабне пушката и патроните и стреля безпогрешно, усилията му вече нямали съществена практическа стойност. Нищо друго не можело да се направи, освен да

се съберат останките. А огромното богатство на А. Б. Спотсуърт било наследено от вдовицата му, на която се наложило да го прибави към шестнадесетте милиона, наследени от Клифтън Бесемър.

Ето това е накратко тъжната история на госпожа Спотсуърт, жена с нежна душа и четиридесет и два милиона долара, скътани прилежно в стария дъбов сандък. И за да изясним някои от другите интересувачи ви въпроси, трябва да отбележим, че тя се беше отбила в „Гъската и краставицата“ единствено с цел да поизпъне малко крака и да позволи на пекинезката си Помона да вземе въздух. Госпожа Спотсуърт бе на път за имението Роастър Аби, където щеше да гостува на деветия граф на Роастър. Посредством необичайното четиво пък тя попълваше белите петна в познанията си за контактуването с отвъдния свят, занимание, по което напоследък се беше увлякла. А бе облечена в спортен костюм на Джак Фат, защото харесваше спортните костюми на Джак Фат. И пиеше джин с тоник, защото вечерта беше от онези горещи вечери, когато джинът с тоник определено улучва жаждата право в сърцето.

Келнерът се върна с животоспасяващото питие и продължи просветната беседа оттам, докъдето беше спрял.

— Залогът беше трийсет и три към едно, мадам.

Госпожа Спотсуърт повдигна своите искрящи очи.

— Моля?

— Залогът, при който тя стартира.

— Кого имате предвид?

— Кобилата, за която ви споменах, че спечели Оукс.

— А, отново се върнахме при нея? — констатира госпожа Спотсуърт с въздишка. Тя четеше за един интересен пример на контакт със света на духовете и тези земни вълнения за коне, кобили и пари я подразниха.

Келнерът усети, че събеседничката му не проявява очаквания ентузиазъм и това малко го нарани. В този най-велик ден в неговия живот той би предпочел да си има работа само с хора, в чиито гърди кипи спортен дух.

— Вие може би не харесвате спортните състезания, мадам?

Госпожа Спотсуърт потвърди предположението му.

— Не особено. Първият ми съпруг беше луд по тях, но те винаги са ми изглеждали толкова бездуховни. Всички тия козли, бръмбари,

бързи писти, кални трасета и състезания с лодки... С нищо не помагат на човека да развие своя дух. Бих заложила някой и друг бон просто заради самото забавление, но не бих могла да отида по-далече. Това никога не може да ме развълнува.

— Един бон, мадам? — почуди се келнерът.

— Хиляда долара.

— Уха! Аз бих заложил и ризата си на Майката на Уистлър. Дори не само ризата, но и чорапите, че и тирантите... Цяло щастие за букмейкърите на Епсъм е, че днес не сте заложили на Майката на Уистлър.

След този коментар, вече удовлетворен, той се отдалечи, а госпожа Спотсуърт получи възможност отново да се върне към книгата си.

През следващите десет минути в кафе-салона на „Гъската и краставицата“ не се случи нищо, което би могло да задържи вниманието ни, освен това, че келнерът ловко размаза една муха с кърпата си, а госпожа Спотсуърт привърши своя джин с тоник. После вратата бе отворена със замах на силна десница и вътре нахлу як, широкоплещест, мускулест мъж над четиридесетте със загоряло обветрено лице. Той имаше ясни сини очи, червено лице, кръгла глава, върху която плешивостта бе отпочнала пъкленото си дело и един чифт от онези тънки мустачки, които се радват на изключителна популярност из покрайнините на Империята. Тяхното разпространение по горните устни на онези, които доблестно носеха тежкото бреме на бели мъже сред по-пастелното туземно население, беше толкова широко, че няма да е справедливо да припишем на новодошлия патента върху оформлението на мъжествената растителност. Дори бихме могли да си припомним носталгичните думи на поета Киплинг, който казва: „Отведи ме някъде на изток от Суец, където доброто прилича на зло, където няма десет божи заповеди и човек може да си пусне тънки мустачки.“

Вероятно точно тези мустачки придаваха на новопристигналия екзотичния изглед, който имаше. Кафе-салонът на крайпътната английска странноприемница изглеждаше като не най-типично място за неговата особа. Човек по-скоро си го представяше като душата на компанията в бара на Черния Майк в Пого-Пого и то в малкото свободно време, което му оставаше, докато не беше на сафари,

помитайки всякаква фауна, случила се на пътя му. Ето това, сигурно си казвате вие, е мъж, който много пъти е гледал носорозите право в оченцата и ги е карал чинно да свеждат всичките си налични рогови израстъци.

И отново, както в случая с прозорливите догадки по повод финансовото състояние на госпожа Спотсуърт, вие ще бъдете абсолютно прави. Този мъж с екзотични мустачки, този покорител на дивите простори не беше някой друг, а самият капитан Бигър, когото споменахме малко преди това във връзка с печалния случай, станал причина А. Б. Спотсуърт да смени своето земно жилище със звездната обител. А всеки от редовната клиентела на Лонг Бар в Шанхай можеше да потвърди факта, че Бвана Бигър е натръшкар повече носорози отколкото можете да си представите.

Но в момента той мислеше не толкова за нашите безсловесни приятели, колкото за нещо студено и в халба. Вечерта, както вече имахме възможност да отбележим, беше доста жежка, а той бе препускарал много мили по разноразредни английски пътища — от Епсъм Даунс, откъдето потегли веднага щом конното състезание, познато като Оукс, беше обявено за приключило, та чак до тази тиха кръчма в Саутмолтъншър.

— Бира! — прогърмя гласът му и това накара госпожа Спотсуърт да изпусне книгата си с ужасен вик, а очите ѝ да направят салто от място.

Всъщност обстоятелствата, предизвикали тази очна акробатика, бяха съвсем разбираеми — в първия момент дамата бе готова да се закълне, че е свидетел на една от онези прелюбопитни прояви на Невидимия свят, за които тъкмо четеше. Факт, сам по себе си достатъчен, за да накара очите на която и да е жена да изскочат от орбитите си. Защото това, с което очаквате да запълва времето си един активист на ловното братство като капитан Бигър, е да препуска след своите трофеи. А придържайки се към споменатото занимание, той би трябвало да се навърта във или около съответните ловни полета. Ако го срещнете в Кения или на Майските острови, или в Борнео, или пък в Индия, вие в никакъв случай няма да хлъцнете от изненада. Напротив — „О, хип-хип привет, капитан Бигър — ще изкрещите вие. — Как върви авджилъка?“ А той ще ви отговори, че върви тип-топ. И всичко ще си бъде на мястото.

Но когато го видите в кафе-салона на една селска кръчма в Англия, на хиляди мили от естественото му обиталище, бихте могли да бъдете извинен за появата на моментното подозрение, че пред вас стои и се блещи не самият човек от плът и кръв, а неговият безплътен дух, както обичат да правят безплътните духове, за да убият малко от свободното си време.

— Е-е! — изхълца като млада козичка госпожа Спотсуърт. Тя видимо беше разтърсена. От момента, в който започна да се интересува от проблемите на отвъдния свят, често си бе пожелавала да срещне привидение. Но нали разбирате — на човек му се иска рандевуто да се състои в подходящото време и на подходящото място. Едва ли някой би подскочил от радост, сблъсквайки се лице в лице с някой размазан по краищата субект, колкото и да е искал да го срещне, точно когато се наслаждава на освежителния си джин с тоник.

За капитана, опитващ се да привикне към сумрака на „Гъската и краставицата“, преди да изблее, госпожа Спотсуърт бе само непознатата дама, спряла да се освежи с едно питие по пътя. Поглеждайки я, той моментално бе засукал мустак, какъвто бе навикът му винаги щом видеше дама наоколо си, но нямаше никакво намерение да се захласва по нея. Повторният, по-обстоен оглед сега предизвика сеизмична вълна, която така раздруса плътта му, че той заприлича за момент на невинен млад хипопотам, сблъскал се лице в лице със своя първи Бял ловец.

— Да ме напъхат в казана, ако разбирам! — викна той гръмовито, облещил се насреща ѝ. — Госпожо Спотсуърт! Да ме гарнират със сини сливи туземците! Триста крокодила и хиляда отровни змии! Вие сте последният човек на света, когото съм очаквал да видя тук! Мислех, че сте в Америка!

Госпожа Спотсуърт вече бе успяла да възвърне душевното си равновесие.

— Дойдох преди седмица на делово посещение — обясни тя присъствието си на острова.

— Аха, разбирам. Това обяснява всичко. Слисах се толкова, като ви видях тук, защото си спомних, че ми бяхте казали, че живеете в Калифорния или на някое подобно място.

— Да, имам къща в Пасадена... И в Кармел, и една в Ню Йорк, освен това във Флорида и друга в Мейн.

— Общо пет, така ли?

— Шест. Забравих тази в Орегон.

— Шест? — повтори замислено капитан Бигър. — Хубаво е да имаш покрив над главата си.

— Да, но след като поживее там известно време, на човек му омръзва. Мисля да купя къщата, която съм тръгнала да огледам — Роастър Аби. Срегнах сестрата на лорд Роастър в Ню Йорк — връщаше се от Ямайка и ми каза, че брат ѝ искал да продава имението. А вие, капитане, какво правите в старата Англия? Отначало не повярвах на очите си.

— О, дойдох да хвърля едно око на прародината, скъпа лейди. Отдавна не съм почивал, а вие знаете какво казва народът в такива случаи: Само работа и никакви забавления правят от човека *peh-bah rot bahoo*^[2]. Удивително колко се е променило всичко, откакто бях тук за последен път. Няма шляещи се по моравите богаташи, ако разбирате какво искам да кажа. Всички са запретнали ръкави и са подхванали някакъв бизнес.

— Да, доста необичайно, нали? Сестрата на лорд Роастър, лейди Кармойл, ми каза, че съпругът ѝ, сър Родерик Кармойл, бил някакъв си началник в „Харидж“. А той е десети баронет или нещо от сорта.

— Триста крокодила! Тъби Фробишър и Субахдар няма да ми повярват, като им кажа.

— Кой?

— Дружки от Куала Лумпур. Ще се сацисат. Но на мен това ми харесва — отсеке капитан Бигър. — Това е то новият дух.

— Няма ли да седнете, капитане?

— Благодаря ви за поканата, но само за минутка. Гоня два човешки екземпляра.

По-проницателният наблюдател би открил в поведението на капитан Бигър, когато седна срещу госпожа Спотсуърт, явни следи от вълнение и смущение. Той би отдал това на факта, че последният път, когато двамата с неговата сегашна домакиня се бяха видели, капитанът събираше онова, което бе останало от съпруга ѝ с намерение да го изпрати с кораб в Найроби. Но под секрет бихме му подшушнали, че не споменът за печалния инцидент бе причина за смута му. Корените му бяха много по-дълбоки.

Капитан Бигър обичаше тази жена. Обикна я в мига, в който тя влезе в неговия живот. Колко добре си спомняше той този момент. Лагерът сред акациевите дървета. Каменистият бряг. Пенливият поток. Старият лъв Симба, ревящ в далечината, дружелюбният Тембо, размахващ хобот насам-натам из високата трева и А. Б. Спотсуърт, приближаващ с колата заедно с най-прелестното създание в брич, стъпвало някога в тези земи. „Съпругата ми“ — беше представил А. Б. Спотсуърт комбинацията от Клеопатра и Елена, която го придружаваше, а когато капитан Бигър отвърна „А, мемсахиб“ и я поздрави с официалното „*Krai yu ti nu ta rau*“, сякаш електрически ток с огромен волтаж разтърси кухнята под ребрата му. Ето това, помисли си тогава той, е Тя.

Естествено, като бял мъж, той не сподели с никого своята любов, но тя продължаваше да гори в него с безшумен, но толкова силен пламък, че на няколко пъти, както си седеше, слушаше воя на хиените и съзерцаваше снега на Килиманджаро, едва се удържа да не грабне молива и да зареди стихове.

И ето я сега тук пред него, по-красива от всякога. На капитан Бигър му се струваше, че някой близо до него удря с всичка сила тъпан. Но това беше само лумтежът на собственото му сърце.

Последните му думи бяха озадачили госпожа Спотсуърт.

— Гоните два човешки екземпляра? — учуди се тя.

— Един долен измамник — букмейкър. Червей от най-нисшия клас с душа по-черна от калта под ноктите му. Следвам го от часове. И щях да го спипам — каза капитанът мрачно, отпивайки от бирата, — ако скапаната ми кола не се беше развалила. Сега я поправят в местния сервиз.

— Но защо преследвате този... букмейкър? — поинтересува се госпожа Спотсуърт. Стори ѝ се доста лекомислено такъв силен мъж да прекарва по този начин времето си.

Лицето на капитан Бигър потъмня. Явно въпросът ѝ беше докоснал оголен нерв.

— Този долен тип ме изпързала. Изглеждаше ми свестен — с мустаци като на морж и превръзка на лявото око. Викали му Честния Пач Пъркинс. „Яхни мечтата си и не се бой от нищо, скъпи друже — каза ми той. — Ако не рискуваш, няма да изплуваш. Ела при мен.

Удари силно топката. Не спирай на половината път и няма да съжеляваш.“ И аз направих двойно залагане при него.

— Двойно залагане?

— Двойното залагане, скъпа ми лейди, означава, когато заложиш на един кон в едно състезание и той спечели, да заложиш цялата печалба на друг кон в друго състезание.

— Аха, ясно.

— Сама можете да се досетите, че ако и двата коня спечелят, човек получава една значителна сума. С доста хора се съветвах в Лондон и те ми препоръчаха комбинацията за днес — Великолепната Люси и Майката на Уистлър.

При второто име събеседничката на капитан Бигър се оживи.

— Келнерът преди малко ми каза, че Майката на Уистлър е спечелила в днешното състезание.

— Това направи и Великолепната Люси в предишното надбягване. Аз зложих на нея пет лири при сто към шест и цялата печалба се прехвърли на Майката на Уистлър в Оукс. Тя мина без да се напъва финала при...

— Трийсет и три към едно — и това ми беше съобщено от словоохотливия келнер. Господи! Наистина сте пипнал добра сумичка!

Капитан Бигър изгълта бирата си.

— Аз наистина трябваше да получа добра печалба — каза той с гримаса, наподобяваща човек с ужасен зъбобол. — Трябваше сега да съм собственик на колосалната сума от три хиляди лири два шилинга и шест пенса плюс моите първоначални пет лири, които дадох на секретаря на онзи букмейкър — един тип с кариран костюм и същите моржовски мустаци. Но какво стана? Този дявол в човешки образ задигна парите ми. Офейка с колата си пред очите ми. Но аз го последвах и бях по петите му до преди малко. И тъкмо когато щях да го стигна, колата ми взе, че се счупи. Двеста хиени! Ще го пипна аз тоя негодник. Ще му извия врата на тоя долен измамник! А после ще му извадя вътрешностите с голи ръце, ще му откъсна главата и ще го накарам да я глътне. След това...

Капитан Бигър спря. Изведнъж осъзна, че е монополизирал разговора. Едва ли неговата събеседничка се интересуваше от ритуалния танц на племето Бонго-Бонго върху кървящи човешки останки, който той жадуваше да извърши.

— Стига сме говорили за мен — промени темата капитан Бигър.
— А вие, скъпа лейди, какво правихте през тези години? Надявам се, че всичко при вас е наред. Изглеждате превъзходно. Как е съпругът ви? О, извинявайте!

— Няма нищо. Може би искате да знаете дали съм се омъжила отново? Не, не съм, въпреки че Клифтън и Алексис непрекъснато ме съветват да го направя. Много са мили. Толкова великодушни и отзивчиви.

— Клифтън? Алексис? — завъртя неразбиращо глава капитан Бигър.

— Господин Бесемър и господин Спотсуърт, предишните ми съпрузи. Говоря си от време на време с тях чрез масичката за спиритически сеанси. Предполагам — усмихна се тя малко смутено, — си мислите, че е доста странно от моя страна да вярвам в такива неща като спиритическите сеанси?

— Странно?

— Толкова мои приятели в Америка ми казват, че тия неща са пълни глупости.

Капитан Бигър изпухтя войнствено.

— Ако бях там, щях добре да си поговоря с тях! Щях да разбия на пух и прах жалкото им подобие на мозък. Не, скъпа лейди! Виждал съм толкова мистериозни неща из земите, където съм живял, че вече нищо не ми се вижда странно. Виждал съм боси поклонници, които изминават пътеката на Ахура Мазда^[3] по тлеещи въглени. Виждал съм висящи във въздуха въжета и тълпи малки момчета да се катерят по тях. Виждал съм факири да спят върху легла от пирони...

— Наистина ли?

— Уверявам ви. И като си помислиш, че безсънието на практика не им е познато... Така че няма да ме видите да се смея на някой, който вярва в спиритическа масичка.

Госпожа Спотсуърт го погледна нежно. Мислеше си колко приятен и разбран е този мъж.

— Интересувам се изключително много от парапсихологичните опити. Горда съм, че съм една от малкото предани на каузата изпитатели, които се опитват да повдигнат завесата. Надявам се да преживея някоя вълнуваща среща със същество от отвъдния свят в

Роастър Аби, накъдето съм се запътила. Казаха ми, че това е една от най-старите къщи в Англия.

— Няма начин тогава да не се натъкнете поне на едно-две привидения — предположи капитан Бигър. — Те се събират на тумби из тия стари английски селски къщи. Още един джин с тоник?

— Не, благодаря. Трябва да продължа. Оставих Помона в колата, а тя мрази да стои дълго време сама.

— Не можете ли да останете още малко и да пийнете още едно питие?

— Страхувам се, че не мога. Трябва да тръгвам. Не можете да си представите колко ми беше приятно, че ви срещнах отново, капитане.

— Удоволствието беше мое, скъпа лейди — отвърна дрезгаво капитан Бигър, едва удържайки бушуващите вътре в него страсти.

Бяха излезли навън и той можеше да я огледа по-добре, застанала до колата си, окъпана в слънчеви лъчи. Колко божествено красива беше Тя, колко прекрасна, пленителна, очарователна... „Хайде, хайде, Бигър — прекъсна сам мълчаливата си ода той, — не се захласвай, стари друже. Играй играта, Бигър, играй играта!“

— Посетете ме, когато се върна в Лондон, капитане. Отседнала съм в „Савой“.

— С удоволствие, скъпа лейди, с удоволствие — отвърна капитан Бигър. Но в действителност съвсем не мислеше така.

Какъв смисъл имаше? Каква полза да подновява познанството? Само ще забие по-дълбоко ножа в раната. Много по-добре беше да ухапе куршума и да прекрати всичко още тук и сега. Прост ловец, пък бил той и Бял, без пукната пара на свое име не може да се набърква в един казан с богати вдовици. Това беше едно от нещата, които най-често беше чувал да повтарят Тъби Фробишър и Субахдар в стария англо-малайски клуб в Куала Лумпур. „Оня тип преследва само парите — коментираха те на чашка някакъв познат, който се беше оженил за богата жена. — Някакво си празноглаво жиголо, старче, нищо повече.“

И бяха прави. Капитан Бигър не можеше да има нищо общо с тази жена. Все пак човек трябва да пази достойнството си... особено ако е англичанин.

Хапейки горната си устна и проклинайки калпавата си съдба, капитан Бигър тръгна към сервиза, за да види какво става с колата му.

[1] Гринидж Вилидж — квартал в Ню Йорк, в западната част на Манхатън, в който живеят и работят много хора на изкуството, издатели, вестникари и т.н. — Б.пр. ↑

[2] Става дума за популярната английска поговорка *All work and no play makes Jack a dull boy* — Работата без отдих и развлечения затъпява човека. — Б.пр. ↑

[3] Ахура Мазда — според зороастризма Създателят на света, или духът на доброто. — Б.пр. ↑

2

Роастър Аби се намираше на около десетина мили от „Гъската и краставицата“. Имението се издигаше — поне тези части, които все още не се бяха срутили — наред една доста жизнерадостна местност. Но ако попитате Уилям Еджъртън Бамфилд Осингъм Белфри, Девети граф на Роастър и негов стопанин, на какво толкова има да се радва една английска селска местност в тия времена, той едва ли ще може да ви отговори. Архитектурата на въпросната постройка беше от тринайсти-петнайсти век и от времето на Тюдорите^[1], а полуразрушеното му състояние датираше от следвоенния период на двайсети век.

За да достигнете лелеяната цел, вие трябва да свърнете от главния път, да изминете една дълга близо миля обилно буренясала алея и след като се изкачите по каменни стъпала, нагледен пример за тежкото бреме на Времето, най-накрая ще се озовете през масивна врата, плачеща за пребоядисване. Именно там, в същия момент, когато госпожа Спотсуърт и капитан Бигър бяха започнали да завързват нишката на прекъснатото си познанство, тъпчеха от крак на крак сестрата на Бил Роастър — Моника и нейният съпруг, сър Родерик, наричан за по-кратко Рори.

Моника, към която приятели и близки се обръщаха с галеното Моук, бе дребна и напориста, докато нейният съпруг беше огромен и флегматичен. Но нещо в неговата външност и маниери подсказваше, че не бива с лека ръка да бъде причисляван към редовите кротки биволи, преживящи спокойно и методично, отбивайки с олимпийски непукизъм всички опити да бъдат спешени за нещо.

— Моук — каза той след известен размисъл, очевидно завършил критичния оглед на съоръжението пред себе си, — ще ти кажа нещо, което можеш да споделиш с пресата или да запазиш за себе си. Всеки път, когато се натъкна на това ужасно място, то ми се вижда още помухлясало.

Моника го погледна нежно и побърза да защити своя роден дом.

— Можеше да бъде и много по-лошо, мишленцето ми.

Преживяйки в мълчание, Рори поразмишлява известно време над думите ѝ.

— Как?

— Знам, че има нужда от ремонт, но откъде пари? Бедничкият Бил не може да поддържа замъка само с приходите от арендата.

— Защо не започне работа като всички нас — изпъчи мощна гръд Рори.

— Няма нужда да се заяждаш само защото си в търговията, стар мошеник такъв.

— Искан само да подчертая, че всички го правят, скъпа. Напоследък Камарата на лордовете на практика е празна с изключение на вечерите и почивните дни на банките.

— Нас Роастърови трудно можеш да ни изчегърташ оттук. Всички мъже на фамилията винаги са били като лилии в полето. Чичо Джордж не обуваше дори собствените си ботуши.

— Тогава чии ботуши е обувал? — ококори се Рори.

— Е, това бихме искали да знаем и ние. Разбира се, най-голямата грешка на Бил е, че остави онази американка да му се измъкне.

— Каква американка?

— Беше се запознал с нея точно преди да се оженим. Госпожа Бесемър. Вдовица. Срещнал я беше в Кан едно лято. Приказно богата и на всичко отгоре невероятно красива. За известно време връзката им изглеждаше обещаваща, но след това не се получи нищо. Предполагам, че някой му я отмъкна изпод носа. Разбира се, тогава той беше просто господин Белфри, а не лорд Роастър, което сигурно е оказало някакво влияние.

Рори поклати глава.

— Сигурно не е била тази причината. Аз също бях просто господин Кармойл, когато те срещнах, но я си спомни как ловко те измъкнах изпод лапите на местните величия.

— Ти пък си припомни какъв беше по това време. Неотразим кавалер и колекционер на сърца. И сега не си съвсем за изхвърляне — добави Моника нежно. — Все още е останало нещо от старата магия.

— Това е самата истина — съгласи се спокойно Рори. — Все още пръскам очарование в мрака. Бил не е успял, предполагам, защото му липсва хъс... онзи хъс, който можеш да откриеш с тонове в „Харидж“.

Можем да го наречем, без да си кривим душата, воля за победа. Наполеон го е имал. Аз го имам. Бил го няма. Ето това е — отсече философски Рори. После обобщи своите наблюдения над Роастър Аби. — Знаеш ли какво ѝ трябва на тая къща? Една атомна бомба, спуснатата внимателно от дупката на покрива над Голямата бална зала.

— Дали ще помогне?

— Ще оправи за нула време старата колиба. Според слуховете, обаче, за да си завъдиш собствена атомна бомба ти искат торба с жълтици, затуй и тоя план е за боклука. По-просто ще е да използваш влиянието си върху Бил, та да го убедиш да купи повечко парафин и стърготини, прилежно да къта старите вестници, да изчака някоя безлунна нощ и с помощта на клечка кибрит да приключи с цялата тая работа. Ще се почувства съвсем различен човек, когато старата руина хубавичко се разгори. Повярвай ми, ще бъде много красиво.

Моника го погледна тайнствено.

— Мога да направя нещо по-добро.

Рори отново поклати глава.

— Не. Палез. Това е единственото спасение. Не можеш да измислиш нищо по-добро от един хубав, буен, добре подкласен огън.

— А ако ти кажа, че се надявам да продам къщата?

Рори я зяпна смаяно. Той имаше високо мнение за способностите на жена си, но това тук се доближаваше до границите на мистичното.

— Да я продадеш? Не мога да повярвам, че си способна да я разкараш. Доколкото знам, Бил я беше предложил на едно от онези благотворителни дружества като *Дом за Непоправими малолетни престъпници*, но те му се изхилили в лицето. Сигурно са си помислили, че младите бандюги ще хванат ревматизъм. Много влажна къща, много влажна.

— Е, има малко влага.

— Водата тече по стените като пролетен поток. Предполагам, че е така, защото е близо до реката. Спомням си как веднъж казах на Бил: „Бил, ще ти открия една истина за родния ти дом. През лятото реката е в дъното на градината ти, а през зимата градината е на дъното на реката.“ Разбираш ли, опитах се да поразвлека малко старата дружка. Той каза, че съм го измислил страшно хитро.

Моника хвърли към половинката си един от онези съпружески погледи а ла Снежната царица, от които на женените мъже им се

смръзват вътрешностите.

— Страшно хитро, няма що — каза тя с арктически навеи в гласа. — И страшно смешно. Предполагам, че първото нещо, което ще издрънкаш пред госпожа Спотсуърт, ще е от тоя сорт.

— А? — в съзнанието на Рори бавно се промъкна усещането, че току-що споменатото име му е непознато. — Коя е госпожа Спотсуърт?

— Жената, на която се надявам да продам къщата. Американка. Много богата. Срецнах я в Ню Йорк, когато пътувах насам. Има дузина къщи в Америка, но си е наумила, че иска нещо старо и живописно в Англия.

— И романтично?

— Изпълнено с романтика. Когато чух това — седяхме една до друга на едно женско парти — веднага се сетих за Бил и имението и подхванах делови разговор. Успях да я заинтригувам. В крайна сметка къщата е пълна догоре с история.

— И с мишки.

— Тя щеше да пътува на следващия ден за Англия и се разбрахме веднага след като се върна, да организирам нейното идване тук, за да огледа мястото. Госпожа Спотсуърт може да дойде всеки момент.

— Бил знае ли, че ще има такова височайше посещение?

— Не. Трябваше да му изпратя телеграма, но забравих. Но какво значение има? Това само ще го зарадва. Най-важното е да я опазим от твоите калташки духовитости. „Често съм казвал, госпожо Спотсуърт, че през лятото реката е в дъното на градината, а през зимата — ха-ха — градината — това ще ви хареса — е на дъното на реката — хо-хо-хо.“ И това естествено ще провали продажбата.

— Как мога да избълвам подобна глупотевина, захарна кокошчице?

— Ей тъй както си стоиш, захарни петльо. Проблемът при теб е, че въпреки че си крал сред мъжете, от теб не може да се изстиска и капчица такт.

Рори се усмихна. Обвинението го поласка.

— Такт? Момчетата в „Харидж“ щяха да умрат от смях, ако чуеха това.

— Помни, че е жизненоважно да сключим тази сделка.

— Ще го помня вечно. Да не мислиш, че не искам да дам едно рамо на бедния стар Бил. Срамота е! — продължи Рори, който бе посветил доста интелектуални напъни на тая тема. — Завалията започна от дъното на стълбицата като най-обикновен наследник и чрез мъжество и упоритост си проправи път, докато най-накрая грабна титлата. И само малко след като сложи короната на главата и си каза: „А сега да празнуваме!“, ония типове по върховете извадиха проклетата социална революция от шапките си както факир вади бял заек и му отмъкнаха на практика и последното пени, което имаше. Такива ми ти работи! — заключи Рори с въздишка. — Между другото — продължи той, променяйки темата, — забеляза ли, че през цялото време, докато си бърбехме сладко-сладко, което за мен бе истинско удоволствие, натисках звънца през равни интервали, но досега никой не отвори ръждясалата порта? Какво е това място — замъка на Спящата красавица? Или пък цялата компания е била натръшкана от някаква чума или мор?

— За Бога! — каза Моника. — Забрави ли, че звънциите в Роастър Аби служат само за декоративна украса. Мисля, че не работят от времето на Едуард Седми^[2]. Когато чичо Джордж искаше да събере прислугата, той просто показваше глава от прозореца и виеше като прериен вълк.

— Сигурно го е правил, когато е имал вопиюща нужда да обуе нечии чужди ботуши — вметна невинно Рори.

— Просто трябва да отвориш вратата и да влезеш вътре. Както ще направя аз сега. А ти донеси чантите от колата.

— И къде да ги дислоцирам?

— За момента в предверието — нареди Моника. — После ще ги качиш горе.

Тя влезе и се отправи към любимото свърталище — дневната, където в детството ѝ бе концентриран животът в къщата. Също като другите английски къщи от този калибър, имението имаше огромен брой празни стаи, които никога не се използваша, библиотека, която се посещаваше още по-рядко, и тази дневна, най-популярното място за срещи. Тук тя бе седяла, поглъщайки жадно „Вестник за девойки“ и до ветото, наложено от чичо ѝ Джордж, чието обоняние се оказа силно развито, бе отглеждала бели зайци. Това беше голяма, просторна и

уютна стая с френски прозорец, водещ в градината, в дъното на която през лятото течеше реката.

Докато стоеше на прага на дневната, вдъхвайки познатия мирис на тютюн, кожа и спомени, овладяна от носталгична тръпка и силно желание да върне часовника назад, през френския прозорец влезе момиче в престилка, което за миг спря сепнато, а после нададе радостен вик.

— Моук... скъпа!

Моника се обърна.

— Джил!

Двете протегнаха ръце и се прегърнаха.

---

[1] Тюдори — английска кралска династия, чиито представители заемаха престола от 1485 до 1693 г. При тях окончателно се установява абсолютизмът и се слага началото на английската колониална империя.

— Б.пр. ↑

[2] Едуард Седми (1841–1910) — крал на Англия от 1901 до 1910 г. — Б.пр. ↑

3

Джил Уайвърн бе много млада, много привлекателна, малко луничава и изключително практична и веща жена. Тя носеше престилката си все едно че беше парадна униформа. А миниатюрните ѝ форми бяха вдъхновили един неин обожател от Блумсбъри да я сравни в своя непубликувана поема с танагринска статуетка^[1]. Сравнението, обаче, не беше особено удачно, защото тези статуетки, каквито и да са достойнствата им, не помръдват дори малкото си глинено пръстче, а Джил конкурираше енергичността на разлят живак.

— Моук, скъпа — продължи тя след края на сцената с целувките, — това наистина ли си ти? Мислех, че си в Ямайка.

— Пристигнах тази сутрин. Грабнах Рори от Лондон и тръгнахме веднага насам. Сега е отвън, труди се върху багажа.

— Имаш страхотен тен!

— Три месеца съм се бършила, за да го постигна.

— Толкова ти отива. Но Бил не ми е споменал, че те очаква. Това изненадващо посещение ли е?

— Прекъснах пътуването си. Когато издръжката ми се сблъска с онези цени в Ню Йорк, моментално предаде богу дух. А, ето го и Великият везир на алъш-вериша.

Рори влезе, бършейки потно чело.

— Какво си сложила в тия чанти, момиче? Олово ли? — викна той от вратата със страдалчески глас, но забеляза Джил и повдигна вежди. — Здравейте — поздрави я той с известна несигурност в гласа.

— Рори, сигурно си спомняш Джил Уайвърн?

— Разбира се. Джил Уайвърн. Как не се сетих веднага... Джил Уайвърн. Сигурно вече си се изфукала с тена си.

— Тя сама го забеляза.

— Хваща око, нали? Жена ми твърди, че навсякъде била еднакво черна — обърна се Рори с поверителен глас към Джил. — Кое то може да предизвика някои въпроси у един старомоден съпруг, нали? Значи вие сте Джил Уайвърн? Колко сте пораснала!

— Откога?

— Откакто... откакто сте започнала да растете.

— Вие нямате и най-малка представа коя съм, нали?

— Не бих твърдял подобно нещо...

— Ще ви помогна. Бях на сватбата ви.

— Не изглеждате толкова голяма.

— Тогава бях на петнайсет и ми бяха възложили отговорната задача да озаптявам кучетата, та да не скачат върху гостите в изблиците си на радост. Валеше като из ведро и лапите им бяха кални.

— Не може да бъде! Чак сега си спомних. Значи ти си онази нахакана хлапачка? Забелязах как се ръгаше сред най-гъстата тълпа и си помислих какво ужасно младо петно върху пейзажа си.

— Съпругът ми е известен с изисканите си маниери — намеси се Моника. — Дори често го наричат съвременният Честърфилд^[2].

— Искам само да добавя — каза Рори невъзмутимо, — че тя доста се е променила от онези дни, потвърждавайки максимата, че човек никога не бива да губи надежда. Но не сме ли се виждали и след това?

— Да, година или две по-късно, когато бяхте дошли тук едно лято. Тогава тъкмо дебютирах на селската сцена и мисля, че изглеждах по-петниста от когато и да било.

Моника въздъхна.

— Дебютираше! Добрите стари селски празници! Колко се умилява човек, като си ги спомни! Значи приключи с очилата и скобите за зъби.

— И премина към ония неща, които слагаш или сваляш от себе си в зависимост от случая — намеси се с компетентен коментар в разговора и Рори, по повод на който получи от Моника възмутен взор с последно предупреждение за хлопване по главата и хаплива бележка:

— Ти пък какво знаеш за тия неща?

— О, понякога наминавам край щанда Дамски корсети — защити се Рори.

Джил се засмя.

— Ясно си спомням отчаяните семейни съвети по повод на моите ръце на хокеист. Трябваше да ги държа с часове вдигнати нагоре.

— И имаше ли някаква полза от тия гимнастики? — попита Моника.

— Полза ли?

Моника сниши глас поверително.

— Мъж, скъпа. Хвана ли в тях нещо, което си струва?

— Мисля, че човекът си го бива. Всъщност вие не знаете, но в момента се движите в доста високопоставени кръгове. Тази, която виждате да стои пред вас, не е никоя друга, а бъдещата Контеса на Роастър.

Моника изпищя екзалтирано.

— Да не искаш да кажеш, че ти и Бил сте сгодени?

— Точно така.

— От кога?

— От няколко седмици.

— Толкова съм щастлива. Никога не съм мислила, че Бил може да прояви толкова разум.

— Присъединявам се към последното изказване — включи се и Рори с обичайната си тактичност. — Човек дори може да повдигне вежди от удивление. Бил, доколкото си спомням, винаги си е падал по по-закръглени и пищни дами. Бил съм свидетел на много негови романи с жени, които изглеждаха като кръстоска между свинемайка пред опрасване и борец тежка категория. Имаше едно момиче в хора на Хиподрума...

Той прекъсна своите пълни с полезна информация за годеницата на Бил спомени, за да откликне адекватно с едно „Ох!“ на сритването по кокалчето, което получи от по-добрата си половинка.

— Кажи ми, скъпа — каза Моника, след като успя да отстрани временно напористия им събеседник, — как се случи? Неочаквано ли?

— Доста неочаквано. Помагаше ми да дам на кравата Болус...

Рори издаде озадачен звук:

— Ъ?

— Болус. Лекарство. Дава се на кравите. И преди да разбере какво става, Бил ме сграбчи за ръката и каза: „След като сме засегнали темата, ще се ожениш ли за мен?“

— Колко романтично. Когато Рори ми предложи, да се оженим, всичко, което успях да чуя от него беше: „Е, и какво?“.

— И ми отне три седмици, докато се реша да го кажа — допълни Рори. Челото му отново се беше надиплило — явен знак, че някаква мисъл се лута из сивите лабиринти под него. — Онзи Болус... за който говореше. Нещо не мога да схвана. Каза, че си го давала на крава?

— На болна крава.

— А, на болна крава. Има нещо, което ме обърква. Нещо, което не мога да си обясня. Защо даваш Болус на болни крави?

— Такава ми е работата. Аз съм местният ветеринар.

— Искаш да кажеш, че си ветеринарен лекар?

— Дипломиран. Всички се трудим в днешно време.

Рори кимна сериозно.

— Това е абсолютната истина — потвърди той. — Аз самият си изкарвам прехраната с пот на чело.

— Рори работи в „Харидж“ — гордо каза Моника.

— Наистина ли?

— Шеф на търговската площ за Маркучи, Косачки и Басейнчета за птици — побърза да се намеси Рори. — Но това е само временно. Много усилено се носи слух, че ще ме местят в салона Стъклария, Кристал и Китайски порцелан. А оттам до залата Луксозно дамско бельо е само една крачка.

— Моят герой! — Моника го целуна нежно. — Обзалагам се, че всички са позеленели от завист.

Рори беше шокиран от предположението ѝ.

— За бога, не! Всички побързаха да ми стиснат ръката и да ме потупат по рамото. Нашият *esprit de corps*^[3] е забележителен. В „Харидж“ всички сме за един и един е за всички.

Моника отново се обърна към Джил.

— А баща ти не възразява ли срещу това да сновеш из селата и да даваш Болус на кравите? Бащата на Джил — обясни тя на Рори — е началник на полицията на областта.

— Браво, браво — одобри Рори.

— Човек би могъл да предположи, че ще има известни възражения.

— О, не. Ние всички работим по нещо. С изключение на брат ми Юстас. Миналата зима спечели турнира по бiliarд в Литълууд и оттогава страшно се възгордя. Вирнал си е носа и смята останалите от семейството за прах под краката си. Движи се в други кръгове.

— Проклет сноб — каза Рори разгорещено. — Мразя класовото делене.

Той беше готов да продължи по темата, защото имаше готови куп необорими аргументи, но в този момент телефонът иззвъня и той изумено се огледа.

— Господи! Само не ми казвайте, че старият Бил си е платил сметката за телефона — викна той смаяно.

Моника вдигна слушалката.

— Ало?... Да, тук е Роастър Аби... Не, лорд Роастър го няма в момента. Говорите със сестра му, лейди Кармойл. Номерът на колата му? Не знаех, че има кола.

Тя се обърна към Джил:

— Знаеш ли номера на колата на Бил?

— Не. Защо питат?

— Защо питате? — повтори въпроса ѝ Моника в телефонната слушалка. Слуша известно време и затвори. — Прекъсна.

— Кой беше?

— Не каза. Просто глас от безкрая.

— Да не би Бил да е катастрофирал? — обезпокои се Джил.

— Ами — намеси се компетентно Рори. — Той е прекалено добър шофьор. Сигурно е спрял да глътне нещо разхладително и искат номера му за бумагите си. Но винаги може да се получи конфуз, когато хората не си казват имената по телефона. Имахме при нас един образ — от щанда Мармалади, Сосове и Консерви — който бил събуден една нощ от мистериозен глас по телефона и за да съкратя малко тази дълга история...

Моника обаче наложи вето.

— Запази я за след вечеря, кралю на сладкодумниците — отсече тя. — Ако въобще има някаква вечеря — добави тя колебливо.

— О, разбира се, че ще има — каза Джил. — И няма начин да не признаете, че се топи в устата. Бил има много добра готвачка.

Моника се ококори.

— Готвачка? Не мога да повярвам. А ако ми кажеш, че има и прислужница, съвсем ще ме шашнеш.

— Има. Казва се Елен.

— Вземи се в ръце, момиче. Говориш фантазмагории. Никой в днешно време не държи прислужници.

— Но Бил има. И градинар. И иконом... Невероятен иконом! Казва се Джийвс. Дори мисли да вземе момче да лъска ножовете и ботушите.

— О, небеса! Звучи ми като разказ за някой султански сарай. — Моника се замисли. — Джийвс? Защо това име ми се струва познато?

Рори веднага ѝ поднесе факлата на познанието.

— Бърти Устър, скъпа. Той имаше иконом с такова име. Та този Джийвс сигурно му е брат или нещо такова.

— Не — поясни Джил. — Това е същият човек. Бил го взе назаем.

— Но как, за Бога, Бърти се е отказал от него?

— Мисля, че господин Устър е заминал някъде. Както и да е, но един ден Джийвс се появи тук и обяви, че е готов да поеме службата, а Бил веднага го грабна. Той е истинско бижу. Бил каза, че Джийвс е „стара кримка“, каквото и да означава това.

Моника все още не можеше да се съвземе от смайването си.

— Но Бил как се оправя с финансите? Плаща ли на антуража си или само им пуца по някоя усмивка от време на време?

— Разбира се, че им плаща. И то доста щедро. Раздава кюлчета злато всяка събота.

— А откъде взема парите?

— Заработва ги.

— Не ставай глупава. Бил не е заработил нито пени от времето, когато му даваха по два пенса, за да си изпие рициновото масло. И как, ако не е тайна, заработва толкова пари?

— Върши някаква работа за Земеделската управа.

— Какво говориш, скъпа? От това едва ли можеш да направиш състояние.

— Изглежда Бил успява. Предполагам, че е много добър в работата си и му плащат повече отколкото на другите. Всъщност не знам точно какво прави. Ходи някъде с колата. Предполагам, че нещо инспектира. Попълва онези фермани с въпроси. Но тъй като не е много добър в смятането, винаги взема и Джийвс със себе си.

— Но това е чудесно — облекчено каза Моника. — Страхувах се, че отново е започнал да залага на конни състезания. Толкова ме тревожеше по-рано начина, по който търчеше от хиподром на

хиподрум, че дори нямаше време да хапне като хората, ами си носеше сандвичи.

— О, в никакъв случай не е това. Той ми се закле никога повече да не залага на коне.

— Много разумно решение — одобри Рори. — Въпреки че не съм против от време на време човек да пораздвижи кръвта си с някой дребен залог. Ние в „Харидж“ винаги залагаме по петарка преди някое по-завъртяно събитие. А шефовете пуцат и по нещо по-голямо.

Джил тръгна към френския прозорец.

— За съжаление не мога да ви обърна повече внимание — каза тя. — Трябва да се залавям за работа. Дойдох да видя ирландския териер на Бил. Има треска.

— Дай му Болус.

— Изпробвам едно ново американско мазило. Хванал е краста. Ще се видим по-късно.

Джил се отправи на спасителната си мисия, а Рори се обърна към Моника. Обичайната му флегматичност се беше стопила. Той беше възбуден и оживен като Шерлок Холмс, попаднал на прясна следа.

— Моук!

— Е-хей?

— Какво мислиш за всичко това?

— За кое?

— За това неочаквано забогатяване на Бил? Има нещо странно тук. Ако ставаше въпрос само за един иконом, човек би могъл да разбере. Човекът е в беда, би си казал той. Но прислужницата, готвачката и колата... да не забравяме и факта, че е платена и сметката за телефона.

— Разбирам какво имаш предвид. Наистина е странно.

— Повече от странно. Да разгледаме фактите. Последният път, когато украсявахме с присъствието си старата развалина, Бил беше в нормалното за днешната английска аристокрация състояние на безпаричие, крадейки млякото на котката и ровейки из канавката за някой фас. А сега идваме и какво заварваме? Икономии във всеки ъгъл, ята пърхащи прислужници, готвачки, които се ръгат една друга из кухнята, ирландски териери се прескачат, а из навалищата се носят слухове за момчета, които да лъскат ножовете и ботушите. Това е... как беше думата?

— Не знам.

— Знаеш я. Започва с „не“.

— Неврастенично, немарливо, непрактично...

— Необяснимо! Ето какво исках да кажа. Цялата история е напълно необяснима. Според мен тия приказки за работа в Земеделската управа са си чисто забаламосване. Не можеш да се замогнеш толкова бързо със заплатата от Земеделската управа. — Рори спря и се почеса по темето. — Чудя се дали пък не ограбва богаташи.

— Не ставай глупак.

— Е, някой го правят. Или пък може да изнудва някого?

— Рори!

— Доколкото знам, е много доходоносно. Оглеждаш се за някой богат мошеник, поразравяш мръсните му тайни и после му изпращаш писмо, в което му казваш, че знаеш всичко и му поръчваш да остави хиляда лири в дребни банкноти под камъка на втория километър по пътя за Лондон. А когато изхарчиш мангизите, искаш още хиляда. Това съвпада с краткия период на неговото забогатяване и може да обясни тези икономии, прислужници и тем подобни глезотии.

— Ако можеше да приказваш по-малко измишльотини и да носиш повече чанти нагоре, светът щеше да бъде много по-приятно място за живеене.

Рори съсредоточи интелектуалния си потенциал върху думите на Моника и най-накрая схвана смисъла им.

— Искаш да занеса чантите горе?

— Искам.

— Нямах проблеми. Нашето мото в „Харидж“ е да служим на клиента.

Телефонът иззвъня отново. Рори вдигна слушалката.

— Ало? — благо каза той, след което се огледа ужасено. — Кой? Пресвети боже! Добре. В момента го няма, но когато се върне, ще му предам.

Рори едва не изпусна слушалката. Върху лицето му се изписа траурно изражение.

— Моук — каза той, — надявам се друг път да ми вярваш, а не да ми отвърщаш с презрителен пуфтеж, когато излагам своите теории. Беше полицията.

— Полицията?

— Искаха да говорят с Бил.

— За какво?

— Не казаха. А и не можеха, предполагам. Знаеш как е — разни секретни мисии и подобни шушумушувщини. Но стягат обръча около него, приятелко, стягат го.

— Може би всичко, което искат от него, е да връчи наградите на някое полицейско състезание или нещо от тоя сорт.

— Съмнявам се — каза Рори. — Но щом искаш, успокоявай се с тия илюзии, ако те правят по-щастлива. Значи искаш да занеса горе чантите. На вашите заповеди, мадам. Но нали и ти ще дойдеш с мен, мърканке, да окуражаваш с ободрителни слова твоя котаран.

---

[1] Танагра — град в Беотия (Средна Гърция), при чиито разкопки са намерени много статуетки от печена глина (теракот). — Б.пр. ↑

[2] Честърфилд, Филип Дормър Станъп (1694–1773) — писател и политик, известен със своите „Писма“ до незаконния си син, в които му дава напътствия за живота в изисканото общество. — Б.пр. ↑

[3] *Esprit de corps* — от френски — дух на взаимно уважение и лоялност към групата или организацията, към която принадлежи съответният член. — Б.пр. ↑

4

Минута след като двамата излязоха, покоят на лятната вечер бе огласен от равномерните пръхтящи звуци на примерен съпруг, тътрец куфари по стълба. Едва бяха заглъхнали и сънливата тишина на Роастър Аби отново бе нарушена. Отначало слабо, а след това все по-настойчиво отвън задолита боботене на приближаващ се автомобил. Той спря пред входа и малко след това през френския прозорец в дневната влетя млад мъж. Той дишаше тежко като елен, копнеещ за хладните струи на буен поток след разгорещена гонитба. Младият мъж най-накрая успя да открие кутията си с цигари и запали една с отчаяния жест на човек, чието съзнание е просмукано с тежки мисли като реванè със захарен сироп.

Или по-точно онова, което с много уговорки бихме могли да приемем за негово съзнание. Уилям, девети граф на Роастър, въпреки слънчевата благоразположеност на всички, които го познаваха, беше далеч от представите за мозъчен колос. Неговите близки от най-ранните му детски години бяха наясно с факта, че докато сърцето му си беше съвсем на място, сивите му клетки определено не бяха в нужното количество. Всички те биха се съгласили с твърдението, че следващият носител на Нобелова награда по никакъв начин няма да се казва Бил Роастър. В Клуба на търтеите, където навремето новобранецът в жизненото поприще бе приет веднага след като завърши полагащото му се образование, твърдяха, че интелектуалното му равнище клони към това на Фреди Уиджън и Понго Туисълтън, които се мъдреха почти в дъното на класацията. А се чуваха и отделни гласове, които поставяха коефициента му на интелигентност по-ниско от този на Барми Фотърингей-Фипс.

На тези не особено ласкави отзиви веднага можем да противопоставим факта, че като всички останали членове на семейството си и Бил предоставяше отмора за окото във вид на привлекателна външност. Но зървайки го точно в тоя момент, мнозина от споделящите горното мнение тутакси биха го ревизирали. В

допълнение към въздългото карирано сако в сигнални тонове с огромни, торбообразни джобове и яркочервената вратовръзка на небесносини подкови, които дори поотделно можеха да навлекат на някой по-чувствителен страничен наблюдател нервни тикове, той бе прикрил лявото си око с огромна черна превръзка, а горната си устна с откровено рижи мустаци с колосални размери. В този гладкообръснат свят, в който живеем днес, не се срещат често мустаци с подобна тропическа разточителност, а не са много и тези, които искат да станат техни щастливи притежатели.

Черната превръзка и ръждивата растителност по горната устна са атрибути от външността на човека, които не могат да се преглътнат лесно. Но доказателство, че чувството за срам у деветия граф Роастър не беше хвърлило съвсем топа, бе конвулсивният начин, наподобяващ скок на балетист-виртуоз, с който реагира момент по-късно, когато неочаквано съзря отражението си в едно старовремско огледало, висящо на стената.

— Господи! — викна той ужасен.

С треперещи пръсти Бил дръпна превръзката и я пъкна в джоба на сако, а после отстрани със замах тропическия храсталак от устната си. След този съществен ремонт на външността си той се върна обратно към прозореца и извика с нисък заговорнически глас:

— Джийвс!

След като не получи отговор, той отново изхриптя:

— Хей, Джийвс, къде си?

Отново му откликна само тишината.

Бил подсвирна, после пак. Той все още постоянно беше в имитациите си на славей с фарингит, стърчейки наполовина навън от френския прозорец, когато вратата на стаята се отвори, разкривайки солидна фигура.

Мъжът, който влезе — дори бихме могли да кажем без страх от преувеличение — мъжът, който еманира от нищото в стаята, беше висок, внушителен и облечен в тъмен костюм. Спокойно би могъл да мине за отлично подготвен мисионер, проповядващ някоя изтънчена и благородна религия. Очите му блестяха с огъня на интелигентността, а сурово изсеченото му лице изразяваше все по-рядко срещаната феодална ревност да бъде в услуга. Цялото му излъчване беше на човек, усъвършенствал своя мозък със средствата на строга рибна

диета и сега горящ от желание да предостави тоя мозък в помощ на своя млад господар. Той носеше преметнати през ръка сако в убит цвят и връзка с доста консервативна кройка.

— Свирехте ли, милорд?

Бил се обърна.

— Къде, по дяволите, изчезна, Джийвс?

— Вкарах колата в гаража, милорд, а след това се отправих към помещенията на прислугата. Сакото ви, милорд.

— О, благодаря, Джийвс, Виждам, че си се преоблякъл.

— Намирам го за препоръчително, милорд. Когато завихме по алеята, онзи джентълмен не беше много далеч от нас и е възможно всеки момент да позвъни на вратата. Ако бъде посрещнат от иконом в кариран костюм и с фалшиви мустаци, твърде възможно е подозренията му да се увеличат. Радвам се да видя, че Ваша светлост е отстранил онази доста характерна вратовръзка. Тя е отлична за творческата атмосфера на конните надбягвания, но не е особено подходяща за изисканото общество.

Бил погледна упоменатия обект с потрес.

— Винаги съм мразил това дяволско нещо, Джийвс. Всичките тия глупави подкови... Мушни я някъде. И сакото.

— Много добре, милорд. Този скрин тук може да изпълни успешно ролята на временно хранилище.

Джийвс взе сакото и връзката и се отправи към стария дъбов скрин, дългогодишно притежание на рода Роастър.

— Е — каза той, — не е толкова дълбок колкото шахта и не е толкова широк колкото църковна врата, но ще свърши работа.

Джийвс грижливо сгъна смуцаващите одежди, сложи ги вътре и затвори чекмеджето. Но дори и това най-обикновено действие той извърши с такова тихо достойнство, което би впечатлило дори и не толкова проджийвсовски настроен наблюдател колкото Бил Роастър. Джийвс изглеждаше като пратеник на велика нация, поставящ венец на гроба на починал монарх.

Но Бил, както вече споменахме, бе страстен негов почитател. В момента деветият граф размишляваше върху смисъла на словата, отронили се преди малко от устните на този исполински мозък.

— Какво искаше да кажеш с това, че джентълменът може всеки момент да позвъни на вратата? — попита той след малко.

Възможността да поднови прекъснатия дебат с онзи ужасен мъж с червено лице и гръмовит глас, който през целия път от Епсъм Даунс до Саутмолтъншър беше сипал ругателни епитети по негов адрес, не беше сред възжелените му мечти.

— Много е вероятно да е видял и запомнил номера на колата ни, милорд. Той беше в удобна позиция да изучава табелката с номера ни през един доста значителен период от време, както може би си спомня Ваша светлост.

Бил се свлече в стола с омекнали крайници и избърса една капка пот от челото си. Дори намек за подобна вероятност, както би я нарекъл Джийвс, не бе навестявал мислите му. И сега, сблъсквайки се лице в лице с нея, той се чувстваше като осъден на смърт пред гилотината.

— О, боже, не бях се сетил за това. В такъв случай той може да открие кой е собственикът на колата и да дофучи тук всеки момент.

— Подобно развитие на събитията е напълно вероятно, милорд.

— Адът се разтваря, Джийвс!

— Да, милорд.

Бил отново повдигна кърпичката към челото си.

— Какво ще правя, ако той замърси с присъствието си терена?

— Бих посъветвал Ваша светлост да се придържа към невъзмутимо поведение и отхвърляне на всички обвинения, предявени от ищеца.

— Имаш предвид с безгрижен смях?

— Именно, милорд.

Бил опита да възпроизведе порция волен кикот.

— Как беше, Джийвс?

— Почти достоверно, милорд.

— Май звучеше повече като предсмъртно хъркане, а?

— Да, милорд.

— Ще имам нужда от една-две репетиции.

— По-скоро няколко, милорд. От особена важност е да сте убедителен.

Бил скрита ядосано една подложка за крака.

— Как можеш да очакваш от мен да съм убедителен, след като се чувствам като пълна кофа прасешки деликатес?

— Мога да разбера безпокойството на Ваша светлост.

— Целият съм като оголен нерв. Джийвс, виждал ли си желе, връхлетяно от циклон?

— Не, милорд. Не ми се е предоставял такъв случай.

— Желето се тресе, Джийвс. И аз съм като него.

— След подобно изпитание е възможно Ваша светлост да се чувства леко разстроен.

— „Изпитание“ е точната дума. Въпреки че бяхме изпаднали в смъртна опасност, бягството ни беше позорно.

— Не бих описал нашите действия като „бягство“, милорд. Много по-подходящо е да се нарекат „стратегическо отстъпление“. Това е класическа военна маневра, практикувана от всички велики стратегии, когато случаят го е изисквал. Не се съмнявам, че и генерал Айзенхауер е прибегвал до нея от време на време.

— Но едва ли по петите го е следвал побеснял дивак, който през цялото време е крещял „гнусен шарлатанин“ колкото му глас държи.

— По всяка вероятност не, милорд.

Бил потъна в размисъл.

— Тъкмо тая дума „шарлатанин“ най-много ме нарани, Джийвс.

— Напълно разбирам чувствата ви, милорд. Мисля, че понятието се използва като характеристика на човек без морални принципи, който се обогатява за сметка на другите. А както Ваша светлост заяви няколко пъти по време на нашето опасно завръщане, вие най-искрено възнамерявате да изплатите сумата на господина.

— Разбира се, че възнамерявам. Две мнения по въпроса няма. Естествено, че ще му се изплатя до последното пени. Това е въпрос на... какво, Джийвс?

— *Nobless oblige*^[1], милорд.

— Точно това беше думата. Честта на Роастъррови е поставена на изпитание. Но ми трябва малко време, дявол да го вземе, за да събера тия три хиляди лири, два шилинга и шест пенса.

— Три хиляди и пет лири, два шилинга и шест пенса, милорд. Ваша светлост забравя първоначалните пет лири, които господинът заложи.

— О, да. Вярно. Ти ги заприходи в твоя джоб.

— Абсолютно сте прав, милорд. С това вашите задължения към капитан Бигър възлизат на...

— Това ли е името му?

— Да, милорд. Капитан К. Г. Брабазон-Бигър, Юнайтид Ровърс клуб, Нортъмбърланд Авеню, Лондон WC2. Като ваш секретар записах името и адреса на капитана върху оня билет, който сега е в негово владение. Банкнотата, която той ми връчи и която аз като ваш официален представител надлежно приех, увеличава вашите задължения на три хиляди и пет лири, два шилинга и шест пенса.

— О, по дяволите!

— Да, милорд. Сумата съвсем не е незначителна. Много бедни люде биха се радвали да притежават три хиляди и пет лири, два шилинга и шест пенса.

Бил потръпна.

— Джийвс, ще ти бъда много благодарен, ако не повтаряш непрекъснато това словосъчетание.

— Много добре, милорд.

— То гори в душата ми с огромни огнени букви.

— Разбирам, милорд.

— Кой беше онзи, който казваше, че когато умре, ще намерят някаква си дума, издълбана в сърцето му.

— Кралица Мери^[2], милорд, предшественицата на великата кралица Елизабет. Думата е „Кале“, а забележката целяла да изрази огорчението ѝ от загубата на този град.

— Е, когато умра, което ще стане съвсем скоро, ако бедите продължат да се леят като порой върху бедната ми глава, просто отворете гръдта ми, Джийвс...

— Разбира се, милорд.

— ... и се обзалагам на петарка, че ще намерите прогорени върху сърцето ми думите: „три хиляди и пет лири, два шилинга и шест пенса“.

Бил се надигна и заизмерва стаята с несигурни крачки.

— Как може човек да събере сума като тази, Джийвс?

— Може би чрез спестяване, милорд.

— Обзалагам се, че може. Но ще отнеме години.

— Капитан Бигър ми се стори доста нетърпелив джентълмен.

— Не е необходимо да ми го натякваш непрекъснато, Джийвс.

— Много добре, милорд.

— Нека да се съсредоточим върху настоящото положение на нещата.

— Да, милорд. Помни — животът на човека лежи единствено в настоящето, макар то да е само миг от безкрая на времето. Миналото е зад нас, а бъдещето е мираж.

— А?

— Марк Аврелий, милорд.

— О? Да не се разсейваме. Нека се съсредоточим върху това какво би станало, ако този Бигър вземе, че ни сгащи. Мислиш ли, че ще ме познае?

— Склонен съм да предположа, че едва ли ще ви разпознае, милорд. Мустаците и превръзката са една доста ефикасна дегизировка. Освен това през последните няколко месеца срещнахме редица познати джентълмени на Негова светлост...

— И нито един не ме разконспирира.

— Съвършено вярно, милорд. Въпреки това, ако погледнем фактите, страхувам се, че днешният инцидент се превръща в препятствие, което прави невъзможно утрешното ни участие на Дербито.

— Надявах се да спечеля куп пари от него.

— Аз също, милорд. Но след това, което се случи днес, смятам, че би трябвало да прекратим дейността си на хиподрума за неопределено време.

— Значи смяташ, че не можем да рискуваме още някоя и друга лира?

— Да, милорд.

— Разбирам какво имаш предвид, Джийвс. Покажем ли се утре в Епсъм, първият човек, който ще ни налети, ще бъде въпросният капитан Бигър.

— Именно, милорд. Ще ни прегази като Аполон с колесницата си.

Бил прокара трепереща ръка през щръкналата си коса.

— Само ако се бях залепил за ония пари, които направихме в Нюмаркет.

— Да, милорд. От всички горестни слова, които устата изрича и ръката изписва, най-горестни са тъкмо тези — ако бях...

— Ти ме предупреди да не позволявам капиталът ни да се изчерпи до шушка.

— Усещах, че не сме подготвени да посрещнем някой по-голям риск. Затова настоявах толкова Ваша светлост да откаже двойното залагане на капитан Бигър. Имах предчувствие. Наистина, възможността тази двойна комбинация да се окаже печеливша не беше много голяма, но когато видях Майката на Уистлър да се отправя към стартовата си позиция, почувствах хлад да вледенява сърцето ми. Тези дълги крака, тази силна задница...

— Стига, Джийвс!

— Много добре, милорд.

— Опитвам се да не мисля за Майката на Уистлър.

— Напълно ви разбирам, милорд.

— Междувпрочем, кой, по дяволите, е този Уистлър?

— Известен художник-портретист и пейзажист, милорд, роден в Лоуел, Масачузетс през 1834 година. Неговата картина „Портрет на моята майка“, нарисувана през 1872 година, е доста ценена от познавачите и е закупена от френското правителство за Люксембургската галерия в Париж през 1892 година. Неговите произведения се отличават с индивидуалност на рисунъка и изтънченост при съчетаването на цветовете.

Последните думи на Джийвс бяха последвани от гъргорене.

— Изтънченост, значи?

— Да, милорд.

— Ясно. Благодаря за информацията. Сън не ме хващаше преди да разбере как е съчетавал цветовете тоя скапаняк. — След като се овладя, Бил продължи: — Джийвс, ако стане най-лошото и Бигър ме сграбчи за врата, ще мога ли да поискам отсрочка при изплащането?

— Страхувам се, че не, милорд. Вие сте взели парите на джентълмена. Това е кешова операция.

— Което предполага сигурно опанделване, нали?

— Смятам, че да, милорд.

— А тебе ще те бутнат ли в тъмницата като мой служител?

— Твърде е възможно, милорд. Но не съм съвсем сигурен. Ще трябва да се консултирам с адвоката си.

— Но аз сто процента съм вътре!

— Да, милорд. Надявам се присъдата да не бъде много строга.

— Помисли обаче за вестниците. Деветият граф на Роастър, чийто предци са удържали враговете при Азенкур^[3], драсва като

подгонен заек от Епсъм от страх пред някакъв си скапан капитан. Репортерите ще ме изядат с парцалите.

— Несъмнено обстоятелствата, при които Ваша светлост е влязъл в букмейкърския бизнес, ще добият широка публичност.

Бил, който за пореден път кръстосваше стаята, спря като ударен с умряла риба по главата и отпрати към събеседника си поглед, преливащ от възмущение.

— А кой ме натика в този бизнес? Ти, Джийвс. Не искам да бъда груб, но трябва да признаеш, че идеята излезе от теб. Ти беше...

— *Fons et origo mali*^[4], милорд? Признавам, че фактите отговарят на истината. Но ако Ваша светлост желае да си припомни, ние се намирахме на кръстопът. Бяхме достигнали до заключението, че приближаващата сватба на Ваша светлост изисква решителни действия в посока увеличаване на финансовия ресурс и по тази причина преглеждахме телефонния указател със служебните номера в търсене на подходяща професия за Негова светлост. И тъй като милорд не бе успял да открие нищо, което да отговаря на наклонностите му, когато стигнахме до буква „Х“, аз предложих „хиподрумен икономист“ *faute de mieux*.

— *Faute de* какво?

— *Mieux*, милорд. Френски израз. Бихме могли да го преведем като „поради липса на нещо по-добро“.

— Какви глупаци са тия французи! Защо не говорят на английски, та да ги разбира човек?

— По-скоро трябва да бъдат съжалявани, отколкото порицавани, милорд. Както вече споменах, това ми се видя добро разрешение на затрудненията на Негова светлост. В Съединените американски щати, доколкото знам, на букмейкърите гледат като на хора по-долна категория и полицията ги преследва, но в Англия положението е съвсем различно. Тук те са уважавани и почитани. Дори ги смятат за новата аристокрация. Те печелят огромни суми, а освен това се радват на привилегията да не плащат данъци.

Бил въздъхна шумно.

— Добри пари направихме в Нюмаркет.

— Да, милорд.

— И къде са те сега?

— Къде са, наистина, милорд?

— Не трябваше да се охарчвам толкова много, за да придам поне малко човешки вид на това местенце.

— Не трябваше, милорд.

— Беше грешка от моя страна да плащам сметката на шивача си.

— Да, милорд. Бих казал, че в този случай Ваша светлост малко пресилю нещата. Както старите римляни са отбелязали *ne quid nimis*^[5].

— Да, това беше прибързано решение, но няма полза да го опяваме сега.

— Не, милорд. Щом ръката перото подхване и слова зареди, закон има вечен, който вели...

— Хей!

— Дори едничък ред написан назад да върнеш ти не можеш и цял един благочестив живот в замяна да предложиш; дори едничка дума няма да изтриеш и с океан сълзи земята да покриеш. Мисля, че казахте нещо, милорд?

— Искях само да те помоля да спреш с това.

— Както желаете, милорд.

— Не съм в настроение.

— Разбирам, милорд. Просто си позволих да цитирам стих от персийския поет Омар Хаям, който ми се стори много подходящ за случая. Питам се дали мога да ви задам един въпрос, милорд?

— Да, Джийвс?

— Госпожица Уайвърн запозната ли е с професионалните занимания на Ваша светлост?

Бил затрепера като трепетлика.

— Трябва да ти призная, че не е. Ще избълва тон лава, ако научи. Споменах й, че съм започнал работа към Земяделската управа.

— Най-уважаваната местна служба.

— Не се изразих с толкова много думи. Просто пръснах навсякъде формуляри от Земяделската управа и се постарях тя да ги види. Знаеш ли, че те имат сто седемдесет и девет различни бланки без да броим седемнайсетте въпросника?

— Не, милорд. Не бях запознат с този факт. Това показва усърдие.

— Не си поплюват тия момчета.

— Да, милорд.

— Но ние се отдалечихме от темата. Госпожица Уайвърн никога и при никакви обстоятелства не трябва да научи ужасната истина. Ще бъде фатално. Още в самото начало на нашия годеж тя заяви твърдо своето неодобрение срещу моята слабост да залагам по някоя и друга лира от време на време на конни надбягвания и аз тържествено ѝ обещах, че кракът ми повече няма да стъпи по тия места. Ти можеш да оспориш това с довода, че да бъдеш букмейкър съвсем не е същото като да залагаш, но се съмнявам, че би имал успех пред госпожица Уайвърн.

— Разликата е очевидна, милорд.

— Ако ѝ изложиш фактите, всичко ще бъде загубено.

— Сватбените камбани няма да зазвънят.

— Със сигурност няма. Тя ще развали годежа преди да успее да си отвори устата. Ако дойде да задава въпроси, отричай, Джийвс. Дори да ти забива запалени клечки под ноктите.

— Вероятността е нищожна, милорд.

— Може би. Просто искам да кажа, че каквото и да се случи, пази пълна секретност.

— Можете да разчитате на мен, милорд. Както казва Плиний Младши^[6]...

Бил вдигна ръка.

— Не, Джийвс.

— Много добре, милорд.

— Не ми пука какво е казал Плиний Младши.

— Да, милорд.

— Ако искаш съвета ми, можеш да си го вземеш и да си го изядеш с гарнитура.

— Да, милорд.

— А сега ме остави сам, Джийвс. Предстои ми тежък размисъл. Иди и ми донеси едно силно уиски със сода.

— Много добре, милорд. Отивам веднага.

Джийвс се разсея из въздуха с почитително съжаление в погледа, а Бил седна и хвана главата си с две ръце. Глух стон се отрони от устните му. Той хареса резонанса и изпусна още един.

Тъкмо вземаше дъх за третия, когато някакъв глас над него проговори:

— За бога, Бил, какво има?

Пред него стоеше Джил Уайвърн.

---

[1] *Nobless oblige* — Благородството задължава. — Б.пр. ↑

[2] Мери I (1516–1558) — кралица на Англия и Ирландия от 1553 до 1558 г., наречена още Кървавата Мери заради гоненията и екзекуциите на протестанти, водена от желанието да върне Англия към католицизма. Въвлечена във война с Франция заради женитбата си с испанския си братовчед Филип, тя изгубва Кале, последното английско владение на континента, през 1558 г. — Б.пр. ↑

[3] Става въпрос за битката при селището Азенкур (25.10.1415 г.) между Англия и Франция по време на Стогодишната война, в която малобройната английска армия от 9000 човека успява да победи 20 000-ната френска армия, с което Англия възвръща своя военен престиж. — Б.пр. ↑

[4] *Fons et origo mali* (от лат.) — източникът и коренът на злото. — Б.пр. ↑

[5] *Ne quid nimis* (от лат.) — нищо прекалено. — Б.пр. ↑

[6] Римски писател и държавник, живял от 62 до 113 г. след н.е. — Б.пр. ↑

След като напусна дневната, Джил отиде право при ирландския териер Майк, за да експериментира новото американско мазило. После хвърли един поглед на любимата златна рибка на готвачката, чийто отказ да изяде закуската си от мравчи яйца бе причинил паника в кухнята и най-накрая направи рутинната си обиколка на свинете и кравите, давайки на една от гореспоменатите твари известния ни вече Болус. И сега се връщаше вкъщи със съзнанието за изпълнен дълг, нетърпелива да побъбри със своя любим, който, както предполагаше, сигурно бе привършил инспектирането на подопечните на Земеделската управа територии и бе настроен за приятно гургуликане. Колкото и да пляскаше с ръце и да се поздравяваше за това, че е попаднала на изключително полезен човек и всячески да се стремеше да го натовари с възможно най-отговорна работа, Земеделската управа все пак трябваше да прояви малко човещина и да остави горкия си служител да изпие на спокойствие поне вечерния си коктейл.

Затова тя остана като тресната от гръм, когато намери Бил да въздиша като хипопотам в плитка кална локва.

— За бога, Бил, какво има? — повтори Джил настойчиво.

Междувременно Бил беше скочил от стола като изстрелян от катапулт. Този любим глас, проговорил неочаквано в непосредствена близост, тъкмо когато той си мислеше, че е сам с мъката си, му беше подействал като огън, облизал неочаквано дъното на панталоните му. Дори ако на нейно място капитан Брабазон-Бигър от Юнайтид Ровърс клуб беше викнал „бау“ в ухото му, той едва ли щеше да се стресне повече.

Бил се кокореше насреща ѝ с увиснало до коляно чене, тресейки се по познатия трепетликоподобен начин. Ако беше присъствал на сцената и бяха изискали коментара му, Джийвс без колебание щеше да направи паралел между младия си господар и Макбет, озовал се лице в лице с духа на Банко.

— Какво да има? — върна ѝ въпроса Бил без да се опитва да оригиналничи, преодолявайки първата дума само с три първоначални „к“-та.

Джил го гледаше сериозно и замислено. Погледът ѝ съдържаше онази прямота и откритост, която можете да срещнете само в очите на много красиви момичета и която по принцип Бил харесваше. Но в момента той би искал да си има работа с нещо, което не наподобява толкова силно нажежен ръжен, ровичкащ се из най-тайните и нежни кътчета на душата му. Съзнанието за вина прави мъжете алергични към прями и открити погледи.

— Какво да има? — отново повтори той, изговаряйки този път думите много по-кратко и членоразделно. — Нищо. Защо питаш?

— Въздишаше като спукан ковашки мях.

— От невралгията е.

— Имаш ли главобол?

— Да, от известно време. Имах изтощителен ден.

— Защо, скъпи? Да не би посевите да не покълват? Или пък прасетата се опрасват по-рядко?

— Главният ми проблем днес — каза Бил угрижено — бяха конете.

Внезапно подозрение проблесна в погледа на Джил. Като всички хубави момичета и тя не си позволяваше да отслаби бдителността си, щом нещата касаеха мъжа, на когото бе дала сърцето си.

— Пак ли си започнал да залагаш?

Бил я погледна изумено като малко сукалче, на което са взели биберона.

— Аз?

— Ти ми даде честната си дума, че кракът ти няма да стъпи на хиподрума. О, Бил, колко си глупав. Ти създаваш на околните повече проблеми от стадо ядосани тюлени. Не можеш ли да разбереш, че това са хвърлени пари на вятъра? Не можеш ли да набиеш в дебелата си глава, че хората, които залагат, нямат шанс срещу букмейкърите? Знам, че всички непрекъснато говорят за някакви фантастични двойни залози, които уж им донасяли хиляди лири само срещу една-единствена петарка, но такива неща в действителност не се случват. Не разбираш ли?

Бил беше онемял. Известно време успяваше да прокара през гърлото си само звук, досущ приличащ на сподавен рев на емоционален индианец, завързан на клада.

— Случва се понякога — проговори най-сетне глухо той. — Чувал съм за такива случаи.

— Да, но на теб никога няма да ти се случи. Ти просто нямаш късмет с конете.

Душата на Бил се сгърчи като изсъхнал лист. Усещането, че го пекат на бавен огън, бе станало почти осезаемо.

— Да — каза той. — Сега вече го разбирам.

Погледът на Джил стана още по-пряк и още по-жежък.

— Хайде, Бил, признай. Беше ли заложил в днешното надбягване?

Това предположение беше диаметрално противоположно на онова, което му се беше случило, така че можеше да отхвърли с чисто сърце обвинението.

— Разбира се, че не.

— Заклевах ли се?

— Ако пожелаеш, ще го направя веднага.

— Значи не си загубил?

— Естествено, че не съм.

— Тогава какво има?

— Казах ти. Имам главобол.

— Да ти донеса ли нещо?

— Не, предполагам, че Джийвс всеки момент ще доприпка с чаша лековито уиски.

— Една целувчица ще облекчи ли болката, докато чакаш?

— Ще спаси един човешки живот.

Джил го целуна, но доста разсеяно. Изглежда продължаваше да размишлява.

— Джийвс беше с теб днес, нали? — попита тя.

— Да, следваше ме неотлъчно.

— Ти винаги го вземаш с теб.

— Да.

— Къде ходите?

— Обикаляме района.

— И какво правите?

— О, това и онова.

— Разбирам. Как е главоболът ти?

— Малко по-добре, благодаря.

— Чудесно.

За момент се възцари тишина.

— Преди няколко години често ме болеше глава — поднови разговора Джил.

— Силно ли?

— Доста силно. Гърчех се от болка.

— Но вече не страдаш така, нали писанке?

— Не — отвърна му Джил, като повиши глас и в тона й заскърцаха стружки, — но въпреки ужасния си главобол никога не съм изглеждала като избягал затворник, клечащ в храсталака и ослушващ се за лая на гонещите го хрътки. Нещо повече — ти ми приличаш на човек, който се чуди кога Съдбата ще му тегли шут по онова място под кръста. Вината е изписана върху всяка черта на лицето ти. Ако сега ми признаеше, че си убил някого и си притеснен, защото изведнъж си си спомнил, че не си скрил трупа на сигурно място, щях да ти кажа: „Така си и мислех!“ ... Бил, за последен път те питам какво има?

— Нищо.

— Каж ми.

— Нямам какво да ти кажа.

— Значи не криеш нищо от мен?

— Абсолютно нищичко.

— И си безгрижен и волен като чучулига в синьото небе?

— Може и така да се каже.

Отново последва мълчание. Джил хапеше устни, а Бил по-силно от всичко желаше да не го прави. Разбира се няма нищо неприлично и компрометиращо в това едно момиче да хапе устните си, но гледката не води класацията „Радости за око“ на един любящ годеник.

— Бил, кажи ми — отново първа наруши мълчанието Джил — какво мислиш за женитбата ни?

Бил светна. Това беше къде-къде по-приятна тема за разговор.

— Мисля, че е екстра работа. Всеки мъж, който може да се обзаведе със сладурана като теб, би мислил така.

— Не ме интересуват хубавите ти приказки. Да ти кажа ли какво мисля аз?

— Целият съм в слух.

— Мисля, че ако между един мъж и една жена няма абсолютно доверие, те трябва да са луди, ако се оженят, защото щом смятат да крият разни неща един от друг и да не споделят своите грижи, техният брак рано или късно ще отиде по дяволите. Съпругът и съпругата трябва да си казват всичко. Аз дори не съм си и помисляла да крия нещо от теб и ако все пак те интересуват моите чувства, аз съм ужасно обидена и разочарована, че ти не искаш да ми кажеш какви неприятности имаш.

— Но аз нямам никакви неприятности.

— Имаш. Не знам какво ти се е случило, но дори и късогледо магаре, което си е загубило очилата, ще види, че нещо те мъчи. Когато влязох, ти се беше хванал за главата и въздишаше като спукан радиатор.

Самоконтролът на Бил, поддържан с толкова титанични усилия на волята, се пропука.

— По дяволите — викна той, — защо да не въздишам? Мисля, че в Роастър Аби въздишането не е забранено. А сега, за Бога, много искам де ме оставиш сам — продължи той, наемайки се като парпаратка по нагорнище. — Коя си мислиш, че си ти? Някоя от ония приятелчета копои, които са докопали гангстер от подземния свят и сега разпитват ли разпитват? Може би сега ще ме попиташ и къде съм бил на 21 февруари в три и половина вечерта?

Джил беше момиче с характер, а при такива думи момичетата с характер достигат пределната точка на насищане.

— Не знам дали знаеш — каза тя с леден тон, — но когато си запретнеш ръкавите и започнеш да плюеш всички наред, ставаш най-гнузното пихтиесто мекотело на света!

— Много мило от твоя страна, че го казваш — повиши глас Бил.

— Няма нужда да ми благодариш. Това не е комплимент, а самата истина — продължи Джил. — Ти просто си свиня в човешки образ. И ако искаш да разбереш какво мисля за всичко това — продължи да вдига градусите тя, — ще ти кажа. Мисля, че си се забъркал с някаква жена.

— Ти си луда. Къде според тебе мога да срещна някаква жена?

— Мисля, че имаш безброй възможности. Ти непрекъснато ходиш някъде с тая твоя кола, понякога те няма дори седмица. Откъде

да знам дали не си прекарваш времето в компанията на разни въртиопашки.

— Джил, аз няма да погледна такава жена дори да ми я поднесеш в посребрено блюдо и поръсена с пресен джоджен.

— Не ти вярвам.

— Та точно ти, ако не ме лъже паметта — взмути се Бил, — преди две секунди и половина викаше с пълно гърло, че между нас трябвало да има абсолютно доверие. Жени! — заключи горчиво Бил. — Жени! Господи, какъв пол!

Точно в тая гордиевовъзлеста ситуация се появи Джийвс, носейки съсџда с живителната течност.

— Вашето уиски със сода, милорд — изрече той така тържествено, като че ли президентът на Съединените американски щати се обръща към някой заслужил гражданин с думите: „Приемете този медал за заслуги“.

Бил пое еликсира с благодарност.

— Благодаря ти, Джийвс. Бог да те поживи! Нито миг по-рано от необходимото.

— Сър Родерик и лейди Кармойл са на алеята с тисовете и питат дали могат да ви видят.

— Рори и Моук? Те пък откъде изскочиха? Мислех, че Моук е в Ямайка.

— Доколкото разбрах, Нейна светлост се е завърнала тази сутрин, а сър Родерик е получил разрешение да отсъства от магазина и да я придружи до тук. Те изразиха желание да уведомя Ваша светлост, че ще се радват да обменят с вас няколко думи в удобно за вас време преди пристигането на госпожа Спотсуърт.

— Преди какво? На кого? Коя, за бога, е тази госпожа Спотсуърт?

— Една дама от Америка, с която Нейна светлост се е запознала в Ню Йорк. Очакват я да дойде тук тази вечер. Доколкото разбрах от думите на Нейна светлост и сър Родерик, госпожа Спотсуърт има определено намерение да купи къщата.

Бил хлъцна.

— Да купи къщата?

— Да, милорд.

— Тази къща?

— Да, милорд.

— Искаш да кажеш Роастър Аби?

— Да, милорд.

— Ти се майтапиш, Джийвс.

— Не бих си позволил подобна волност, милорд.

— Значи съвсем сериозно твърдиш, че някаква американка, която е била затворена в лудница и е успяла да се измъкне навън с помощта на фалшиви мустаци, има намерение да брои пари за тая развалина?

— Това беше общата насока на съобщението, което Нейна светлост и сър Родерик ми поръчаха да предам на Ваша светлост.

Бил пое дълбоко дъх.

— Е, аз съм разбит. Това само доказва, че по света живеят всякакви кукундели. Ще остане ли да пренощува?

— Така разбрах, милорд.

— Тогава може би ще трябва да махнеш от коридора двете кофи, които сложи под мансардния прозорец, за да тече в тях водата.

— Да, милорд. Ще сложа и още няколко допълнителни кабарчета, за да държат по-здраво тапета. Къде Негова светлост мисли да настани госпожа Спотсуърт?

— Мисля, че най-подходяща е стаята на кралица Елизабет. Това е най-доброто, с което разполагаме.

— Да, милорд. Ще добавя мрежа в комина, за да предотвратя внезапна поява в помещението на някой от прилепите, които гнездят вътре.

— Но се страхувам, че не можем да ѝ предложим баня.

— Аз също, милорд.

— Все пак, ако иска да си вземе един душ, може да дойде с едно сапунче под прозореца. Там поне има течаща вода колкото ти душа иска.

Джийвс сви устни.

— Ако ми позволите да отбележа, милорд, не е препоръчително Ваша светлост да отправя подобни забележки. Милорд може да се разсее за момент и да изпусне някоя близка по смисъл духовитост и в присъствието на госпожа Спотсуърт.

Джил, която бе отправила гневен поглед навън през френския прозорец, се обърна и се заслуша в разговора доста развълнувано. Избликът ѝ на негодувание, който я беше подтикнал да прибегне до

сравнения на любимия с представители на животинското царство, се бе уталожил напълно. Гневът не издържа съревнованието с невероятната новина. От страна на Джил войната бе приключена и затова тя веднага се съюзи с Джийвс.

— Точно така, тъпчо — намеси се тя в разговора. — Дори не трябва да ти минават през ум подобни мисли. О, Бил, не е ли чудесно! Ако това стане, ще имаш достатъчно пари, за да купиш ферма. Сигурна съм, че ще можем да се справим чудесно — аз като ветеринарен лекар, а ти с твоите земеделски познания на експерт.

— Моите какво?

Джийвс се покашля.

— Мисля, че госпожица Уайвърн иска да изтъкне факта, че вие сте набрали богат опит, работейки за Земеделската управа.

— О, аха, да... Разбирам какво искаш да кажеш. Разбира се, Земеделската управа... Благодаря, Джийвс.

— Няма защо, милорд.

Джил доразви темата.

— Ако можеш да вземеш от госпожа Спотсуърт добри пари, ние можем да създадем първокласно стадо. От това се печели повече от всичко друго. Чудя се колко можеш да поискаш за мястото?

— Страхувам се, че няма да е много. Бараката е виждала и по-добри времена.

— И все пак колко смяташ да поискаш?

— Три хиляди и пет лири, два шилинга и шест пенса.

— Какво!

Бил премигна.

— Извинявай, мислех за нещо друго.

— Но как ти хрумна такава странна сума.

— Не знам.

— Трябва да знаеш.

— Но не знам.

— Трябва да има някаква причина.

— Въпросната сума изникна в хода на изпълнението на днешните задължения на Негова светлост към Земеделската управа — опита се да внесе успокоение Джийвс. — Негова светлост може да си припомни, че аз отбелязах каква особена сума е това.

— Точно така каза, Джийвс, точно така.

— Затова Негова светлост каза: „Три хиляди и пет лири, два шилинга и шест пенса.“

— Ето затова казах: „Три хиляди и пет лири, два шилинга и шест пенса.“

— Мисля, че тези моментни мозъчни отклонения не са нещо необичайно. Ако ми позволите да отбележа, милорд, препоръчително е да се отправите към тисовата алея без да отлагате нито секунда повече. Времето е от кардинална важност.

— О, разбира се, Джийвс, напълно си прав. Те ме чакат, нали? Ще дойдеш ли, Джил?

— Не мога, скъпи. Имам още пациенти, за които трябва да се погрижа. Трябва да отида чак до Стоувър, за да прегледам пекинеза на Мейнуерингови, въпреки че едва ли му има нещо. Това куче е ужасен хипохондрик.

— Нали ще дойдеш за вечеря?

— Разбира се. Броя минутите и още отсега започнах да се давя в слюнките си.

Джил излезе през френския прозорец и Бил избърса чело.

— Джийвс, ти ме спаси — каза той с благодарност. — За твоята могъща мисъл няма неразрешими ситуации.

— Щастлив съм да бъда в услуга, милорд.

— Още секунда и женската част на човечеството щеше да стъпче в калта мъжката половина. Ти ядеш много риба, нали Джийвс?

— В достатъчно количество, милорд.

— Бърти Устър често ми го повтаряше. Газел си бил до колене сред сардини и морски езици, ми казваше той. Бърти отдаваше твоя гигантски интелект на влиянието на фосфора. Стотици пъти, казваше той, си успявал да го измъкнеш от супата секунда преди да удари дванайсетия час. Той непрекъснато се захласваше по тази твоя дарба.

— Господин Устър винаги надценява моите скромни усилия да му бъда в услуга, милорд.

— Това, което ме смайва, е защо той те остави да си отидеш? Когато дойде при мен и каза, че си свободен, направо се смагнах. Единственото обяснение, което ми се стори що-годе правдоподобно беше, че дъската му сериозно се е разхлопала... много повече от обикновено. Или сте се скарали и ти си му връчил оставката си?

Джийвс изглеждаше леко стъписан от въпроса.

— О, не, не, милорд. Отношенията ми с господин Устър са все така сърдечни, но обстоятелствата наложиха временна раздяла. Господин Устър пожела да посещава училище, където на обучаващите се не е позволено да наемат обслужващ персонал.

— Училище?

— Институция, предназначена да учи аристокрацията да се грижи сама за себе си, милорд. Господин Устър сметна за благоразумно, въпреки че финансовите му средства все още са доста солидни, да се подsigури за в бъдеще, в случай, че социалната революция продължи с още по-бързи темпове. Господин Устър... трудно ми е да спомена за това без известно вълнение... всъщност се обучава да кърпи собствените си чорапи. Курсът на обучение, който той преминава, включва лъскане на ботуши, кърпене на чорапи, оправяне на легла и придобиване на първични познания в готвенето.

— Господи! Това сигурно е огромно изпитание за бедния Бърти.

— Да, милорд. Желаете ли Ваша светлост още едно бързо уиски със сода, преди да се присъедини към лейди Кармойл?

— Не, не трябва да губим нито секунда. Както каза преди малко, времето е от... от какво, Джийвс?

— От кардинална важност, милорд.

— Кардинална? Сигурен ли си?

— Да, милорд.

— Е, щом казваш. Въпреки че не виждам какво общо има някакъв си кардинал с нашето време. Да вървим тогава. Пълен напред.

— Много добре, милорд.

6

Госпожа Спотсуърт все още не можеше да се отърси от лекото замайване, причинено от ненадейната поява на капитан Бигър в „Гъската и краставицата“. Тя беше жена, която отдаваше съществено значение на това, което други, не толкова чувствителни натури, биха подминали с безгрижен мах като някакво случайно стечение на обстоятелствата. Но госпожа Спотсуърт не вярваше в случайността. В речника ѝ нямаше такава дума. Всички събития имаха някакъв скрит смисъл и това неочаквано завръщане на Белия ловец в живота ѝ можеше да бъде обяснено само с намеса на по-висши сили, които сърчно се бяха заели с плетене на нишки.

Срещата бе станала в особено знаменателен момент. Само преди два дни А. Б. Спотсуърт, бъррейки си с нея на спиритическата масичка, бе отбелязал, след като спомена, че е много щастлив и яде много плодове, че е крайно време да помисли за нова женитба. Няма смисъл, бе казал той, да живее толкова самотно с всички тези пари в банката. Жената се нуждае от другар, беше обобщил той, добавяйки, че Клиф Бесемър, с когото разменили няколко думи тази сутрин, бил на същото мнение. „А няма по-здравомислещ човек от стария Клиф Бесемър“ беше добавил А. Б. Спотсуърт.

И когато вдовицата му го беше попитала: „Но, Алексис, няма ли да имате нищо против да се омъжа повторно?“, А. Б. Спотсуърт ѝ бе отвърнал по онзи свой пряк начин, изписвайки грижливо думите: „Разбира се, че няма, глупаво момиче. Вдигни гребена, дребосъче.“

И веднага след този драматичен разговор, като заек от дупката си изскача не друг, а мъжът, който я обича с мълчалива, но силна страст от първия миг, в който я зърна. Каква ти тук случайност!

Както разбрахме, капитан Бигър не беше признал своята любов, а я беше оставил скрита в мускулестата си гръд както червея в розовата пъпка да пие от руменината на нейните страни. Тогава как, по дяволите, госпожа Спотсуърт е узнала за клокощещата в сърцето му страст, сигурно озадачено ще се почешете по темето вие. Не може да

не сте забелязали, ще ви отвърна аз, че попаднат ли на представител на противоположния пол в хлътноло състояние, жените тутакси го диагностицират безпогрешно. Когато една жена забележи, че мъжът насреща ѝ се дави като пиле и добива цвета на червено цвекло с високо кръвно налягане всеки път, когато срещне очите ѝ над пържолата от антилопско, тя вече *знае*.

Повторението на гореописаното явление и по време на сбогуването им пред „Гъската и краставицата“ беше ясен знак, че времето не е успяло да охлади нито с градус жарта в капитанското сърце. Госпожа Спотсуърт не пропусна да забележи оцъкления поглед на сините му очи, потъмняването на оттенъка на бакъреното му лице и начина, по който краката му, обути в обувки номер четиридесет и седми, от самото начало до края на беседата потропваха някакви странни па-дъо-дъо-та.

Ако той все още не беше разпознал в нея дървото, на което расте плодът на неговия живот, то това означаваше, че Розалинда Спотсуърт не разбира нищо от влюбени мъже. Затова тя бе леко озадачена, че не стана свидетел на едно страстно, нетърпеливо обяснение. Но откъде би могла да знае, че въпросният Ромео се подчинява на строг кодекс?

Плакнейки очите си с приятни гледки от Саутмолтъншър, тя усети, че мислите ѝ непрестанно се въртят около капитан Бигър. При тяхната първа среща в Кения госпожа Спотсуърт бе усетила, че нещо в него я привлича, а два дни по-късно това необяснимо привличане прерасна в доста пламенно възхищение. Една жена не може да не бъде респектирана от мъж, способен да види сметката на огромен разярен бик само с един изстрел на своя големокалибрен Гибс 505. А от пламенното възхищение до любовта крачката е също толкова малка, колкото от щанда Стъклария, Кристал и Китайски порцелан до щанда Луксозно дамско бельо. Тогава ѝ се струваше, че той сякаш е изскочил от някоя книга на Хемингуей, а тя винаги бе имала слабост към онези сурови и необуздани негови герои. Самата тя бе деликатна и съвсем естествено необуздаността у мъжете я привличаше. И у Клифтърн Бесемър, и у А. Б. Спотсуърт това качество се радваше на буйно изобилие. Например Клифтърн привлече вниманието ѝ с категоричния начин, по който размаза една досадна муха с навития на руло следобеден вестник на камерното парти, където се запознаха. А в случая с А. Б. Спотсуърт, искрата лумна, когато един следобед чу

гневните хули, с които засипа парижки таксиметров шофьор, изказал неудовлетворение от размера на бакшиша.

Когато госпожа Спотсуърт мина през портата на Роастър Аби и тръгна по алеята, започна да ѝ се струва, че не е лошо да се сприятели с капитан Бигър. Една жена се нуждае от защитник, а какъв по-добър защитник може да си намери от мъж, който не се колебае да тръгне след ранен лъв във високата трева? Наистина ранени лъвове не се срещат често в обикновения брачен живот, но е хубаво една съпруга да знае, че ако това се случи, тя може изцяло да се довери на своя съпруг.

Подготвянето на почвата, мислеше си госпожа Спотсуърт, не изисква никакви специални усилия. Няколко мили думи и един-два премрежени погледа ще бъдат напълно достатъчни, за да накарат тази силна и страстна натура да кипне като младо вино. Тези мъже от дивите простори реагират безотказно на премрежени погледи. И тя тъкмо изпробваше един в огледалото на колата си, когато излизайки от един завой, Роастър Аби изведнъж се откри пред погледа ѝ и капитан Бигър бе принуден да се оттегли на по-заден план. В момента госпожа Спотсуърт не можеше да мисли за нищо друго освен за това, че бе открила къщата на своите мечти. Потъмнелите ѝ стени, искрящи меко сред лъчите на залязващото слънце, прозорците ѝ, блеснали като скъпоценни камъни... Струваше ѝ се, че стои пред замък от приказките. Малкото ѝ имение в Пасадена, малкото ѝ имение в Кармел, къщите ѝ в Ню Йорк, Флорида, Мейн и Орегон си имаха своята прелест, но тази тук ги превъзхождаше. Между другото къщи като Роастър Аби винаги изглеждат най-добре отвън и от разстояние.

Тя спря колата и остана така — прехласната от гледката.

Рори и Моника се измориха да чакат Бил сред алеята с тисовете и тръгнаха към къщата, където се сблъскаха с деветия граф, който тъкмо излизаше оттам. Тримата се върнаха в дневната, за да разискват перспективите за бърза продажба на къщата на този отвъдморски Дядо Коледа в женски форми. Бил, въпреки че беше поповдигнал скръбно чело след бързото уиски със сода, все още се намираше в треперлив статус. Неговите шарещи очи и тресящи се крайници биха заинтересували живо някой психарски доктор от Харли стрийт, ако можеше да хвърли едно око на сцената.

— Има ли надежда? — попита той с немощен глас, много наподобяващ тона на болен на легло, обръщащ се към своя церител.

— Мисля, че да — отвърна му Моника.

— А аз мисля, че няма — изказа мнението си Рори без да дочака да бъде запитан лично.

Моника го прониза с поглед.

— След онзи дамски обяд в Ню Йорк останах с впечатление — продължи тя, — че госпожа Спотсуърт ухапа въдицата. Аз я залях с поток от уверения и увещания и определено я размекнах. Остава ни само да организираме едно финално представяне. Когато тя пристигне, ще ви оставя сами, а от теб се иска да включиш на пълни обороти онзи твой неотразим чар. Покажи й всичко на каквото си способен.

— Ще й покажа — обеща разпалено Бил. — Ще бъда като гълъб, гукащ на своята гургулица. Ще свиря на нея като на арфа.

— Постарай се и не забравяй, че ако продажбата стане, ще искам комисионна.

— Ще я имаш, съкровище. Ще бъдеш възнаградена хилядократно. Пред вратата си ще намериш слонове, натоварени със злато и камили, подгъващи крака под товар скъпоценни камъни и редки подправки.

— А маймунките, слоновата кост и пауните?

— Няма да бъдат забравени.

Рори, като трезв и практичен бизнесмен, прекъсна тези фантазмагории.

— Вие сте изперкали. Дори ако предположим, че тази жена не е с всичкия си, не мога да си представя как ще наброи куп пари за пущинак като Роастър Аби. Да започнем с това, че фермите ги няма.

— Това е вярно — веднага овеси нос Бил. — А паркът е собственост на голф-клуба. Останали са само къщата и градината.

— Градината, точно така. А ние знаем всичко за нея, нали. Тъкмо преди малко казвах на Моук, че докато през лятото реката е в дъното на градината...

— Пак ли започваш! — прекъсна го Моника. — Не виждам причина да не можеш да вземеш петнайсет хиляди лири. А може и двайсет.

Бил се съживи като полято градинско цвете през горещ летен ден.

— Наистина ли мислиш така?

— Разбира се, че не — отново се включи Рори. — Само се опитва да те ободри — нали ти е сестра. Уважавам тази проява на сестринска грижа. Изглежда под ужасната външност тупти нежно сърце. Двайсет хиляди лири за къща като тази, която хвърли в ужас дори Непоправимите малолетни бандюги! Абсурд. Това е една останка от миналото. Сто четиридесет и седем стаи!

— Но това е голяма къща — оспори Моника.

— Това е голяма купчина камъни — не отстъпваше Рори. — Ще трябва цяло състояние, за да ѝ се придаде някакъв обитаем вид.

Моника беше принудена да се съгласи с последното.

— Така е — каза тя. — Но госпожа Спотсуърт е от онези жени, които едва ли ще се скъпят да похарчат някой и друг милион за това. Забелязах, че си направил някои подобрения — обърна си тя към Бил.

— Капка в морето.

— Дори си успял да намалиш смрадта на площадката на първия етаж.

— Искаше ми се да имах достатъчно пари, за да направя още повече.

— Значи си с празни джобове?

— Абсолютно.

— Тогава откъде, по дяволите — нахвърли се върху му Рори като щатен обвинител в съда, — се взеха тия тълпи икономи и прислужнички? Онова момиче Джил Стърчиопашкова...

— Името ѝ не е Стърчиопашкова.

Рори вдигна възпиращо ръка.

— Името ѝ може да е, а може и да не е Стърчиопашкова — не позволи той да бъде прекъснатата мисълта му, — но фактите са си факти. Преди малко ни увиснаха ченетата, като ни описа твоите домашни удобства, които са си лудо разточителство, от ония, дето довели Вавилон до гибел. Взводове от икономи, тълпи прислужници, прескачащи се из кухнята готвачи и предаващи се от уста на уста легенди за момчета, които да лъскат ножове и ботуши... Казах на Моук, след като девойчето си тръгна, че се чудя дали не си започнал да ограб... Добре, че се сетих. Драга ми съпруго, каза ли на Бил за полицията?

Бил подскочи цяла педя нагоре и свободно падна върху неудържимо вибриращите си крайници.

— Полицията? Какво за полицията?

— Позвъни някакъв дървеняк от местната жандармерия. Ченгетата искат да те поразпитат.

— Какво искаш да кажеш с това да ме поразпитат?

— Кютек, кютек и само кютек, докато не си признаеш — обясни Рори. — А преди това имаше още едно обаждане. Някакъв мистериозен мъж, който не си каза името... Той и Моук се гъбаркаха известно време.

— Да, аз говорих с него — каза Моника. — Гласът му беше такъв, все едно е ял спанак заедно с пясъка в него. Питаше за номера на колата ти.

— Какво!

— Нали не си сгазил нечия крава, Бил? Чух, че в наши дни това е сериозно престъпление.

Бил продължаваше успешно да наподобява боксова круша, върху която се упражнява шампион тежка категория.

— Искате да кажете, че някой е искал да знае номера на колата ми?

— Точно това казах. Защо, какво има, Бил? Лицето ти почти се сля с ризата?

— Да, бял и приритващ — съгласи си Рори. — Като заклан гъсок. Той сложи съчувствено ръка върху рамото на зет си.

— Бил, кажи ми. Бъди искрен. Защо полицията те търси?

— Не ме търси.

— А пък аз останах с впечатлението, че най-съкровено им желание е да те опандизят. Едно от обясненията, което ми хрумна — продължи Рори, — е, че си пипнал някой съмнителен тип с гнусни тайни и го изнудваш. Може да е вярно, може и да не е, но ако е, сега е времето да си излееш душата, старче. Ти си сред приятели. Моук е с широки разбирания и аз съм с широки разбирания. Знаем, че полицията гледа малко накриво на шантажирането, но аз специално нямам никакви възражения. Бърза печалба и практически никакви разходи. Ако имах син, не съм съвсем сигурен дали нямаше да го насоча към този бизнес. Доходен, драги, много доходен. Така че ако копоите са по петите ти и имаш нужда от приятелска ръка, за да те измъкне оттук

преди да са започнали да наблюдават околността, кажи само и ние ще...

— Госпожа Спотсуърт — обяви Джийвс от прага и миг по-късно Бил бе принуден да изпълни още един от онези грациозни скокове във въздуха, които напоследък често му се налагаше да изпълнява.

Той гледаше втрещено фигурата, която се появи на прага на дневната.

Госпожа Спотсуърт преплува през прага със самочувствието на жена, която знае, че шапката ѝ е точно такава каквато трябва да бъде, костюмът ѝ е точно такъв какъвто трябва да бъде, обувките ѝ са точно такива каквито трябва да бъдат, чорапите ѝ също не правят изключение от общия тон, че притежава четиридесет и два милиона долара, вложени в надеждни ценни книжа и че Бил, собственик на порутена селска къща за продан, би трябвало да я намери за окуражителна гледка. И безспорно тя изглеждаше точно като онези хора, които купуват порутени английски къщи на едро без много-много да му мислят.

Но умът на Бил съвсем не беше настроен на делова вълна. Неочаквано той се бе пренесъл няколко години назад на Френската Ривиера, където двамата с тази жена се бяха срещнали и — той не би могъл да не признае пред себе си — бяха станали доста близки. Разбира се, познанството им беше съвсем невинно — само няколко разходки на лунна светлина, една или две морски бани заедно на Райската скала, дълги приятни разговори и обикновената размяна на любезности, типични за Френската Ривиера. Но той усещаше, че последното нещо, което един млад мъж желае, когато има годеница наоколо — и то годеница, която на всеослушание е обявила подозренията, които храни по отношение моралните устои на своя благоверен, е да ѝ представи своя стара приятелка.

Госпожа Спотсуърт бе за него напълно неочаквана и твърде болезнена изненада. В Кан той бе останал с впечатлението, че името ѝ е Бесемър, но в места като Кан човек не борави често с фамилни имена. Бил си припомни, че винаги се обръщаше към нея с „Роузи“, а тя — той потръпна при спомена — по неизвестни причини му казваше „Биликен“. Пред очите му изникна ясна, но не особено приятна картина на физиономията, която Джил щеше да направи на масата тази вечер, когато чуе, че се обръщат към него с „Биликен“. За нещастие

той бе забравил да ѝ спомене за своята позната от Ривиерата госпожа Бесемър и бе твърде възможно Джил да му поиска малко разяснение.

— Колко се радвам да те видя отново, Розалинда — посрещна я Моника. — Надявам се, че не си имала проблеми по пътя насам. Сигурно ти е било трудно да пътуваш по тези селски пътища. Позволи ми да ти представя моя съпруг, сър Родерик. А това е...

— Биликен! — викна госпожа Спотсуърт с целия възторг на своята щедра натура. Беше ясно, че ако въодушевлението от тази неочаквана среща беше малко едностранчиво, то тъкмо тя беше страната, която го споделяше с пълна сила.

— А-а-а? — успя да вметне само Моника.

— Господин Белфри и аз сме стари приятели. Запознахме се в Кан преди няколко години, когато все още бях госпожа Бесемър.

— Бесемър!

— Беше малко след като съпругът ми почина, опитвайки се да премине през един камион, пълен с бирени бутилки. Името му беше Клифтън Бесемър.

Моника отпрати към Бил всички възможни мълчаливи поздравления, които човешкия поглед може да изрази. Тя знаеше, че брат ѝ доста усилено бе ухажвал тази госпожа Бесемър, а каква по-добра основа за бизнес би могъл да си пожелае един млад мъж с къща за продан?

— Е, това е чудесно — каза тя. — Сигурно имате да си говорите за много неща? Но той вече не е господин Белфри, а лорд Роастър.

— Смени си името — поясни Рори. — Полицията е по петите му и се наложи да мине под прикритие.

— О, Рори, не се прави на палячо. Скъпа — обърна се Моника към госпожа Спотсуърт, — той просто наследи титлата. Знаете как е в Англия. Раждате се като еди-кой си, после някой умира и вие трябва да превключите на друга вълна. Нашият чичо, лорд Роастър, почина не много отдавна, а Бил беше негов наследник. Така че той остави фамилията Белфри и прие името Роастър.

— Разбирам. Но за мен той ще си остане винаги Биликен. Как си, Биликен?

Най-накрая Бил успя да се включи в разговора не само с картина, но и със звук, макар доста дрезгав.

— Добре съм, благодаря... ъ-ъ... Роузи.

— Роузи? — възкликна Рори озадачен и като истинско дете на Природата, без да направи ни най-малък опит да прикрие своята изненада, попита: — Добре ли чух? Ти я нарече „Роузи“?

Бил му хвърли леден поглед.

— Името на госпожа Спотсуърт, както вече си научил от добре информиран източник, т.е. Моук, е Розалинда. Всички нейни приятели, дори такива случайни познати като мен, я наричат Роузи.

— О, аха — кимна с разбиране Рори. — Ясно. Много естествено, разбира се.

— Случайни познати? — възкликна госпожа Спотсуърт засегнато.

Бил посегна нервно да оправи връзката си.

— Имам предвид хора, с които си се срещала само в Кан и така нататък.

— Кан! — отново даде воля на гласа си госпожа Спотсуърт. — Скъпият, слънчев, прекрасен, весел Кан! Колко чудесно си прекарахме там, Биликен! Помниш ли...

— Да, да — прекъсна я Бил. — Беше страхотно. Искаш ли нещо за пиене или сандвич, цигара или нещо друго?

В този момент той горещо благослови пекинеза на Мейнуерингови, задето е такъв заклет хипохондрик и успя да отдалечи Джил чак на другия край на селото. Бил вярваше, че докато се върне, госпожа Спотсуърт ще се е успокоила и няма така възторжено да се връща към спомените за добрите стари времена. И Бил се зае със задачата да обуздае по възможно най-бързия начин тези нейни изблици.

— Приятно ми е да те приветствам с добре дошла в Роастър Аби — каза той официално.

— Да, надяваме се, че ще ти хареса — допълни Моника.

— Скъпа, това е най-фантастичното място, което съм виждала някога!

— Аз бих го нарекъл грозна стара развалина — огласи своята критична оценка Рори и за негов късмет не успя да улови погледа на жена си. — Руши се от векове. Обзалагам се, че ако разтърсите тези завеси, оттам ще излетят цяло ято прилепи.

— Патината на Времето! — обори го ентусиазирано госпожа Спотсуърт. — Обожавам я! — Тя затвори очи. — Мъртвите протягат

към теб ръце, когато минаваш — прошепна тя.

— Господи! Каква ужасна идея — потръпна Рори. — Даже единичен труп, изпружил напред ръце, е прекалено неприятна гледка по мое мнение, а да не говорим за цяла банда.

Госпожа Спотсуърт отвори очи.

— Ще ви кажа нещо много странно — каза тя. — Хрумна ми така внезапно, когато влязох в предверието, че трябваше да седна за момент. Икономът помисли, че ми е прилошало.

— Надявам се, че си добре?

— Разбира се. Просто бях обхваната от усещането, че вече съм била тук.

Моника изглеждаше учтиво озадачена. Рори се изпъчи и пое в свои ръце обяснителните бележки.

— О, сигурно като турист? — предположи той. — Като един от тълпата, която нахлува тук всеки петък през лятото, за да си цъка на воля срещу един шилинг на глава от населението. Добре си ги спомням от времето, когато излизахме заедно с Моук. Казвахме им „зяпльовците“. Идваха на тумби с автобуси и ръсеха шоколад с лешници по килимите. Въпреки, че и с него, и без него килимите изглеждаха еднакво зле. Но това вече го няма, нали Бил? Нищо не е останало за зяпане. Покойният лорд Роастър — обясни той на посетителката — шитна всичко по-ценно на американците и сега не е останала и една джунджурия, която да си струва тръскането дотук. Тъкмо преди малко казвах на жена ми, че най-разумното нещо, което би могло да се направи със старата барака, е да се подпали. Разбирате ли, клечка кибрит...

От устата на Моника се изтръгна горестно стенание. Тя вдигна очи към небето, сякаш с мълчалива молба то да стовари нещо тежко върху главата на мъжа ѝ. Ако Родерик продаваше по този начин стоки на клиентите, цяло чудо би било, ако успее да се отърве дори от един-единствен маркуч, косачка или басейнче за птички.

Госпожа Спотсуърт поклати глава със снизходителна усмивка.

— Не, не исках да кажа, че съм била тук в сегашната си телесна обвивка. Имах предвид в предишното ми прераждане. Аз съм ротационист.

Рори кимна с разбиране.

— А, да. Разни дебели господинчовци със смешни шапчици. Виждал съм ги на снимки.

— Не, не, нямам предвид ротарианците. Аз съм ротационист, което е нещо съвсем различно. Ние вярваме, че се прераждаме през всяко девето поколение.

— Девето? — каза Моника и започна да смята на пръсти.

— Тайнствената девета къща. Разбира се, вие сте чел „Зенд Авеста“ на Зороастър^[1], сър Родерик.

— Страхувам се, че не? Добра ли е?

— Невероятна е, бих казала.

— Ще я включа в списъка си — обеща Рори. — От Агата Кристи е, нали?

Моника бе привършила с изчисленията си.

— Деветото... Това изглежда ме прави лейди Барбара, фаворитката на Чарлз II^[2].

Госпожа Спотсуърт беше впечатлена.

— Предполагам, че би трябвало да те наричам лейди Барбара и да те попитам за твоята последна любовна авантюра.

— Много ми се иска да мога да си я спомня. Чувала съм за нея, че е била наистина драматична.

— Тя дали е имала тен навсякъде? — попита Рори. — Или си е седяла само вкъщи?

Госпожа Спотсуърт отново бе затворила очи.

— Усещам присъствие — каза тя. — Дори чувам тих шепот. Колко странно е да дойдеш в къща, която си посещавал преди триста години. Помислете си за всички човешки животи, които са преминали сред тези древни стени. И всички те са тук, около нас, създаващи невероятна аура около тази прекрасна стара къща.

Моника успя да улови погледа на Бил.

— Като зряла круша е — прошепна тя.

— А? — попита Рори на висок глас. — Каква круша?

— Млък!

— Но каква круша... Ох! — Той разтри мястото, където след отлично прицелване го беше улучил върхът на обувката на Моника. — О, аха, да, разбира се. Да, разбирам какво искате да кажете.

Госпожа Спотсуърт прокара ръка по челото си. Изглежда бе изпаднала в транс.

— Струва ми се, че си спомням параклиса. Има ли тук параклис?

— Разрушен — каза Моника.

— Нямаше нужда да ѝ го казваш, гълъбче — обади се услужливо Рори.

— Знам. Има и дълга галерия.

— Точно така — каза Моника. — През осемнайсети век в нея е имало дуел. Все още могат да се видят дупките от куршумите.

— И без съмнение тъмните петна на пода. Това място трябва да е пълно с духове.

Това, помисли си Моника, би могло да спъне сделката от самото начало.

— О, не се притеснявай — успокои я тя. — В Роастър Аби няма такива неща — и беше безкрайно озадачена, когато забеляза, че гостенката я гледа с разширени нещастни очи, като дете, на което са казали, че след вечеря няма да получи сладолед за десерт.

— Но аз искам духове — проплака госпожа Спотсуърт. — Трябват ми призраци. Не ми казвайте, че тук няма никакви.

Рори веднага се притече на помощ.

— На приземния етаж има една обитавана от духове тоалетна — започна той. — От време на време, когато наоколо няма никой, неочаквано водата в тоалетната сама потича, а когато в семейството има предстояща смърт, тя непрекъснато тече. Но ние всъщност не знаем дали е някакво привидение или е повреда във водопровода.

— По всяка вероятност е полтъргайт — каза госпожа Спотсуърт, изглеждайки малко разочарована. — Но не сте ли се сблъскали с визуални проявления?

— Не бих казал.

— Не ставай глупав, Рори — каза Моника. — А лейди Агата?

Госпожа Спотсуърт беше силно заинтригувана.

— Коя е лейди Агата?

— Жената на сър Карадок Кръстоносеца. Няколко пъти тя се беше появявала в разрушения параклис.

— Невероятно, невероятно — развълнува се госпожа Спотсуърт. — А сега нека да ви заведе до Дългата галерия. Не ми казвайте къде е. Нека да видим дали ще я намеря сама.

Тя затвори очи, притисна слепоочията си с пръсти, спря за миг, отвори очи и тръгна. Когато стигна вратата, там се появи Джийвс.

— Прощавайте, милорд.

— Да, Джийвс?

— Бих бил много облекчен, ако получа инструкции за часовете на хранене и храната, която приема кучето на госпожа Спотсуърт.

— Помона не е много придирчива във вкусовете си — каза госпожа Спотсуърт. — Обикновено вечеря в пет, но не се сърди, ако се забави.

— Благодаря ви, мадам.

— А сега трябва да се концентрирам. Това е тест. — Госпожа Спотсуърт отново притисна слепоочията си с пръсти. — Следвай ме, Моника. И ти, Биликен. Ще ви заведе право в Дългата галерия.

Процесията мина през вратата, а Рори вдигна рамене и изкоментира по обичайния си бавен и невъзмутим начин:

— Смахната работа.

— Дамата изглежда леко се отклонява от общоприетите норми, сър Родерик — отчете Джийвс.

— Превъртяла е като преяла дървеница. Ще ти кажа нещо, Джийвс. Такива неща в „Харидж“ нямаше да ги толерират.

— Нямаше ли, сър?

— Нито за секунда. Ако тази госпожа Шушимуши или както ѝ е там името дойде, да кажем на щанда Сладкиши, Бисквити и Други сладкарски изделия и започне да се държи по този начин, детективът на магазина ще я хване за дъното на панталоните и ще ѝ даде едно добро направление преди да е успяла да изръси и една подобна безсмислица.

— Наистина ли, сър Родерик?

— Казвам ти истината, Джийвс. Аз самият имах подобно преживяване малко след като постъпих на работа. Една сутрин както обикновено бях на своя пост — тогава бях още в Кани, Бутилки и Принадлежности за пикник, когато влезе една жена. Беше добре облечена, с изискани маниери, без нищо отличително по себе си, с изключение на това, че носеше на главата си пожарникарска каска. Започнах да се старая да я обслужа добре. „Добро утро, мадам — я поздравих любезно. — Мога ли да ви помогна с нещо? Нещо за пикник ли търсите? Или кана? А може би бутилка?“ Тя ме изгледа с неприкрито раздражение. „Да не би да се интересуваш от бутилки, водоливник такъв?“ — попита ме тя, обръщайки се към моя милост по

неизвестни за мен причини по този груб начин. „Да, мадам“ — отвърнах ѝ аз. „Смотаняк, тогава какво мислиш за тази?“ — кресна тя и в същия миг грабна една огромна гарафа и я стовари на мястото, където само преди секунди се намираше фронталната ми черепна кост. Добре че бях отскочил като нимфа, изненадана, докато се къпе. Гарафата се разби върху щанда. Това беше достатъчно. Обадих се на детективите в магазина и те я изритаха.

— Много неприятно, сър Родерик.

— Признавам, че бях шокиран. Даже бях решил да си подавам заявлението за напускане. Оказа се, че въпросната дама наскоро е получила огромно наследство от богат чичо в Австралия и това размътило мозъка ѝ. Според мен проблемът на тази госпожа Цунигуни е съвсем същия. Жена ми каза, че е наследила милиони от цял взвод опънали петалата съпрузи и най-вероятно този факт директно ѝ е отнесъл чивията. Пари, които не са спечелени с пот на чело, винаги докарват нещастие, Джийвс. Нищо не може да се сравни с това да си печелиш сам прехраната. Чувствам се два пъти по мъж, откакто се присъединих към редиците на световния пролетариат — завърши Рори, повдигна леко брадичка и погледна отвисоко своя събеседник.

— Вие споделяте мнението на Великия бард, сър Родерик. „И трябва със награда тез' дела да бъдат отплатени“.

— Абсолютно. Точно така. А като заговорихме за печелене на награди, какво ще кажеш за утре?

— За утре ли, сър Родерик?

— За Дербито. Знаеш ли нещичко?

— Страхувам се, че не, сър Родерик. Изглежда ще бъде доста оспорвано състезание. Доколкото разбрах, фаворит е конят Бандит на монсеньор Босак. Снощната прогноза е за петнайсет към две. Но животното всъщност е в известна степен дребно и леко за подобно изтощително изпитание. Въпреки че могат да се посочат такива примери от предишни състезания. Идва ми наум кон на име Манна, победител през 1925, също Хиперион, друг дребен кон, счупил рекорда на Летящата лисица, като изминал разстоянието за две минути и трийсет и четири секунди.

Рори го гледаше със страхопочитание.

— За бога! Знаеш си добре урока!

— Човек трябва да бъде добре информиран за тези неща, сър. Това е, може да се каже, важна част от образованието.

— Ще ми се да си поговорим утре, преди да направя залога си.

— Ще бъда изключително щастлив, ако мога да ви бъда от полза, сър Родерик — отвърна любезно Джийвс и се оттегли плавно от стаята, оставяйки Рори с чувството, общо за всички срещали някога този велик мъж, че са общували с някакъв мъдър и вездесъщ дух, в чийто ръце всеки без колебание би могъл да остави оплетените си дела.

Няколко минути по-късно в дневната влезе Моника с леко изтощен вид.

— Привет, гургуличке — поздрави я Рори. — Завърши ли пътешествието? Намери ли госпожата проклетата галерия?

Моника кимна вяло.

— Да, след като ни разкара из цялата къща. Каза, че е загубила за малко ориентация. Е, не беше съвсем зле като за след триста години.

— Преди малко казах на Джийвс, че тази жена е с по-повреден мозък от преяла дървеница. Като разберат за нея, сигурно ще я засипят с предложения за продажба на всякакви руини. А какво стана с Бил?

— Не остана в групата. Изчезна. Предполагам, че е отишъл да се преоблече.

— А в какво състояние беше?

— Оцъклен и изнасящ се във въздуха при всеки шум.

— А, все още е паникьосан. С такава добра шлифовка на подскоците нашият Уилям току-виж спечелил някой балетен конкурс. Но аз имам друга теория за стария Бил — подхвана Рори. — Не мисля, че тази негова нервност се дължи на това, че е едни гърди пред полицията. Сега я отдавам на новобранството му в работата за Земеделската управа. Сигурно се е впуснал в нея доста усърдно. Ние, момчетата, които не сме привикнали да бачкаме, трябва да се научим да си пазим силите, да оставяме нещо в резерв, ако разбираш какво искам да кажа. Това съветвам винаги и моите подопечни новаци. Повечето от тях се вслушват в думите ми, но има един — в „Дребна железария“ — не си виждала такова настървение. Това момче ще си изтощи акумулатора преди да е направил петдесет. А, кой е сред нас?

Той се втренчи във високото, приятно на вид момиче, което влезе в стаята и бързо отхвърли първоначалното си хрумване, че това е духът на лейди Агата, който, отегчил се сред камънаците на параклиса, е

дошъл да се присъедини към компанията. Но друго обяснение така и не успя да го осени. Моника обаче бързо прозря истината. Виждайки шапчицата и престилката, тя веднага стигна до заключението, че това е онази легендарна фигура, прислужницата.

— Елен? — попита тя.

— Да, милейди. Търся Негова светлост.

— Мисля, че е в стаята си. Мога ли аз да ти помогна?

— Току-що пристигна един господин, който иска да се срещне с Негова светлост, милейди. Видях го да пристига с колата си и тъй като господин Джийвс е зает в кухнята, аз отворих вратата и го поканих в приемната.

— Кой е той?

— Капитан Бигър, милейди.

Рори цъкна весело с език.

— Бигър? Напомня ми за онази игра, на която играехме като деца, Моук — „Семейство Бигър“.

— Спомням си я.

— Наистина ли? Тогава кажи ми кой е по-голям — господин Бигър или госпожа Бигър^[3]?

— Рори, престани.

— Господин Бигър, защото е татко Бигър. А кой е по-голям — господин Бигър или неговата леля стара мома?

— Вече не си дете.

— Ти можеш ли да ми кажеш Елен?

— Не, сър.

— Може би госпожа Цигумигу ще може — промърмори Рори, тъй като в този момент в стаята нахлу госпожа Спотсуърт.

Върху красивото ѝ лице беше изписан искрен триумф.

— Каза ли на сър Родерик? — попита тя.

— Казах му — потвърди Моника.

— Намерих Дългата галерия, сър Родерик.

— Три пъти хип-хип. Ако продължите така, ще откриете и барабани в телефонни кабинки. Но ако се отклоним за момент от тази тема, знаете ли кой е по-голям — господин Бигър или неговата леля стара мома?

Госпожа Спотсуърт беше озадачена.

— Моля?

Рори повтори въпроса си и нейното озадачение се задълбочи.

— Не разбирам.

— Рори просто се забавлява с една от неговите шеги — намеси се Моника.

— Неговата леля — старата мома — триумфално каза Рори, — защото каквото и да стане, тя винаги ще си остане Бигър.

— Не му обръщай внимание — посъветва госпожа Спотсуърт Моника. — В тези случаи е безвреден. Превключи на тая вълна, защото в приемната чака капитан Бигър. Ще се оправи след минута.

Красивите очи на госпожа Спотсуърт се разшириха.

— Капитан Бигър?

— Имаше и още нещо — каза Рори, удряйки се по челото, — но ми изхвъркна от главата. Но скоро ще се сетя. Нещо за господин Бигър и неговият син.

— Капитан Бигър? — повтори госпожа Спотсуърт. Тя се обърна към Елен. — Господинът има ли червено лице?

— Господинът е с много червено лице — потвърди Елен. Тя беше момиче, което обичаше да нарича нещата с истинските им имена.

Госпожа Спотсуърт вдигна ръка към сърцето си.

— Колко невероятно!

— Познаваш ли го?

— Той е мой много стар приятел. Познавам го още когато... О, Моника, можеш ли... би ли... можеш ли да го поканиш да остане?

Моника изцвили като боен кон при звука на тръба.

— Разбира се, Розалинда. Всеки твой приятел е добре дошъл. Каква прекрасна идея.

— О, благодаря — госпожа Спотсуърт се обърна към Елен.

— Къде е капитан Бигър?

— В приемната, мадам.

— Заведи ме там веднага. Трябва да го видя.

— Ако заповядате оттук, мадам.

Госпожа Спотсуърт изхвъркна навън, последвана от Елен. Рори поклати глава със съмнение.

— Разумно ли е това, Моук. Сигурно е някой ужасен чичка с бомбе и връзка демоде.

Очите на Моника искряха.

— Не ме интересува как изглежда. Той е приятел на госпожа Спотсуърт, само това има значение. О, Бил! — викна тя, виждайки брат си в полезрението си.

Бил беше във фрак, обелопапиончен и обеложилетчен, а косата му силно лъщеше. Рори го гледеше шашардисан.

— О, небеса, Бил! Изглеждаш като Великите любовници през вековете. Ако мислиш, че и аз ще се облека по същия начин, дълбоко грешиш. Цяла вечер ще се наслаждаваш на добрата стара черна връзка на Кармойл и удобната му ризка. Схващам плана ти, разбира се. Пременил си се така, за да впечатлиш госпожата и да върнеш спомените ѝ от онези дни в Кан. Но на твое място аз щях да бъда много внимателен и да не се натягам толкова много. Не трябва да забравяш Джил. Ако тя подуши нещичко за теб и госпожа Спотсуърт...

Бил го погледна стреснато.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Просто те предупредих.

— Не го слушай, Бил — каза му Моника. — Рори просто си дрънка. Джил е разумна.

— И освен това — допълни Рори, поглеждайки от светлата страна, — се е случило, преди да срещнеш Джил.

— Какво се е случило?

— Нищо, старче, нищо.

— Отношенията ми с госпожа Спотсуърт бяха чисти до последната капка — заоправдава се Бил.

— Разбира се, разбира се.

— Продават ли намордници в „Харидж“, Рори? — попита Моника.

— Намордници? О, разбира се. На щанда Котки, Кучета и Домашни любимци.

— Смятам да ти купя един, за да те накарам да млъкнеш за малко, кречетало безподобно. Бил, просто се прави, че не го забелязваш и слушай какво имам да ти казвам. Случи се най-страхотното нещо. Пристигна един стар приятел на госпожа Спотсуърт и аз го поканих да пренощува.

— Стар приятел?

— Сигурно е друг стар любовник — опита да се намеси Рори.

— Рори, престани, за бога! — извика Моника и пак се обърна към брат си, сменяйки гневния тон с въодушевление. — Нима не разбираш какъв невероятен шанс е това за нас, Бил. Тя ще се почувства задължена. Помисли в какво добро разположение на духа ще бъде след това.

Нейният ентузиазъм най-накрая стигна до така нареченото съзнание на Бил и той разбра какво иска да му каже сестра му.

— Ти си абсолютно права. Това е невероятен шанс.

— Голям късмет. Сега ще е като глина в ръцете ти.

— Точно така, глина. Моук, ти си фантастична. Винаги те е бивало в бързото мислене. Кой е приятелят?

— Името му е Бигър. Капитан Бигър.

Бил залитна и едва успя да се докопа до един стол, за да не се свлече на пода. Лицето му доби оттенъка на рибя вътрешност.

— Какво! — извика той. — Капитан Ббб...

— Аха! Сетих се! — изпищя в ухото му Рори. — Кой е по-голям — татко Бигър или малкият Бигър? Малкият Бигър, защото той е малък Бигър^[4]. Знаех си, че ще се сетя — добави той доволно.

---

[1] Зенд Авеста на Зороастър — свещени текстове на зороастрийската религия. — Б.пр. ↑

[2] Чарлз II — крал на Англия, Шотландия и Ирландия от 1660 до 1685 г. След езекутирането на неговия баща Чарлз I, той избягва в Шотландия и се опитва да възвърне престола си с помощта на шотландската армия, но е победен от Кромвел и избягва на континента, където прекарва в изгнание девет години, но след това триумфално се завръща в Лондон. — Б.пр. ↑

[3] Игра на думи — на англ. Бигър (bigger) означава по-голям. — Б.пр. ↑

[4] Англ., игра на думи, която може да бъде преведена и като „малко по-голям“. — Б.пр. ↑

8

Покойният А. Б. Спотсуърт, който, въпреки че харесваше жена си по свой начин, не би могъл да бъде причислен към женчовците или да бъде сбъркан с един от онези трубадури от Средновековието, имаше любима максима. Смисълът ѝ беше, че тайната на успешния и щастлив живот е в това да умееш да се отървеш от жените още при първата удобна възможност. Дай на нежния пол един по задника, обичаше да казва той, сваляйки си сакото и посягайки към чиповете за покер, и ще преуспееш. Често споделяше, че малко гледки могат да се сравнят с тази, когато женската част на компанията за вечеря напуща стаята след като е приключила с храненето, оставяйки мъжете на мъжките им разговори.

За Бил Роастър подобен начин на мислене в девет часа вечерта след отминалия изтощителен ден би изглеждал непонятен. Последното нещо на света, за което копнееше, бе мъжки разговор с капитан Бигър. Придържайки вратата на трапезарията, докато госпожа Спотсуърт, Моника и Джил излязат и се отправят към дневната, той беше смазан от усещането за тежка загуба, подправено със страховити видения за предстоящите събития. Неговите чувства по вид и сила бяха същите като на гарнизон войници, обградени от кръвожадни диваци, виждайки как в момента, в който флотата на Съединените щати пристига, се фръцва и отправва обратно.

Наистина дотук всичко бе преминало гладко. Дори той, напълно предубеденият към капитан Бигър, не бе успял да открие нищо нередно в приноса му към общия разговор. По време на вечерята, отпочвайки със супата и завършвайки със сардините върху препечена филийка, Белия ловец се беше придържал към такива неутрални теми като канибалските вождове, с които се беше срещал, и маневрите, които да предприемеш, когато се сблъскаш с ловци на глави, въоръжени с духала с отровни стрелички. Той разказа две дълги и страшно тъпи истории за две негови дружки със странните имена Тъби Фробишър и Субахдар. И препоръча на Джил, в случай че някога ѝ се

наложи да го използва, един превъзходен мехлем за след ухапване от алигатор. Даже не доближи темата за подли букмейкъри, препускащи из околността и автомобилните им номера.

Но сега, когато жените излязоха и двама силни мъже — или трима, ако се брои Рори — щяха да се изправят лице в лице, кой можеше да каже колко време ще трае това мирно съжителство. Бил само можеше да се надява, че Рори няма да поведе разговора към опасната тема, интересувайки се дали капитанът няма да ходи утре на Дербито.

— Ще ходите ли утре на Дербито, капитане? — попита Рори с цялата си налична любезност веднага щом вратата се хлопна.

От устните на капитан Бигър се отрони звук, досущ наподобяващ последно дихание на умираща зебра. Бил, който се беше издигнал около педя нагоре във въздуха, го определи съвсем точно като глух, безрадостен смях. Той самият имаше намерение да даде воля на чувствата си в подобен стил.

— На Дербито? — капитан Бигър се задави. — Ще ходя ли утре на Дербито? По-добре ме смели на кайма, изхвърли вътрешностите ми на псетата и ме задуши с лук!

Бил с удоволствие би последвал препоръката. Подобен кулинарен връх щеше да разреши всичките му затруднения и веднага съжали, че идеята не е хрумнала на някой от канибалските вождове, за които говореше неговият гост.

— Тази вечер по телевизията ще има Дерби-шоу — каза Рори. — Ще отскоча за малко да хвърля едно око на говорящата кутия в библиотеката. Всички собственици на коне-фаворити ще кажат по няколко думи за шансовете им утре. Не че дъртите мошеници разбират нещо. А днес бяхте ли на Оукса?

Капитан Бигър видимо увеличи обема си като една от онези редки риби във Флорида, които се надуват, щом ги погъделичкаш по коремчето.

— Дали съм бил на проклетото състезание? *Chang suark!* Да, сър, бях. Едва ли някой...

— Саутмолтъншър е доста красива местност, не мислите ли, капитане? — опита се да поведе разговора в друга посока Бил. — Живописна, както я наричат понякога. Най-близкото село — Долно

Снодсбъри — сигурно сте го забелязали, като сте идвали насам — има...

— Едва ли някой е бил подхлъзван на по-голяма и смрадлива динена кора — продължи капитанът, който беше станал толкова аленочервен, че беше цяло щастие, задето сред присъстващите нямаше нито един бик. — Бях тикнат в пещта. Душата ми беше вързана на възли и след това изцедена през преса за изстискване.

Рори цъкна съчувствено.

— Имали сте лош ден? — предположи той.

— Ще ви разкажа какво се случи.

— ... нормандска църква — не се предаваше Бил, — която е много ценена...

— Трябва да започна с това, че откакто съм се върнал обратно в майка Англия, се срещнах с доста стари приятели, все момчета, които могат да различат предницата от задницата на коня. Та те ми подшушваха интересни неща. И днес...

— ... от хората, които харесват нормандските църкви — не щадеше ценна информация Бил. — Аз самият не знам много за тях, но е запазена утвар...

Капитан Бигър избухна отново.

— Не ми говори за твари! Днес срещнах техния крал, да изсъхнат вътрешностите му дано! Както казах, тия мои дружки ми подшушваха от време на време интересни неща и днес те ме посъветваха за двоен залог. Великолепната Люси в два и половина и Майката на Уистлър в Оукса.

— Невероятно, Майката на Уистлър удари всички в земята — изкоментира Рори. — Момчетата в „Харидж“ смятаха, че тя няма никакви шансове.

— И какво се случи? Великолепната Люси финишира първа при сто към шест, а Майката на Уистлър, както вече сте чули, при трийсет и три към едно.

Рори се оцъкли:

— Да не искате да кажете, че двойното е проработило?

— Да, сър.

— При тези курсове?

— При тези курсове.

— И колко заложихте?

— Пет лири на Великолепната Люси и спечеленото на Майката на Уистлър.

Рори замига поразен.

— Не може да бъде! Чу ли това, Бил? Капитане, трябва да сте спечелили цяло състояние?

— Три хиляди лири.

— Нямам думи... Чу ли това, Джийвс?

В този момент, за да поднесе кафето, бе влязъл Джийвс. Изгледът му, както винаги, беше невъзмутим. Също като младия си господар и той намираше присъствието на капитан Бигър в къщата за извънмерно неприятно, но докато Бил се тресеше и гърчеше, Джийвс продължаваше да наподобява изкусно изваяна статуя.

— Сър?

— Капитан Бигър спечелил три хиляди лири в Оукс днес.

— Наистина ли, сър? Горещо желан изход.

— Да — каза капитанът мрачно. — Спечелих три хиляди лири, а букмейкърът ми ги откъсна.

Долната челюст на Рори се удари в пода.

— Не!

— Уверявам ви.

— Изчезна в тъмнината?

— Точно така.

Рори събра отново двете половини на лицето си, но продължаваше да е потресен.

— Никога не съм чувал нещо по-чудовищно. Чувал ли си някога нещо по-чудовищно, Джийвс? Това не минава ли всякакви граници, Бил? Каква гадост само, каква подлярщина!

Въпросният Бил изглеждаше като излязъл от транс.

— Съжалявам, Рори, страхувам се, че мислех за нещо друго. Какво казваше?

— Бедният стар Бигър спечелил от двойно залагане този следобед на Епсъм, а някакъв си мошеник-букмейкър избягал с трите хиляди лири, които му дължал.

Бил беше поразен. Всеки честен млад мъж би бил, чувайки подобна история.

— Какъв кошмар, капитане — викна той, — какво ужасно нещо ви се е случило. Значи изчезна с парите... онзи букмейкър?

— Песоглавецът му с песоглавец хукна като подгонена хиена, но аз го последвах.

— Не се учудвам тогава, че сте ядосан. Измамници като този не трябва да са на свобода. На човек му завира кръвта, като си помисли за този... този... как би го нарекъл Шекспир, Джийвс?

— Тоз' противен, жалък, окаян, долен негодяй, милорд.

— Аха. Добре ги казва тия неща Шекспир — одобри с половин уста Бил.

— Тоз' копелдак с глава на бръмбар и уши на слон, разбойник гнусен, хранец се със мърша, кучи син презрян, порочен...

— Да, да, Джийвс, точно така. Схванахме мисълта ти — тонът на Бил беше леко развълнуван. — Не е нужно да продължаваш. По-добре иди да напалиш огъня.

— Юни е, милорд.

— Така е, така е. Просто се разстроих, като чух тази покъртителна история. Няма ли да седнете, капитане? О, вие сте седнал. Пурите, Джийвс. Пура за капитан Бигър.

Капитанът вдигна ръка.

— Благодаря, не. Никога не пуша, когато съм по следите на едър дивеч.

— Едър дивеч? А, разбрах какво имате предвид. Онзи букмейкър. Вие сте Бял ловец и сега сте по следите на бял букмейкър — засмя се със стиснато гърло Бил. — Добре казано, а Рори?

— Страхотно, старче. А сега мога ли да вървя? Искам да гледам Дерби-шоуто по телевизията.

— Чудесна идея — въодушеви се Бил. — Хайде всички да отидем и да гледаме Дерби-шоуто. Елате, капитане.

Капитан Бигър дори не помръдна. Той остана на стола си. Беше постигнал невероятна наситеност на кармина върху лицето си.

— По-късно, може би — отвърна рязко той. — В момента искам да разменя две думи с вас, лорд Роастър.

— Разбира се, разбира се, разбира се, разбира се — откликна Бил без особен ентузиазъм. — Остани тук, Джийвс. Има достатъчно работа за теб. Излъскай пепелниците или нещо подобно. Дай пура на капитан Бигър.

— Господинът вече отклони предложението на Негова светлост за пура.

— Така беше, така беше. Е, добре! — каза Бил. — Добре, добре! — После взе сам една и я запали с трептяща като камертон ръка. — Разкажете ни нещо повече за онзи ваш букмейкър, капитане.

Капитан Бигър се намуси още повече. После прекъсна мълчанието си, за да изрази надеждата, че някой ден ще има щастието да види цвета на вътрешностите на подляра.

— Искам само — продължи той — да мога да срещна този плъх в Куала Лумпур.

— Куала Лумпур?

Джийвс услужливо поднесе енциклопедична справка.

— Населено място в Стрейтс Сетълмънтс, милорд, Британска кралска колония в Източна Индия, включваща Малага, Пенанг и провинция Уелзли, отделила се първа от Британската корона през 1853 г. и преминала под юрисдикцията на Главния губернатор на Индия. През 1887 г. Кокосовите острови са привлечени към колонията, а в 1889 Коледните острови. Господин Съмърсет Моъм е описал доста изчерпателно живота в тази част на света.

— О, разбира се. Сега се сецам. Предполагам, че там се навъртат доста странни птици.

Капитан Бигър се съгласи.

— Много странни. Но обикновено успяваме да ги изловим. Знаете ли какво се случва на един шарлатанин в Куала Лумпур, лорд Роастър?

— Не, не... ъ-ъ... мисля, че никога не съм чувал. Не излизай, Джийвс. Тук има един пепелник, който си пропуснал. Какво се случва на шарлатанин в Куала Лумпур?

— Даваме на негодника три дни, за да плати. После го викаме и му оставяме револвер.

— Много мило от ваша страна... Сигурно нямате предвид зареден револвер?

— Зареден с всичките шест патрона. Поглеждаме негодя в очите, оставяме револвера на масата и излизаме. Без да кажем дума. Той разбира.

Бил се задави. Насоката на разказа бе започнала да му се прояснява.

— Искате да кажете, че от него се очаква... Не е ли това много драстично наказание?

Очите на капитан Бигър бяха студени и твърди като варени яйца за пикник.

— Това е морален кодекс, сър. Морален кодекс! Хората, които живеят в покрайнините на Империята, обичат да се хвалят. И моралът много лесно може да рухне. Пиене, жени и неплатени сметки от покер са стъпалата надолу към пропастта — каза той и повтори, разсичайки въздуха с ръка: — Пиене, жени и неплатени сметки.

— Значи това е дъното, така ли? Чу ли това, Джийвс?

— Да, милорд.

— Твърде интересно.

— Да, милорд.

— Човек си разширява кръгозора.

— Да, милорд.

— Човек се учи, докато е жив, Джийвс.

— Напълно сте прав, милорд.

Капитан Бигър взе един бразилски орех и го счупи със зъби.

— Трябва да даваме пример като представители на бялата раса. Не можем да се оставим диваците да се перчат с техния морален кодекс.

— Опитват ли се?

— На дивак, който не си плати дълга, му режат главата.

— Другите диваци?

— Да, сър, другите диваци.

— Аха.

— И после главата му се дава на неговия главен кредитор.

Това изненада Бил. Сигурно изненада и Джийвс, но той имаше лице, което просто не регистрираше такива чувства като изненада, например. Тези, които го познават добре, твърдят, че са забелязвали при редки случаи на голям стрес, как едно малко мускулче в ъгъла на устата му леко трепва, но като правило чертите му запазваха абсолютна неподвижност.

— За бога! — развълнува се Бил. — Тук този метод е неприложим. Искам да кажа, че никой не може да каже кой е главният кредитор. Представете си само кавгите, които ще се надигнат. Нали, Джийвс?

— Несъмнено, милорд. Месаря, хлебаря...

— А да не говорим за домакина, който е забавлявал дивака през уикенда и от чиято къща той се е измъкнал рано сутринта в понеделник, забравяйки за неделната игра на бридж.

— В интерес на неговото оцеляване това би направило такъв дивак значително по-внимателен при наддаването, милорд.

— Прав си, Джийвс, прав си. Ще премисли два пъти преди да се реши на някой трик.

— Напълно вярно, милорд. И без съмнение ще се поколебае преди да вземе от партньора си двоен залог.

Капитан Бигър счупи още един орех. В тишината това прозвуча като един от онези изстрели, за които преди малко бе споменал.

— А сега — каза делово той, — с ваше позволение, бих искал да прекъснем този *ghazi havildar* и да преминем към същността на въпроса, лорд Роастър. — Той спря за момент, подреждайки си мислите. — За онзи букмейкър.

Бил премигна.

— А, да, онзи букмейкър.

— За момента той изчезна, но аз запомних номера на колата му.

— Наистина ли? Хитро, Джийвс.

— Много хитро, милорд.

— И след това отидох в полицията. И знаете ли какво ми казаха те? Казаха ми, че номера на онази кола, лорд Роастър, е ваш.

Бил беше удивен.

— Мой?

— Ваш.

— Но как може да е мой?

— Това е загадка, която ще трябва да разрешим. Този Пач Пъркинс Честния, както сам се наричаше, сигурно е взел назаем от вас колата... със или без ваше разрешение.

— Немислимо!

— Немислимо, милорд.

— Благодаря ти, Джийвс. Немислимо! Как мога да познавам някакъв си честен Пач Пъркинс?

— Не го ли познавате?

— Никога през живота си не съм чувал за него. Очите ми никога не са го виждали. Как изглежда?

— Висок е... горе-долу колкото вас... с рижи мустаци и черна превръзка на лявото око.

— Не, по дяволите, това не е възможно... Черна превръзка върху лявото око и рижи мустаци. Нека да помисля за момент...

— Карирано сако и червена вратовръзка на сини подкови.

— О, Небеса! Трябва да е изглеждал като палячо. А, Джийвс?

— Със сигурност далеч от *soigne*^[1], милорд.

— Много далеч. Всъщност, Джийвс, това ми напомни нещо. Бърти Устър ми каза, че веднъж ти си отправил същата забележка и към него и тогава му хрумнала идеята за балада със заглавие „Там долу при река Суане“. Известно ли ти е дали е успял да прибави към заглавието и някакъв текст?

— Струва ми се, че не, милорд.

— Така си и мислех. Но от това може и да излезе хит, ако попадне в ръцете на подходящия човек.

С голяма доза нетърпение капитан Бигър призова събранието към ред.

— По дяволите вашите Устърровци и хитове! — грубо отсече той. — Не желая да си говорим за Бъртиустърровци, а за онзи проклет букмейкър, който е използвал колата ви днес.

Бил поклати глава.

— Скъпи мой преследвачо на пуми и други диви зверове, казвате, че говорите за проклет букмейкър, но онова, което пропускате да добавите е, че говорите втели-некипели. Точно казано, нали Джийвс?

— Да, милорд. Съвсем на място.

— Очевидно нашият приятел Бигър е запомнил погрешен номер.

— Да, милорд.

Всеки уважаващ себе си залез би завидял за пурпура върху лицето на капитан Бигър в този момент. Неговият горд дух бе наранен.

— Да не искате да ми кажете, че не съм запомнил номера на колата, която следвах през целия път от Епсъм Даунс до Саутмолтъншър? Тази кола днес бе използвана от Честния Пач Пъркинс и неговия секретар и аз ви питам дали вие сте му я заели?

— Драги приятелю, бих ли заемал колата си на някакъв тип в кариран костюм и червена връзка, да не говорим за черната превръзка и рижия мустак? Предположението е... какво, Джийвс?

— Неправдоподобно, милорд. — Джийвс се покашля. — Може би господинът трябва да провери зрението си.

Капитан Бигър се тупна по гърдите.

— Зрението ми? *Моето* зрение? Знаеш ли какво приказваш? Аз съм Бвана Бигър.

— Съжалявам, че името е непознато за мен, сър. Искрах само да намегна, че най-вероятно сте разчели грешно номера на колата.

Преди отново да заговори, капитан Бигър трябваше да преглътне един-два пъти, за да постигне поне някакво душевно равновесие.

— Вижте — започна той малко по-меко. — Сигурно не сте наясно с тези неща. Нямате представа кой кой е и кое как е в този бизнес. Аз съм Бигър Белия ловец, най-известният Бял ловец в цяла Африка и Индонезия. Мога да застана без да се колебаю на пътя на препускащ носорог... И защо мислите? Защото погледът ми е толкова остър, че аз знам... аз знам, че ще мога да го улуча точно на едно определено място преди да е дошъл на шест стъпки от мен. Ето такава е зрението ми.

Тези разкрития не успяха да разчупят каменното изражение на Джийвс.

— Страхувам се, но не мога да отстъпя от позицията си. Предполагам, че може би вие сте тренирали зрението си за случаите, които описахте, но въпреки слабите си познания върху богатата фауна на Изтока, струва ми се, че едва ли носорозите са снабдени с табелки с номера.

На Бил му се стори, че е време да налее масло в разбушувалите се води и предложи:

— Този ваш букмейкър, капитане. Мисля, че мога да ви предложи някаква надежда. Ние допуснахме, че той се е измъкнал вероломно с вашите пари, но аз мисля, че след известно време той сигурно ще ви плати. Останах с впечатлението, че той просто се е опитвал да спечели време.

— Ще му дам аз едно време — каза капитанът мрачно. — Хиляди пъти съжалявам, че не сме на Изток. Там ги разбират тия неща. Ако знаят, че си човек на място, а онзи другият често криви от правия път... не задават много въпроси.

Бил погледна като подплашен елен.

— Въпроси за какво?

— „Прав му път“ е изразът, който обобщава тяхното отношение. Колкото по-малко такива паразити, толкова по-добре за престижа на англосаксонците.

— Това е доста едностранчиво гледище.

— Не знам дали ви казах, че имам две резки на пушката, които не са за биволи, лъвове, антилопи или хипопотами.

— Така ли? А за какво животно са тогава?

— Не съм казал, че са за животно... въпреки че едва ли има такова, по което да не съм стрелял. От две копелета.

— Р-разбирам — заекна Бил.

Джийвс се покашля.

— Мога ли да изкажа едно предположение, милорд?

— Разбира се, Джийвс. Даже няколко, ако искаш.

— Току-що ми хрумна, милорд. Струва ми се, че е напълно възможно, въпросната личност, срещу която капитан Бигър питае съвсем справедлив гняв, да е поставила фалшив номер на колата си...

— За бога, Джийвс, удари право в десетката!

— ... и поради някаква неизвестна причина да е избрал номера на колата на Негова светлост.

— Точно така. Това е обяснението. Странно, че не се сетихме за това по-рано. Това обяснява всичко, нали капитане?

Капитан Бигър мълчеше. Замисленото му изражение показваше, че претегля идеята.

— Разбира се, че е станало така — едва се сдържа да не затананика Бил. — Джийвс, твоят знаменит мозък, подхранван с огромни количества риба, разреши онова, което дори и за теб щеше да остане една от онези неразгадани загадки, за които сме чели. Ако имах шапка на главата, щях да я сваля в твоя чест.

— Щастлив съм, ако съм ви бил от полза, милорд.

— Винаги си, Джийвс, винаги си. Затова си толкова ценен.

Капитан Бигър кимна.

— Да, предполагам, че може да е станало така. Изглежда няма друго обяснение.

— Радвам се, че изяснихме проблема — преливаше от любезност Бил. — Още портвайн, капитане?

— Не, благодаря.

— Тогава да се присъединим към дамите? Те сигурно се чудят какво по дяволите е станало с нас и си мълвят: „Не идва той“ като... като кой, Джийвс?

— Като героинята на Тенисън Мариана. Сълзите ѝ горестни падаха ведно със росата. Тя изсъхна, еднички сълзите останаха да попиват в земята.

— Е, предполагам, че нашето отсъствие едва ли им е причинило такива мъки. А пък кой знае... Идвате ли, капитане?

— Бих искал преди това да използвам телефона.

— Можете да направите това в дневната.

— Разговорът е личен.

— В такъв случай, Джийвс, придружи капитан Бигър до твоето свърталище и му предостави инструмента.

— Много добре, милорд.

Останал сам, Бил се поколеба няколко секунди — копнежът да се присъедини към дамите в дневната се бореше с желанието да пресуши още една чаша портвайн, за да отпразнува избавлението си. Дамоклевият меч временно се беше прибрал в ножницата. Единствената мисъл, която помрачаваше безгрижието му, бе свързана с Джил. Той не беше сигурен в какво положение ще завари пътеводната звезда на своя живот. По време на вечерята дружелюбността на госпожа Спотсуърт, седнала от дясната му страна, бе преминала отвъд границите и на най-мрачните му очаквания и той бе сигурен, че долови в очите на Джил един от онези хладни и замислени погледи, които един млад влюбен мъж никак не обича да долавя в очите на своята изгора.

За щастие слънчевата сърдечност на госпожа Спотсуърт бе намаляла, когато капитан Бигър монополизира разговора. Тя бе престанала да говори за прекрасните дни в Кан и беше притихнала, когато Белия ловец заговори за пуцинаци, пещери огромни, бездънни проломи и планини, за людоеди антропофаги, които се изяждат помежду си и за човеци с глави, които растат им под плещите^[2].

Госпожа Спотсуърт показва сериозни намерения да изслуша разказа, отказвайки се напълно от канския мотив и в крайна сметка може би всичко щеше да бъде наред.

Джийвс се върна и той го посрещна възторжено като пълководец, спечелил важна битка.

— Това беше мозъчно цунами от твоя страна, Джийвс!

— Благодаря, милорд.

— Сега ситуацията е напълно променена. Подозренията му са приспани, не мислиш ли?

— Би могло да се предположи, милорд.

— Знаеш ли, Джийвс, дори в тези размирни следвоенни дни, когато социални революции се прескачат на всеки ъгъл и цивилизацията е натикана във врящия казан, все още е голямо предимство да си записан с големи букви в „Дебрет“^[3].

— Несъмнено е така, милорд. Това дава на човек определено положение.

— Точно така. Хората приемат без да се замислят, че ти си почтен. Да вземем един граф, например. Той се мотае насам-натам и хората си казват: „Я, граф“ и не го закачат повече. Последното нещо, което би им дошло наум е, че той в свободното си време може да си слага превръзка и фалшиви мустаци и облечен в карирано сако и връзка на сини подкови да крещи като луд: „Пет към едно е залога!“

— Напълно сте прав, милорд.

— Доста задоволително положение.

— Изключително задоволително, милорд.

— Няма да крия, че днес имаше моменти, в които ми се струваше, че единственото нещо, което мога да направя, е да вдигна ръце и да се предам, но сега не ми трябват много увещания, за да запeya като Херувим и Серафим^[4]. Нали те бяха натоварени с тая задача?

— Да, милорд. Осанна, по принцип.

— Чувствам се нов човек. Странното усещане, че съм глътнал кило пеперуди, когато заизригнаха огнени пламъци и оркестърът задумка барабаните и че Белият ловец само чака сгоден момент да ме гръмне в челото, напълно изчезна.

— Доволен съм да чуя това, милорд.

— Знам, че си, Джийвс. Знам, че си. Съчувствие и разбиране е второто ти име. А сега — подкани Бил, — да се присъединим към дамите и да успокоим бедните души след напрегнатото очакване.

---

[1] Soigne — от фр., семпла елегантност. — Б.пр. ↑

[2] Цитатът е по превода на Валери Петров на Шекспировата трагедия „Отело“, I д., III сц. — Б.пр. ↑

[3] Дебрет — Книга с родословието на английската аристокрация. — Б.пр. ↑

[4] В християнската религия — ангелски създания, които възхваляват Божията същност. — Б.пр. ↑

9

Прекрачвайки прага на дневната, той откри, че броят на дамите, достъпни за присъединяване, се е редуцирал до една, броено отляво надясно, и че това е Джил. Тя седеше на канапето, въртейки в ръце празна чаша от кафе и гледаше втренчено пред себе си с очи, които пишещото братство обича да описва като „невиждащи“. Видът ѝ беше като на момиче, чийто мозък работи с пълна пара, на момиче, на което последните събития са дали много храна за размисъл.

— Привет, картофче — викна Бил с оживлението на корабокрушенец, видял платно на хоризонта. След изтощителната дискусия в трапезарията, всеки, който не беше капитан Бигър, би бил приятна гледка за очите му, а Джил се нареждаше сред най-приятните.

Джил вдигна очи.

— О, здрасти — каза тя.

На Бил му се стори, че Джил е малко сдържана в отговора си, но продължи със същия градус на възторг.

— Къде са останалите?

— Рори и Моук са в библиотеката, гледат Дерби-шоуто.

— А госпожа Спотсуърт?

— Роузи — отвърна Джил с глух глас — отиде в разрушения параклис. Мисля, че се надява да размени някоя дума с призрака на лейди Агата.

Бил се опули насреща ѝ. После безуспешно се опита да преглътне.

— Роузи?

— Мисля, че ти така я наричаш... Не съм ли права?

— Защо... ъ-ъ... да.

— А тя се обръща към теб с „Биликен“. Тя стара приятелка ли ти е?

— Не, не, не. Познавам я съвсем бегло от едно лято в Кан.

— От това, което чух да разказва на вечерята за разходки на лунна светлина и морски бани на Райската скала, добих впечатлението,

че трябва да сте били доста близки.

— За бога, не. Тя беше просто една позната.

— Разбирам.

Настъпи тишина.

— Питам се дали помниш — продължи Джил след малко — какво ти казах преди вечеря за хората, които не трябва да крият нищо един от друг, ако смятат да се женят?

— Ъ-ъ... да... да... спомням си.

— И двамата бяхме съгласни, че това е единственият правилен начин.

— Да... да, така беше. Съгласни бяхме.

— И аз ти казах за Пърси, нали? И за Чарлз, и за Скуифи, и за Том, и за Блото... Изредих всички обекти на своите чувства, останали назад в мъртвото минало. Никога не съм си и помисляла да скривам факта, че съм била сгодена преди да те срещна. А ти защо скри тази Спотсуърт от мен?

На Бил му се стори, че като човек, който не прави нищо лошо на другите, дори напротив — винаги се стреми да е като слънчице за тях, е третиран доста грубо от Съдбата през този летен ден. Онзи приятел Шекспир, въпреки че не беше стопроцентово сигурен дали беше точно той и затова трябваше да се допита до Джийвс, го е казал страшно точно онова за стрелите на свирепата Съдба^[1]. Знаел си е работата този Шекспир.

— Не съм крил тази Спотсуърт от теб! — викна той отчаяно. — Просто не съм се сецал за нея. Когато човек седи с момичето, което обича, хванал е ръката ѝ и ѝ шепне на ушенце разни приятни неща, които му идват наум без много да се напъва, не може изведнъж да превключи на съвсем друга вълна и да каже: „Всъщност, има една жена, която срещнах преди няколко години в Кан, и по повод на която искам да ти разкажа туй-онуй. Нека ти кажа например как ходихме заедно в Сен Тропе...“

— На лунна светлина.

— Аз ли съм виновен, че имаше луна тогава. Никой не ме беше питал. А колкото до морските бани на Райската скала, ти говореше за тях така, като че ли сме я били заградили само за себе си и наоколо е нямало никакви други хора. Съвсем не беше така. Всеки път, когато се

топвахме, водата бѣкаше от Велики дукове в изгнание, а наоколо ни се люшкаха като шамандури разни тежки гранд-дами.

— Просто ми се стори странно, че никога не си ми споменавал за нея.

— На мен пък не ми е странно.

— А на мен ми е. А още по-странно ми изглежда това, че днес следобед, когато Джийвс ти спомена, че госпожа Спотсуърт ще ни посети, ти каза само „О, а?“ или нещо подобно и ни накара да си мислим, че никога не си чувал името ѝ. Не беше ли по-естествено да кажеш: „Госпожа Спотсуърт? Виж ти, виж ти, чудя се дали това не е същата жена, с която се запознах в Кан преди година-две. Разказвал ли съм ти за нея, Джил? Често се разхождахме с нея на лунна светлина, но разбира се на прилично разстояние един от друг.“

Беше ред Бил да атакува.

— Не — прогърмя той, — не беше по-естествено да кажа: „Госпожа Спотсуърт? Виж ти, виж ти“ и така нататък и ще ти кажа защо. Когато се запознах с нея, нейното име беше Бесемър.

— О?

— Именно. Б с едно Е с едно С, още едно Е, след това едно М с едно Ъ и едно Р накрая. Бесемър. Все още не съм разбрал откъде се е взело това Спотсуърт.

Джийвс влезе в стаята. Дългът му в този час на нощта го зовеше да събере чашите от кафето, а той никога не оставяше дълга да вие като куче на пълна луна. Влизането му прекъсна фонетичните упражнения на Бил, а Джил, която като всяка жена имаше още какво да добави към дискутираната тема, изненадващо се въздържа от коментар. Тя се изправи и тръгна към френския прозорец.

— Ще трябва да изляза — каза тя все още с доста глух глас.

Бил зяпна.

— Нали не си тръгваш, картофче?

— Ще отида до вкъщи да си взема някои неща. Моук ме покани да пренощувам тук.

— Господ да благослови Моук! Винаги съм знаел, че е интелигентна жена.

— Значи одобряваш оставането ми тук?

— Идеята е страхотна.

— Сигурен ли си, че няма да ти преча?

— Какви ги говориш? Да дойда ли с теб?

— Не, разбира се. Ти си домакин.

Тя излезе, а Бил, който съпроводи оттеглянето ѝ с влажен поглед, изведнъж се разтреса. Смисълът на онези думи „Сигурен ли си, че няма да ти преча?“ едва сега достигна до съзнанието му. Бяха ли просто казани ей така? Или съдържана някакъв лепкав подтекст?

— Жените са странни същества, Джийвс? — констатира той.

— Да, милорд.

— Да не кажа чудати. Не можеш да разбереш какво мислят, когато казват нещо.

— Да, милорд.

Бил се замисли за момент.

— Наблюдаваше ли госпожица Уайвърн, докато излизаше?

— Не много внимателно, милорд?

— Поведението ѝ стори ли ти се странно?

— Не бих могъл да кажа, милорд. Бях зает с чашите за кафе.

Бил отново впрегна на работа малките си сиви труженици, колкото и недостатъчно на брой да бяха. Тази несигурност действаше зле на нервите му. „Сигурен ли си, че няма да ти преча?“ Имаше ли хапливост в гласа ѝ или нямаше? Всичко зависеше от това. Ако нямаше, чудесно. Но ако имаше, нещата съвсем не изглеждаха розови. Въпросът плюс хапливостта можеше да означава само, че неговото добре обосновано обяснение за връзката Спотсуърт-Кан е отишло на вятъра и че тя все още храни подозрения.

Обзе го раздражението, което връхлита добрите хора в подобни случаи. Каква е ползата да бъдеш чист като току-що навалял сняг, дори и по-чист, когато момичетата се нахвърлят с хапливи забележки отгоре ти като пригладнели пантери?

— Целият проблем с жените, Джийвс — каза Бил и ако философът Шопенхауер присъстваше на разговора, щеше да го потупа по рамото и да го утеши, че знае точно как се чувства, — е, че всички до една са прекалено смахнати. Погледни само госпожа Спотсуърт. Напълно чалната. Броди като кукумявка из някакъв си разрушен параклис с надеждата да зърне лейди Агата.

— Наистина ли, милорд? Госпожа Спотсуърт се интересува от привидения?

— Направо си ги хруска живи. Това нормално поведение ли е?

— Спиритуалистичните изследвания често предизвикват голям интерес у другия пол. Леля ми Емили...

Бил го погледна заплашително.

— Спомняш ли си какво ти казах за Плиний Младши, Джийвс?

— Да, милорд.

— Това важи и за леля ти Емили.

— Много добре, милорд.

— Не ме интересува твоята леля Емили.

— Разбирам, милорд. През нейния дълъг живот много малко хора се интересуваха.

— Тя вече не е сред нас?

— Не, милорд.

— Е, това е нещо — каза Бил.

Джийвс отплува навън, а Бил се тръшна в един стол. Той отново запремята из мозъка си онзи загадъчен въпрос и настроението му рязко спадна под нулата. Вече нямаше място за съмнение имало ли е или е нямало хапливост в него. Той беше напълно сигурен, че думите „Сигурен ли си, че няма да ти преча?“ бяха казани през стиснати зъби и придружени от поглед с определен смисъл. Това бяха думи на момиче, което явно е имало намерение да направи хаплива забележка.

И Бил тъкмо прокараваше пръсти през косата си с отчаян жест, когато Моника влезе. Всички онези самохвалковци, редящи се пред камерата и дрънкащи, че точно еди-кой си кон е най-добър й се бяха сторили отегчителни. Рори все още поглъщаше жадно всяка дума, но на нея й беше нужна почивка.

Моника бе разумна жена и затова се изненада, когато съгледа брат си да скубе косата си.

— За бога, Бил! Защо си отчаян?

Бил я погледна недружелюбно.

— Нищо няма. Нищо, нищо, нищо, нищо, нищо, ни-що!

Моника вдигна вежди.

— Добре де, не е нужно да врециш като истеричен пекинез. Аз просто проявявам сестринска загриженост. Смятах, че е по-логично да си щастлив, че госпожа Спотсуърт е тук и желае да купи тази съборетина.

Бил въздъхна и с огромно усилие възвърна добрите обноски на Роастърови.

— Извинявай, Моук. Имам главобол.

— Бедното ми агънце!

— Ще ми мине за минутка.

— Имаш нужда от чист въздух.

— Сигурно си права.

— И приятна компания. Скъпата Спотсуърт е в разрушения параклис. Иди при нея и си побъбрете.

— Какво!

Моника се опита да го успокои.

— Недей да виеш като прериен вълк, Бил. Знаеш много добре колко е важно да я прикоткаме. Малко мили очи от твоя страна може да натезат на везните и тя да купи къщата. Моят план беше точно такъв — след като подготвя почвата с умели делови преговори, ти да я дръпнеш настрана и да пуснеш в действие целия си чар. Забрави ли какво беше обещал — да ѝ гукаш като гълъб на гургулица? Запретни ръкави още сега и започни да гукаш както не си гукал никога досега.

В един продължителен момент изглеждаше, като че ли в дълбините на душата на Бил се надига някаква рушителна сила, която заплашва да помете всякакви прегради и да лумне в опустошителен пожар. Очите му сякаш всеки момент щяха да пльокнат на пода като зрели круши, лицето му беше добило наситен морав оттенък, а на устните му напиреха унищожителни слова. След това внезапно, сякаш Разумът се пробуди със сладка прозявка и хвърли кофа студена вода върху тлеещата жаравя, безумният блясък в очите намали интензивността си, а страните му бавно възвърнаха нормалния си цвят. Беше успял да зацепи, че предложението на Моника е разумно и практично.

Вихърът на последните събития бе отвял в периферията на съзнанието му жизнената важност на продажбата на фамилната къща и сега той отново осъзна, че това е единственият спасителен пояс в целия океан от злокобни събития, в който бе хвърлен. Само да се хване за него и избавлението му е в кърпа вързано. Когато продаваш къщи, напомни си той, получаваш депозити, изплатени в брой. А този депозит ще бъде достатъчен, за да изплати дълга си към Бигър и ако единственият начин да го осигури е да отиде при Розалинда Спотсуърт и да гука, тогава трябва веднага да тръгва и да се залавя здраво с гукането.

Освен това му хрумна и спасителната мисъл, че ако Джил е тръгнала към къщи, за да си вземе разни необходимости за през нощта, едва ли ще се върне по-рано от час и половина, а за час и половина един решителен мъж може да нагука куп блажни слова.

— Много си права, Моук — проговори накрая Бил. — Моето място е до дясното й рамо.

И той се отправи с твърда крачка навън, а момент по-късно на вратата на библиотеката цъфна Рори.

— Ей, Моук, можеш ли да говориш на испански?

— Никога не съм опитвала. Защо?

— Тъкмо сега един испанец или аржентинец, въобще някакъв от твоята сегашна боя, говори за своя кон на родния си език. Може би е последен аутсайдер, но все пак човек би искал да чуе аргументите му. Къде е Бил? Само не ми казвай, че е още в лапите на Белия ловец?

— Не, току-що отиде да говори с госпожа Спотсуърт.

— Искам да побъбрим с теб за стария Бил — каза Рори и се заоглежда. — Нали сме сами и далеч от любопитни уши?

— Предполагам, освен ако някой не се е напъхал в скрина. Какво за Бил?

— Бил крие нещо, стара ми дружке, и то е свързано с този тип Бигър. Забеляза ли го по време на вечерята?

— Не съм му обръщала особено внимание. Какво правеше? Ядеше грах с ножа ли?

— Не, но всеки път, когато срещнеше ония стъклени зъркели на Бигър, се разтърсваше като дърта танцорка на ключек. По някаква причина Бигър му действаше като ония телени джаджи за разбиване на яйца. Защо? Това искам да разбера. Кой е този тайнствен мъж? И защо се домъкна точно тук? Какво стои между него и Бил, та кара старата дружка да подскача и трепери всеки път, когато погледне към него? Това определено не ми харесва, захарчето ми. Когато ти се ожени за мен, не спомена нищо за епилепсия в семейството и по този начин аз съм бил подло изманипулиран. Искам да кажа, че е малко неприятно да минеш през всички тия иглени уши и да влезеш в толкова разходи, за да спечелиш момичето, което обичаш, и малко след медения месец да откриеш, че имаш зет с нелечими увреждания.

Моника се замисли.

— Сега — каза тя — си спомням, че когато му казах, че капитан Бигър чука на вратата, той малко се разстрои. Да, ясно си спомням как лицето му посивя и долната му челюст увисна като на разтревожен хипопотам. А сега влизам и го виждам да си скубе косата. Съгласна съм с тебе. Доста е странно.

— Ще ти кажа и още нещо — продължи прегледа на сводката за тайнствените събития Рори. — Когато излизах от трапезарията, за да дойда да гледам Дерби-шоуто по телевизията, Бил също се беше запътил насам. „Какво ще кажете всички да отскочим до библиотеката?“ — попита той Бигър, а Бигър доста напушено му каза: „Може би по-късно. Сега бих искал да поговоря с вас, лорд Роастър.“ И то с един такъв строг и заповеднически глас... все едно е съдия, който те глобява пет лири, задето си задигнал полицейска каска в нощта след гребните гонки. А Бил се задави като подплашено теле и каза: „Да, разбира се, разбира се“ или нещо от този род. От миля се вижда, че този Бигър иска нещо от стария Бил.

— Но какво може да иска?

— Това беше и въпросът, който си зададох, моя спътнице в радост и беди, и мисля, че намерих отговора. Спомняш ли си онези истории, които сме чели като деца?

— Какви истории?

— Тези за очите на идола. Банда разбойници отива в Индия, за да открадне големия скъпоценен камък, който бил око на идол. Те отмъкнали камъка, но измамили един от бандата и не му дали дела от плячката, което естествено го раздразнило като възпален венец и години по-късно той ги открива всичките в техните внушителни английски къщи и ги очиства до един. Запомни ми думите, старият Бил е преследван от този тип Бигър, защото му е отмъкнал неговата част от плячката от зеленото око на малкия жълт бог в храма на Вишну и ще бъда много изненадан, ако утре, като слезем на закуска, не го намерим да лежи в локва кръв сред херингите и наденичките, с кама Източна изработка, забита в гърба.

— Задник такъв!

— Мен ли имаш предвид?

— Точно теб. Бил никога не е бил по̀ на изток от Фринтън.

— Нали е бил в Кан.

— Кан на изток ли е? Никога не съм знаела. Но той със сигурност не е и помиришвал индийски идоли.

— Виж, за това не помислих — каза Рори. — Признавам, че това в голяма степен отслабва аргументите ми. — Той се замисли. — Ха! Разбирам, разбирам. Разривът между Бил и Бигър е заради бебето?

— Какви глупости дрънкаш? Какво бебе?

— Бил се е сблизил с дъщерята на Бигър, зеницата на окоето му, а тя е бедно, глупаво, малко създание, което не обича мъдро, но затова пък горещо. Но ако ти се каниш да ми възразиш, че в наши дни всички момичета са мъдри, аз ще ти отговоря: „Нито едно от тях не е възпитавано в мисионерското училище в Склулор Лумпит.“ В тези мисионерски училища обясняват фактите от живота, като разказват на децата за пчеличките и цветенцата, така че бедните малки животинки не знаят кое какво е.

— Рори, това са пълни измишльотини. Слез на земята.

— Забележи как всичко се случва с неотменимостта на гръцка трагедия или еди-какво си, което беше неотменимо. Момичето идва в Англия, няма майка, която да го наставлява, среща красив млад англичанин и какво се случва? Първата грешна стъпка. Следва разкажание... но твърде късно. Малко вързопче. Следва ужасен разговор с Бащата. Той е бесен. Бълва куп проклетия на някакъв диалект, грабва пушката си за слонове и пристига тук, за да се види със стария Бил. „Карамба!“ — както сигурно онзи испанец казва в този момент от телевизионния екран. Но едва ли има нещо, за което да се притесняваме. Не може да го принуди да се ожени за момичето. Всичко, което Бил трябва да направи, е да се погрижи за образованието на малкото. Да го прати на училище и така нататък. Ако е момче — в Итън, ако е момиче — в Роудийн.

— Челтнам.

— О, да. Забравих, че ти си търкала пейките в Челтнам. Въпросът, който следва съвсем естествено, е дали трябва да се казва на младата Джил? Едва ли е честно да бъде оставена да встъпи непредупредена в брак с дърт развратник като Уилям, граф Роастър.

— Не наричай Бил дърт развратник!

— Така бихме го нарекли в „Харидж“.

— Предполагам, че грешиш за Бил и Бигър. Знаем, че бедното момче е малко нервно, но предполагам, че това едва ли има нещо общо

с Бигър. Сигурно е под напрежение дали госпожа Спотсуърт ще купи къщата. И като сме зачекнали тази тема, ти — твърдоглаво магаре такова, не можеш ли да направиш нещо, за да помогнеш за делото, вместо непрекъснато да подлагаш пръти в машината?

— Не мога да разбера гатанките, с които говориш, скъпо мое зъбоболче.

— Ще ти открия смисъла им. Откакто госпожа Спотсуърт е пристигнала, ти не правиш нищо друго освен да изтъкваш недостатъците на Роастър Аби. Бъди конструктивен.

— По какъв начин, кралице моя?

— Ами насочи вниманието й към добрите страни на къщата.

Рори кимна покорно, но неубедено.

— Ще дам най-доброто от себе си — каза той, — но имам много малко суров материал за работа. А сега, момичето ми, предполагам, че испанецът е бил избутан извън обсега на камерата, така че хайде да се присъединим към Дерби-купонджиите. По някаква причина — дявол знае каква — аз започвам да клоня към една хала, наречена Оратор.

---

[1] Цитатът е от прочутия монолог на Хамлет от едноименната трагедия на Шекспир. — Б.пр. ↑

Госпожа Спотсуърт напусна разрушения параклис. След бдение от цели двадесет и пет минути най-накрая ѝ омръзна да чака кога духът на лейди Агата ще се дотързуи от отвъдните селения. Като почти всички много богати жени, тя бързо ставаше нетърпелива и изискваше незабавно да бъде обслужена. Когато беше в настроение за контактуване с привидения, тя ги искаше на минутата и то горещи.

Връщайки се обратно в градината, тя видя една дървена пейка и седна на нея, за да изпуши една цигара и да се наслади на красотата на нощта. Беше една от онези приказни вечери, които английското лято отпуща от време на време на посписъчния състав на острова, смекчавайки своята обичайна суровост и карайки производителите на дъждобрани и чадъри да се питат с блуждаещи погледи дали не са сбъркали, като са провъзгласили Англия за земния рай на хората от тяхната професия.

Сребърната луна плуваше бавно сред теменужената небесна шир, а нежният бриз носеше от запад омаен аромат на шибой и тютюневи лехи. Свенливите нощни създания си шепнеха в храсталака до нея и като кулминация на тези летни прелести някъде в гората зад реката един славей прочисти гърло и заразсипва трели със самочувствието на птица, знаеща за възторжените отзиви на поета Кийтс относно подобни изпълнения и за статута си на звезда в програмата на ББС от преди няколко нощи.

Това беше нощ за романтика и госпожа Спотсуърт не пропусна да го отбележи. Въпреки че в поетичните си занимания в свободен стих в Гринидж Вилидж тя наблягаше най-вече на суровостта и мизерията на живота, дълбоко в душата си бе сантиментална натура. Ако зависеше от нея, тя би писала за сребърни луни през дъхавия юни, за любов тъй страстна и прекрасна, за сладки целувки и нежни милувки. Но за съжаление издателите на поетични списания изглежда предпочитаха хижи с плъхове населени, на врящо зеле миризмата

зловонна и на отчаянието бездната огромна, а едно момиче все пак трябва да се храни.

Сдобила се със солидна финансова сметка и освободена от необходимостта да отстъпва пред вкусовете на редакторите, госпожа Спотсуърт вече можеше да дръпне покривалото от своето романтично аз. И ако стилист като Густав Флобер, неуморим в търсенето на *mot juste*^[1], я бе зърнал в тоя момент как седи на дървена пейка сред нацъфтели храсти, съзерцава луната и приглася тихичко на славея, едва ли би се поколебал да опише настроението ѝ като размекнатото.

За тази размекнатост конструктивен принос имаха и разказите на капитан Бигър. Ние очертахме накратко основните теми, върху които се опираше разговорът, скачайки свободно от канибалските вождове към ловците на глави и от ловците на глави към алигаторите. За разлика от скептицизма, с който ги приеха останалите, въздействието им върху госпожа Спотсуърт много напомняше това на историите на Отело върху Дездемона. С други думи, дълго преди последната ягода да бъде погълната и последният лешник да бъде схрускан, тя беше убедена, че това е нейният другар в радости и скърби и бе решена да не щади усилия, за да доведе нещата до успешния им финал. По пътя към новата ѝ женитба на практика нямаше никакви пречки, защото и А. Б. Спотсуърт, и Клифтън Бесемър великодушно ѝ бяха дали зелена светлина.

Изглежда по пътеката, водеща към нейния временен пристан, вървеше някой, защото в този миг сред тишината на лятната нощ до слуха ѝ достигна звук от сблъсък на силен мъж с градинска саксия. Той бе последван от няколко остри забележки на суахили и капитан Бигър изскочи на сцената, разтърквайки пиццала си.

Ако в този момент някой боцнеше с нещо остро госпожа Спотсуърт, то от нея със сигурност щеше да потече съчувствие и състрадание.

— О, мили боже. Ударихте ли се, капитане?

— Само лека драскотина, скъпа лейди — увери я капитанът мъжествено.

Тонът му бе привидно спокоен и само професионалист от класата на Шерлок Холмс или мосю Поаро би могъл да заключи по почти незабележимото провлачване на някои гласни, че душата му е

направила двойно салтомортале, оставяйки суверена си да се тресе с интензивност, доближаваща се до тази в изпълненията на Бил Роастър.

След като завърши телефонния си разговор, Белия ловец твърдо реши да мине с обходна маневра покрай дневната и да се отправи директно към широките простори, където да се усамоти. Да се присъедини към дамите, размишляваше той, би означавало доброволно да се подложи на ужасното изпитание да седи и разговаря с жената, която боготвори, сблъсквайки се отново и отново с факта за нейната недостижимост. В момент на прозрение той видя себе си в нещастното положение на нощната пеперуда на Шели, която си позволила да бъде омаяна от звезда сияйна и му се стори, че единственото разумно нещо, което тази глупава пеперуда би могла да направи, за да намали своите страдания, е да избягва компанията на обожавания обект. Сигурно и Шели би му дал такъв съвет.

И изведнъж капитан Бигър се бе озовал точно с този обект сам в нощта и то не в каква да е нощ, а нощ, гъмжаща от лунна светлина, славеи, нежен бриз и уханье на шибой и тютюн.

Капитан Бигър, който прие поканата на своята компаньонка да се присъедини към нея на дървената пейка, бе един взел се в ръце и стегнал редиците капитан Бигър, който си повтаряше, че трябва да бъде силен. Струваше му се, че гласовете на Тъби Фробишър и Субахдар звучат в ушите му. „Горе главата, старче!“ — казваше Тъби в дясното му ухо. „Помни кодекса и не се показвай въздух под налягане!“ — шептеше Субахдар в лявото.

И така — капитан Бигър бе готов за предстоящата дискусия *tête-à-tête*.

Госпожа Спотсуърт, главният водещ, откри срещата със забележката колко прекрасна е нощта, на което капитанът отговори: „Върховна работа“. „Луната“ — продължи госпожа Спотсуърт, посочвайки я и добавяйки, че тя винаги е смятала, че нощ, в която има пълнолуние, е много по-прекрасна от нощ, в която няма пълнолуние. „О, така е“ — потвърди капитанът. После, след като госпожа Спотсуърт сподели наблюдението си, че бризът сякаш припявал приспивна песен на заспалите цветя и капитанът изрази своята неспособност да прецени истинността на това твърдение, бидейки чужденец по тия места, настъпи мълчание.

То беше нарушено от госпожа Спотсуърт, която нададе лек вик.

— О, боже!

— Какво стана?

— Изпуснах огърлицата си. Закопчалката... е хлабава.

Капитан Бигър сподели чувствата й.

— Лоша работа — съгласи се той. — Сигурно е някъде на земята. Ще поогледам.

— Ще ви бъда благодарна. Не е много ценна — едва ли струва повече от десет хиляди долара — но има сантиментална стойност. Подари ми я един от съпрузите ми, но така и не мога да си спомня кой точно. О, намерихте ли я? Много съм ви задължена. Ще ми я поставите ли?

Когато капитан Бигър се захвана с отговорната задача, пръстите му, гърба и мускулите на стомаха напомняха игривостта на планински поток. Практически е невъзможно да поставите огърлица около врата на собственика й без да го докоснете, така че той няколко пъти докосна този лелеян от толкова дълго време врат. И всеки път, когато го докосваше, сякаш нажежен шиш пробождаше плътта му. Като че ли луната, славеят, бризът, шибоят и тютюневите растения се бяха наговорили да не го оставят на мира, докато не го убедят да покрие този очарователен тил с пламенни целувки.

В този критичен момент единствено Тъби Фробишър и Субахдар, оформяйки солидна група в опозиция, успяха да го удържат.

— Бъди твърд, старче! — казваше Тъби Фробишър.

— Помни, че си бял човек — допълваше Субахдар.

И капитан Бигър стисна юмруци и отново възвърна самообладанието си.

— Сигурно трябва да е забавно — отбеляза той с прилична доза невъзмутимост в гласа си — да си толкова богат, че да смяташ десет хиляди долара за нещо, за което човек не си струва да пише вкъщи.

Госпожа Спотсуърт се почувства като актьор, на когото са подали реплика.

— Мислите ли, че богатите жени са щастливи, капитан Бигър? — попита тя с глас на сирена.

Капитанът каза, че всички, с които се е срещал — а статутът му на Бял ловец го е срещал с доста голям брой богати жени — са изглеждали доволни от живота.

— Те носят маска, капитане — прошепна прочувствено госпожа Спотсуърт.

— А?

— Усмиват се, за да скрият болката в сърцето си — обясни съзаклятнически госпожа Спотсуърт.

Тогава капитанът каза, че си спомня за една от тях — висока блондинка с някакво рибешко име, която една нощ танцувала кан-кан в палатката си, а госпожа Спотсуърт подчерта, че без съмнение тя просто се е опитвала да се покаже храбра пред света.

— Богатите жени са толкова самотни, капитан Бигър.

— А вие самотна ли сте? — изграчи с прегракнал глас капитанът.

— Много, много самотна.

— О-о... а-а — откликна той.

Това не бяха точно думите, които капитан Бигър би желал да ѝ каже след такова признание. Би предпочел да излее своята душа в порой от жарки слова. Но какво може да направи човек, когато личности като Тъби Фробишър и Субахдар слухтят зад гърба му и следят всяко негово движение?

Жена, споделила с мъж сред лунна светлина и славеи, оставащи без дъх в близката гора, че е много, много самотна и получила в отговор само „О-о, а-а“, едва ли може да бъде винена, че се е почувствала временно обезкуражена. Преди време госпожа Спотсуърт имаше огромна хрътка с флегматичен темперамент. Та това куче можеше да бъде принудено да излезе навън за нощната си разходка единствено с помощта на силен ритник. В този момент госпожа Спотсуърт бе започнала да се чувства така както се чувстваше тогава, когато кракът ѝ се забиваше в огромната задница на животното. Същото потискащо усещане от безуспешните опити да помръдне неподвижната маса изпита и сега. Тя обичаше Белия ловец. Тя го обожаваше. Но когато се захванеш да разпалваш искрица страст в сърцето му, то определено те чака тежка работа. В момент на самосъжаление, госпожа Спотсуърт си каза, че е виждала стриди по брега с повече плам между черупката от него.

Но тя продължи да упорства.

— Колко странна е тази наша среща тук — каза тя мило.

— Много странна — съгласи се капитанът след известен размисъл.

— Живеехме в двата противоположни края на света и се срещнахме в една английска кръчма — продължи да шепти госпожа Спотсуърт.

— Случайно съвпадение.

— Не е съвпадение. Това е пръстът на Съдбата. Да ви кажа ли какво ви доведе в онази кръчма?

— Исках да пия една бира — призна капитан Бигър.

— Съдбата — тържествено обяви госпожа Спотсуърт. — Предопределението. Моля?

— Казвах само, като стана въпрос за това, че няма другаде бира като английската.

— Същата Съдба, същото Предопределение — продължи госпожа Спотсуърт, която при други обстоятелства би оспорила разпалено горното твърдение, защото смяташе, че английската бира не става за пиене, — което ни събра заедно в Кения. Спомняте ли си деня, в който се срещнахме в Кения?

Капитан Бигър се сгърчи. „Какво ще кажете за това, момчета? — попита той мълчаливо, местейки умолителен поглед от ляво на дясно. — Не може ли да се направи нещо?“. Но Тъби Фробишър и Субахдар поклатиха глави. „Кодексът на честта, старче!“, каза Тъби Фробишър. „Играй играта, момче!“, каза Субахдар.

— Спомняте ли си? — прекъсна мислите на бедния капитан Бигър госпожа Спотсуърт.

— О, смътно.

— Когато ви видях за първи път, имах странното усещане, че сме се срещали в някой предишен живот.

— Трудно ми е да си го представя — завъртя глава капитан Бигър.

Госпожа Спотсуърт затвори очи.

— Виждам двама ни в далечното праисторическо време. Облечени сме в кожи... Вие ме удряте с тоягата си по главата и ме завличате за косата в своята пещера...

— О, не може да е вярно — подскочи капитан Бигър. — С тояга? По главата? Никога не бих направил подобно нещо.

Госпожа Спотсуърт отвори очи и ги впи в тези на капитан Бигър, поверявайки им ролята на спасителни семафори сред тъмен океан.

— Направихте го, защото ме обичахте — изрече тя с нисък, прочувствен шепот. — А аз...

Откровението бе прекъснато от нещо високо и гърчаво, възправило се на фона на нощното небе, което с известен тремол в гласа изричаше в скоропоговорка: „Ей-ехей-ехо-ехей-ей.“

— Търсих те навсякъде, Роузи — изхъхри Бил, локализирайки обекта на издирване. — Когато не те намерих в разрушения параклис... О, здравейте, капитане.

— Здравейте — отвърна глухо на поздрава капитан Бигър и побърза да напусне полесражението. Няколко крачки по-нататък той спря сред тъмните сенки и избърса капките влага, избили по челото му. Дишаше тежко като бивол в любовен сезон. Беше се разминал на косъм от фаталната крачка. Ако това прекъсване се беше забавило и с една минута, той щеше да пристъпи всички правила на кодекса и щеше да направи името си за посмешище в Англо-малайския клуб в Куала Лумпур. Бедняк с няколко мижави лири в банковата си сметка, той щеше да предложи брак на жена с милиони.

Белия ловец беше усетил как краката му все повече омекват, а ушите стават все по-глухи за предупрежденията на Тъби Фробишър и Субахдар. Храбрият повелител на пущинака можеше да устои на очите ѝ, на гласа ѝ, на меката ѝ кожа, която докосна няколко пъти. Но когато в едно се съюзиха очите, гласа, кожата, лунната светлина, нежният бриз от запад и славеите, коктейлът, стана прекалено силен дори за него.

Да, мислеше си той, прикрит в сенките, повдигайки и спущайки гръд като бурно море. Вече беше спасен и човек би предположил, че преобладаващото в момента у него чувство би трябвало да е дълбока признателност към Съдбата или Предопределението за навременната намеса. Но странно защо не беше. Първата вълна на облекчение бързо изчезна, за да бъде последвана от нарастващо чувство на погнуса. Причинител на това чувство бяха думите на Бил, които достигаха до капитана поради факта, че беше все още в обсега на звуковите вълни с епицентър дървената пейка.

Бил, сядайки до госпожа Спотсуърт, веднага се бе захванал с гукането.

Досега в нашата хроника бе отделено твърде малко място за описание на способностите на деветия граф Роастър в тази област.

Когато сте го чули да обещава на сестра си Моника да гука като гълъб на гургулица на госпожа Спотсуърт, вие по всяка вероятност сте си представили един от онези летели цяла миля гълъби, чието хриптящо гукане едва ли би могло да затрогне душата на някоя по-взискателна гълъбица. О, не, не. Изтрийте тази картина и извикайте друга — на гълъб от звездна величина, който бихме могли, без много да изкривяваме фактите, да наречем Супергълъб. Младеж с неголям брой таланти, Бил Роастър можеше, когато беше във форма, да достигне такива върхове в гукането, че да остави аудиторията си гърчеща се в екстаз по пейките.

Висотите, в които се рееше Бил сега, бяха изкатерени не без крепителната мощ на мисълта, че жената до него може да поеме в свои ръце протритите поводи на Бял слон^[2] № 1 в Англия. Това би заздравило финансовите му позиции и би му позволило да ликвидира дълговете на Честния Пач Пъркинс. Затова думите се лееха като захарен сироп от устата му.

Капитан Бигър, обаче, не обичаше захарен сироп, не одобряваше и начина, по който жената, която обича, е заливана с поток от сладникави лиготии. Той се опита да си отговори на въпроса на колко части да счупи гръбнака на този подъл мазньо, но възделенията му отново бяха попарени от повелите на кодекса. Той беше ял от храната на Бил и бе пил от бъчвите му... и двете отлични, особено печената патица... а това правеше домакина му недостъпен за физическо малтретиране. Когато един мъж се възползва от гостоприемството на друг, първият не може да счупи гръбнака на втория на желанието от него брой части, независимо от това какво е направил другият. Кодексът беше много строг по този въпрос.

Затова пък капитан Бигър, марширувайки към къщата, не пропусна да се възползва от свободното ругане наум и лепенето на обидни етикети, от които косите на Бил биха настръхнали.

— Мили Боже! — възкликна Джил, когато Белия ловец влетя през френския прозорец. Тя бе озадачена от мрачното му изражение. — Изглеждате много разстроен, капитан Бигър. Какво е станало? Да не би да ви е ухапал алигатор?

Преди да продължи, капитанът се почувства длъжен да изясни последния въпрос.

— В Англия няма алигатори — обясни той. — Освен, разбира се, в зоологическата градина... Разстроен? Не, аз съм потресен до дъното на душата си.

— От поведението на някоя анаконда ли?

Капитанът отново трябваше да поправи незнанието ѝ.

Колко лошо осведомено е това момиче, помисли си той.

— В Англия няма и анаконди. Това, което ме потресе до дъното на душата, беше вероломството на един низък и подъл английски пер, користолюбиво преследващ чуждото богатство — изплю той най-накрая камъчето. — Нарича себе си лорд Роастър, но аз бих го нарекъл лорд Жиголо.

Джил изпусна куфара си.

— Позволете — любезно каза капитанът, посягайки към него.

— Не ви разбирам — заговори Джил. — Искате да кажете, че лорд Роастър...

Едно от правилата на кодекса на честта гласи, че белият мъж трябва да заслания жените и особено младите невинни момичета от сенчестите страни на живота, но капитан Бигър бе прекалено възбуден, за да си спомни това сега. Той напомняше на Отело не само в предпочитанията му към пущинаците и пещерите огромни, но и в маниера му да оплита нещата, когато е раздразнен.

— Той се обясняваше в любов на госпожа Спотсуърт на лунна светлина — процеди капитанът през зъби.

— Какво!

— Чух го със собствените си уши. Той ѝ гукаше като гълъб на гургулица. Заради парите ѝ, разбира се. Тия жалки аристократи. Само да се чуе, че някъде из Англия има богата вдовица и тутакси я наобикалят дукове, графове и виконти, виещи като прегладнели вълци. Ние в Куала Лумпур им викаме плъхове. Трябва да чуете как Тъби Фробишър говори за тях в клуба. Спомням си веднъж той казваше на...

Това сигурно беше страшно интересна история, но капитан Бигър я прекъсна, забелязвайки, че публиката се оттегля. И съвсем естествено, помисли си той. Всяко хубаво момиче ще се възмути до дъното на душата си от ужасяващото разкритие за моралния упадък на британската аристокрация.

Той седна и взе вечерния вестник, но почти веднага го захвърли с болезнен вик, защото първото нещо, на което попадна погледът му, беше „Майката на Уистлър“. Капитан Бигър не искаше да му се напомня за Майката на Уистлър. Той мрачно размишляваше върху въпроса дали Съдбата (или Предопределението) някога ще пресече отново пътищата им с онази долна отрепка Пач Пъркинс, когато Джийвс се появи в стаята. Точно в този момент и Рори изскочи от библиотеката с изплезен език.

— О, Джийвс — каза Рори, — ще ми донесеш ли нещо по-силно за пиене? Нещо съм ожаднял.

С почитителен жест на главата си Джийвс посочи подноса, който носеше. Той бе зареден с желаниа артикул и Рори го съпроводи до масата, облизвайки устни.

— Нещо за вас, капитане? — обърна се той към Бигър.

— Уиски, ако обичате — каза капитан Бигър. След това изпитание наред заритата от лунна светлина градина и тялото, и душата му се нуждаеха от възстановител.

— Уиски? Чудесно. А за вас, госпожо Спотсуърт? — обърна се Рори към дамата, която току-що влезе през френския прозорец, придружена от Бил.

— Нищо, благодаря, сър Родерик. В нощ като тази лунната светлина ми е достатъчна. Лунната светлина и твоята прекрасна градина, Биликен.

— Ще ви кажа нещо за тази градина — включи се веднага по темата Рори. — През лятото... — но веднага млъкна, виждайки жена си да се появява на вратата на библиотеката. Нейната поява не само коригира намеренията му да откровеничи на тема градина, но му напомни лекомислено даденото обещание да хвали проклетото място пред американката. Оглеждайки се наоколо за нещо, достойно поне за някоя по-добра дума, очите му се спряха на скрина в ъгъла и той си спомни историите, които бе чувал за него преди време. Стори му се, че от него би станало добра опорна точка за новата му задача.

— Да — продължи той, — градината е ужасна, но трябва да признаем, че Роастър Аби, въпреки че е малко поовехтял и се пука по шевовете, има много предмети с висока художествена стойност, които могат да накарат познавачите да ахкат и да охкат. Хвърлете едно око на този скрин, госпожо Спотсуърт.

— Хареса ми още първия път, когато го видях. Много е красив.

— Да, прекрасен е, нали? — намеси се Моника, дарявайки съпруга си с одобрителен поглед. На пръсти се брояха случаите, в които Рори демонстрираше признаци на подобна интелигентност. — Много хора са молели да го купят, но той е част от наследствените ценности и не може да бъде продаван.

— Върви заедно с къщата — поясни Рори.

— Пълен е с разкошни стари костюми.

— Които също вървят заедно с къщата — отново додаде Рори, показвайки усърдие.

— Искате ли да ги погледнете? — попита Моника, посягайки към едно от чекмеджетата.

Бил нададе отчаян вик.

— Те не са там!

— Разбира се, че са. Винаги са били. Сигурна съм, че на Розалинда ще ѝ бъде любопитно да ги види.

— Наистина съм любопитна.

— С този скрин е свързана една романтична история. Тогавашният лорд Роастър — преди векове — не разрешавал на дъщеря си да се омъжи за човека, когото обичала — известен пътешественик и откривател.

— Старецът е бил против Великите открития — допълни Рори. — Страхувал се е, че ще открият Америка. Ха-ха-ха-ха. О, извинете.

— Та нейният любим изпратил на момичето този скрин, пълен с най-различни подаръци, които донесъл от пътешествията си на Изток, но баща ѝ не позволил дъщеря му да го задържи. Лордът заповядал на нежелания любим да дойде и да си го прибере обратно. Младежът го отнесъл и разбира се вътре била бъдещата му невеста. Тя предвидливо се била скрила вътре.

— И най-забавната част на историята е, че старият мазол през цялото време вървял след оня откривател и крещял: „Махай това проклето нещо оттук!“

Госпожа Спотсуърт беше очарована.

— Какво прекрасна история. Отвори го, Моника.

— Ей сега. Не е заключен.

Бил се свлече безпомощно на един стол.

— Джийвс!

— Милорд?

— Бренди!

— Много добре, милорд.

— Пресвети боже! — извика Моника.

Тя гледаше с потрес карираното сако в невероятна разцветка, както и вратовръзката — толкова яркочервена и осеяна с толкова небесносини подкови, че Рори поклати критично глава.

— Само не ми казвай, Бил, че се показваш пред очите на хората с това сако. Сигурно приличаш на букмейкър, който духва с парите на хората. А връзката! Убийствена. По-добре намини към „Харидж“. Имаме разпродажба, все ще ти уредим нещо по-добро.

Капитан Бигър се надигна с намръщено изражение на лицето.

— Може ли да го погледна — каза той и взе сакото, бръкна в джоба му и извади черната превръзка. — Аха! — беше многозначителният му коментар.

Рори се заслушваше на вратата на библиотеката.

— Охо — каза той. — Някой говори на френски. Сигурно е Босак. Не искам да го пропусна. Ела, Моук. Това момиче — отбеляза той, прегръщайки я нежно през рамо — говори френски с двете ръце. Идвате ли, госпожа Спотсуърт? По телевизията дават Дерби-шоуто.

— Ще дойда по-късно — обеща тя. — Оставих Помона навън в градината и сигурно вече се чувства самотна.

— Вие, капитане?

Капитан Бигър поклати глава. Лицето му беше по-намръщено от всякога.

— Първо трябва да разменя няколко думи с лорд Роастър. Можете ли да ми отделите секунда, лорд Роастър?

— О, непременно — измърмори Бил.

Джийвс се върна с брентито и Бил се устреми към него както Майката на Уистлър се беше втурнала към финала.

---

[1] Mot juste — точната дума (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Бял слон — английски идиом, означаващ имущество, което е скъпо за поддържане и носи само главоболия. — Б.пр. ↑

Но количеството бренди, съдържащо се в една от онези миниатюрни чашки за след вечеря, не може да направи нищо конструктивно за човек, чиито дела са се наредили така, че са го оставили с усещането за здрав слонски ритник по дъното на панталоните. Възможно беше гарафа или бъчонка от споменатата номенклатура да помогнат на Бил да посрещне задаващото се интервю с безгрижна усмивка, но кой знае дали и това количество би стигнало. Няколкото глътчизи, отпуснати му от протокола, го оставиха толкова блед и с омекнали кости, колкото след гаврътването на шише от нашумяло тонизиращо лекарство. Гледайки като през мъгла към капитан Бигър, той много му напомняше на онзи тип дебеловрати и нискокочели човекоподобни, заради които полицията прави хайка, та да ги разпита във връзка с неотдавнашното нападение на бижутерски магазин на Осмо авеню. Лицето му успешно наподобяваше цвета на вътрешностите на умряла риба и Джийвс, поглеждайки го с почтително съчувствие, имаше силното желание да върне розите върху страните му чрез два-три цитата от „Избрани творби на Марк Аврелий“, които му бяха дошли наум.

Капитан Бигър, възприеман дори през мъгла, представляваше гледка, която можеше да стресне и най-сърцатите. На Бил му се струваше, че вместо очи наред лицето му са монтирани две горелки, бълващи дълги огнени пламъци. Освен това му беше абсолютно непонятно защо наричат човек с толкова червено лице Белия ловец. Силното вълнение, както винаги, беше подсилило червената боя върху капитанската фасада, придавайки му вид на по чудо спасил се след експлозия във фабрика за доматино пюре.

Нито пък гласът му, когато заговори, имаше за цел да успокои опасенията, които видът му би могъл да породя. Това беше глас на мъж, който се нуждае от много малко подканяне и окуражаване, за да извади револвера и да започне да патка наред.

— И така! — каза той.

Няма подходящи отговори за подобно начало на разговор, особено пък изречено с гореописания тон, затова Бил дори не се помъчи да ги търси.

— Значи вие сте Честния Пач Пъркинс!

Джийвс се намеси, давайки както винаги най-доброто от себе си.

— И да, и не, сър.

— Какво искаш да кажеш с това „и да, и не“? Не е ли това превръзката на негодника? — викна капитанът, размахвайки веществено доказателство А. — Не е ли това рижият мустак на кучия син? — продължи в същата октава той, разлюлявайки на пръста си веществено доказателство Б. — И мислите ли, че не познах това сако и вратовръзката?

— Това, което се стараех да ви внуша чрез израза „и да, и не“, сър, е че Негова светлост напусна бизнеса.

— Можеш да се обзаложиш, че го е направил. Жалко само, че не се беше сетил по-рано.

— Да, сър. О, Яго, колко жалко за нея! Яго!^[1]

— Ъ?

— Цитирах Славей от Авон^[2].

— Тогава престани да цитираш проклетият Славей от Авон.

— Разбира се, сър, щом желаете.

Бил бе успял да възстанови в определена степен някои от функциите на тялото си. Да твърдим, че се чувстваше като цъфнала маргаритка би било грубо преувеличение, но поне възвърна говорните си способности.

— Капитан Бигър — изхриптя той, — дължа ви обяснение.

— Дължите ми три хиляди и пет лири, два шилинга и шест пенса — опонира му капитанът с хладна безпогрешност.

Това отново накара Бил да потъне в морето на мълчанието, а капитан Бигър се възползва от спечеленото предимство, за да го нарече с единайсет ругателни определения.

Джийвс пое защитата в свои ръце, тъй като на Бил все още му се виеше свят след словесното кроше на единайсетата попържня.

— Невъзможно е да се отрече, сър, че при стеклите се обстоятелства вашето раздражение е разбираемо поради факта, че неотдавнашните действия на Негова светлост са от такъв характер, че

търпят известна критика. Но може ли човек наистина да вини Негова светлост за това, което се случи?

Този въпрос се стори на капитана прекалено лесен.

— Да — отвърна той без да се замисли.

— Сигурно забелязахте, сър, че употребих наречието „наистина“. Днес следобед Негова светлост пристигна на Епсъм Даунс с най-добри намерения и с капитал, предполагащ един разумен риск. Едва ли би могло да се очаква от него да предвиди, че две толкова необещаващи животни като Великолепната Люси и Майката на Уистлър ще триумфират на финала. Негова светлост не е ясновидец.

— Тогава можеше да се откаже от залозите.

— Тук съм напълно съгласен с вас, сър. *Rem acu tetigisti*.

— А?

— Латински израз, който може да бъде предаден на английски с разговорната реплика „На място го каза“. Аз настоявах Негова светлост да се откаже от вашия залог.

— Ти?

— Аз изпълнявах длъжността на негов секретар.

Капитанът се облещи насреща му.

— Да не си онзи тип с червения мустак?

— Именно, сър, въпреки че бих го описал по-скоро като червеникавокафяв, отколкото като червен.

Капитанът светна.

— Ти си бил неговият секретар, а? Чудесно! Значи ще му правиш компания в дранголника.

— Да се надяваме, че произшествието няма да има такъв тъжен край, сър.

— Какво имаш предвид с това „тъжен“? — любопитства капитан Бигър.

Последва неприятна пауза. Капитанът я прекъсна.

— Добре, хайде да свършваме. Няма смисъл да губим време. Ако бъдем точни, аз трябва да удържа на този овчеглав, козекрак дявол...

— Името е лорд Роастър, сър.

— Не, не е. Той е Пач Пъркинс. Та ако бъдем точни, на тебе Пъркинс, пълзяща долна твар такава, трябва да ти удържа и за бензина от Епсъм Даунс до тук, за поправката на колата ми, която нямаше да се случува, ако не бях я издувал до дупка, за да не те изпусна... и —

прибави след малко размисъл — за двете бири, които изпих, докато чаках да ми я оправят. Но аз не съм алчен. Искам си само трите хиляди и пет лири, два шилинга и шест пенса. Пиши чека.

Бил прокара треперееща ръка през косата си.

— Как да го напиша?

Капитан Бигър цъкна нетърпеливо с език, раздразнен от увъртането.

— Имаш писалка, нали? А предполагам, че все някъде из тая къщата ще се намери и мастило. Ти си силен младеж, напълно способен да използваш дясната си ръка, нали? Нямах парализа? Нямах и ревматизъм в ставите и ако — продължи той с отстъпчив тон — се притесняваш, че ти е свършила попивателната хартия, не си го слагай на сърцето, аз ще духам.

Джийвс се притича отново на помощ на своя млад господар, който все още масажираше окосмената част на главата си.

— Смисълът, който Негова светлост искаше да вложи в горния въпрос, сър, е, че въпреки, както вие се изразихте, той е физически способен да напише чек за три хиляди и пет лири, два шилинга и шест пенса, когато такъв чек бъде представен във вашата банка, той няма да бъде осребрен.

— Точно така — намеси се Бил, окуражен от разбираемия начин, по който Джийвс постави нещата по местата им. — Ще бъде изхвърлен като връхлитащ дервиш и ще се върне право вкъщи като пощенски гълъб.

— Две много добри сравнения, милорд.

— Нямам пукната пара.

— „Изчерпани авоари“ е техническият термин, милорд. Негова светлост, ако мога да използвам просторечие, е гол като пушка.

Капитан Бигър събра поглед.

— Искаш да кажеш, че ти притежаваш къща като тази тук, даже не съм виждал по-огромно нещо, и не можеш да напишеш чек за три хиляди лири?

Джийвс се нае с обяснението.

— Къща като Роастър Аби в днешни дни не е предимство, сър, а пасив. Страхувам се, че дългият ви престой на Изток не ви е позволил да бъдете в течение на променените условия в родната ви страна. Социалистическото законодателство намали изключително

финансовите средства на наследствената английска аристокрация. Сега живеем в така наречената Социална държава, което на практика означава, че всички в нея мизерстват.

Може и да изглежда невероятно за всички туземци, хипопотами, носорози, пуми, зебри, алигатори и биволи, с които беше контактувал през дългия си стаж наред дивите простори, че здравата долна челюст на капитан Бигър е способна да се откъсне внезапно от горната и да увисне като неподпрян клон на аспарагус, но тя бе извършила движение точно в тази посока. Имаше нещо сърцераздиращо в начина, по който неговите сини очи, широко разтворени и ужасени, оглеждаха двамата мъже пред него.

— Искаш да кажеш, че няма да си получа парите?

— Схванали сте мисълта ми, сър. Който открадне портфейла на Негова светлост, напразно ще си е правил труда.

Капитан Бигър, изгубил своя железен самоконтрол, се превърна в човешки семафор.

— Но аз трябва да си получа парите и това трябва да стане преди утре на обяд. — Гласът му премина в нещо, което при по-обикновените хора би минало за стенание. — Слушайте. Ще ви кажа нещо, което е абсолютна тайна и ако изпуснете и дума пред някого, и двама ви ще удуша с голи ръце, ще ви разкъсам на парчета и ще танцувам върху останките ви с подковани ботуши. Разбрано?

Бил потвърди.

— Да, струва ми се доста ясно казано. А, Джийвс?

— Възможно най-разбираемо, милорд.

— Давайте, капитане.

Капитан Бигър сниши гласа си до хриптящ шепот.

— Нали помните онзи разговор, който проведох след вечеря? Беше със същите момчета, които ми подшушнаха печелившата комбинация днес следобед. Е, като казвам печелившата комбинация — каза капитан Бигър, повишавайки глас — такава щеше да бъде, ако не бях така подло измамен от този бързлив, клепоух...

— Ясно, ясно — побърза да го прекъсне Бил. — Казвахте, че сте телефонирали на своите приятели.

— Бях нетърпелив да разбера дали всичко вече е уредено.

— Дали всичко е уредено?

Капитан Бигър отново сниши глас, този път толкова много, че думите му звучаха като съскане на газ, излизащ от спукана тръба.

— Нещо се гласи там. Както Шекспир казва „начинание от голямо значение“.

Джийвс трепна.

— „Начинания от голяма важност и значимост“ е точният цитат, сър.

— Тези момчета имат страхотна информация за Дербито утре. Най-големият фаворит в цялата история на състезанията е Ирландският кон, Балимор.

Джийвс повдигна вежда.

— Няма особено добри отзиви за него.

— Е, за Великолепната Люси и Майката на Уистлър имаше ли? Ето това прави информацията невероятна. Балимор е аутсайдер. Никой не знае нищо за него. По-тъмен е от черна котка в безлунна нощ. Но нека да ви кажа, че той два пъти е правил тайни обиколки на Епсъм и двата пъти е чупил рекорда.

Независимо от неговата убеденост, Бил подсвирна.

— Сигурен ли сте?

— Няма никакво съмнение. Аз сам, със собствените си очи наблюдавах животното и то беше като светкавица. Всичко, което се виждаше от него, беше само кафява мъгла. Ще заложим парите си на него в последния момент, внимателно разпределени между различни букмейкъри, за да не вдигнем цената. А сега — изджавка капитан Бигър — вие ми казвате, че няма да мога да заложа никакви пари.

Страданието му искрено трогна Бил. От малкото, което беше видял от него, той не вярваше, че капитан Бигър е човек, с когото можеш да завържеш едно от онези красиви приятелства, за които сме чели, че са съществували между Дамон и Питий^[3] или Давид и Ионатан^[4], но Бил можеше да го разбере и да му съчувства.

— Много неприятно, съгласен съм — каза той, дарявайки сащисания капитан с братски поглед и леко потупване по рамото. — При това положение човек като нищо може да си посипе главата с пепел и да си разкъса дрехите и вие няма да бъдете далеч от истината, ако кажете, че гледката на вашето страдание ме пробожда като с нож в гърдите. Но се страхувам, че това, което мога да направя, е да ви изплащам сумата на месечни вноски, започвайки след шест седмици.

— Това няма да ми помогне — въздъхна отчаяно капитан Бигър.

— Нито на мен — сподели Бил. — Това ще взриви моя бюджет и ще означава да сведа жизнените си потребности до минимум. Съмнявам се дали ще мога да си позволя пълноценна храна в следващите няколко години. — После погледна към Джийвс и въздъхна: — И ти ще трябва да напуснеш. Няма да съм в състояние да ти отпущам месечната кесийка с жълтиците.

— Бих бил доволен да служа на Негова светлост и без заплащане.

— Страшно мило от твоя страна, Джийвс, и аз високо го оценям. Това е най-страхотната проява на феодалния дух, с която някога съм се сблъсквал. Но как — попита Бил печално — мога да поддържам рибната ти диета?

Капитан Бигър прекъсна размяната на любезности. Първо започна да показва признаци на нервност, ако това е точната дума, за да се обрисова състоянието на Белия ловец с почти излязла пяна на устата. После се изказа така остро за рибната диета на Джийвс, че Бил от възмущение глътна обратно думите, които напиреха отвътре, и остана да стои пулейки се с нямото смайване на човек, улучен неочаквано със саксия по главата.

— Трябва да имам тези пари! — протръби най-накрая желанието си капитан Бигър.

— Негова светлост вече ви уведоми, че поради своята финансова несъстоятелност, това е невъзможно.

— Триста змии и гущери! Не може ли да ги вземе тогава на заем?

Бил успя да вкара отново в употреба гласните си струни.

— От кого? — попита той заядливо. — Говорите така, сякаш заемането на пари е просто като да сечеш дърва.

— Проблемът, върху който Негова светлост желае да привлече вниманието ви — продължи с бележките под линия Джийвс, — е, че тенденцията господата да стават неотзивчиви, щом стане въпрос за заем от техните собствени спестявания, е станала универсална.

— Особено когато това, с което се опитваш да ги смушкаш в ребрата, е огромната сума от три хиляди и пет лири, два шилинга и шест пенса.

— Именно, милорд. Озовавайки се лице в лице с такива числа, те стават като глухата пепелянка, която не чувала гласа на заклинателя, който никога дотогава не бил говорил по-мъдро и убедително.

— Не може да се разчита на социалното ми обкръжение — въздъхна Бил. — Няма да стане. Съжалявам.

Капитан Бигър започна да изригва пламъци през ноздрите си.

— Ще съжаляваш още повече — викна той — и аз ще ти кажа кога. Когато ти и този безценен твой секретар седнете на скамейката в Стария Бейли и съдията ви погледне над очилата. Тогава аз от залата ще ви се плезя насреща ей така — и капитанът изплезе огромен червен език насреща им. — Тогава ще съжаляваш истински... тогава и малко след това, когато съдията произнесе присъдата, придружена със строго порицание и те отведат в Уормууд Скърбс, за да излежиш двете си години.

Бил се задави.

— О, не можеш да постъпиш така — запротестира той. — Не би направил нещо... какво, Джийвс?

— Толкова ужасно.

— Нали не би направил нещо толкова ужасно?

— Не бих ли!

— Човек не иска да си навлича неприятности.

— Какво човек иска и какво ще направи са две различни неща — каза капитан Бигър и излезе, скърцайки със зъби, за да охлади пламналата си глава навън в градината.

Той остави след себе си едно от онези мълчания, които често наричат напрегнати. Бил заговори пръв.

— Накиснати сме в супата, Джийвс.

— Действително делата ни са попаднали в доста остра криза, милорд.

— Той иска парите си веднага.

— Да, милорд.

— А ние нямаме никакви наличности.

— Не, милорд. Което прави състоянието ни изключително неудовлетворително.

— Като развалено яйце е този Бигър. Прилича на подивяла горила с болки в стомаха.

— Навярно има известна прилика със споменатото от Негова светлост животно.

— Видя ли го на вечеря?

— Кой аспект от поведението му иска да изтъкне Ваша светлост?

— Свирепия начин, по който се нахвърли върху печената патица. Заприлича ми на тигър, впиващ зъби в жертвата си. Създаде у мен усещането за човек без милост или жал.

— Не може да се оспори липсата на по-снизходителни чувства у джентълмена, милорд.

— Има една дума, която го описва страшно точно. Започва с „о“. Не беше опърпан. Не беше и отракан. Отмъстителен! Типът е отмъстителен. Мога да разбера, задето е кисел, но каква ще му е ползата да ме натъпче в помийната яма?

— Без съмнение той ще извлече определено мрачно задоволство от този акт, милорд.

Бил се замисли.

— Не мисля, че има някой, който да ми заеме малко парици.

— Никой, който да ми идва наум в момента, милорд.

— Какво ще кажеш за онзи banker, дето живее по пътя за Дичингъм — сър Някой Някой-си.

— Сър Оскар Уопъл ли, милорд? Той се застреля миналия петък.

— О, тогава няма да го безпокоим.

Джийвс се покашля.

— Мога ли да направя едно предложение, милорд?

— Да, Джийвс?

Плаха искрица на надежда припламна в угасналите зеници на Бил. Гласът му вече напомняше този на труп, говорещ от гроба.

— Хрумна ми, че ако успеем да влезем във владение на билета на капитан Бигър, положението ни забележимо ще се стабилизира.

Бил поклати глава.

— Не те разбирам, Джийвс. Билет? Какъв билет? Говориш все едно че сме на железопътна гара.

— Имам предвид билета, който в качеството си на ваш служител, аз връчих на господина като удостоверение за неговия залог на Великолепната Люси и Майката на Уистлър, милорд.

— А, значи говориш за онзи билет? — плесна се по челото Бил.

— Именно, милорд. След като капитанът напусна така внезапно състезанието, би трябвало все още да е в него. А това е единственото доказателство, че е правен подобен залог. Ако успеем да го лишим от него, Ваша светлост ще бъде в положение да изплати задължението си според желанието си.

— Разбирам. Да, би било чудесно. Значи ще вземем билета, така ли?

— Да, милорд.

— А мога ли да попитам нещо, Джийвс?

— Разбира се, милорд.

— Как?

— Чрез онова, което може да бъде описано като директно действие, милорд.

Бил се облеци насреща му. Това беше съвсем нова насока на мислене.

— Искаш да кажеш да се нахвърлим върху него? Да го хванем за гушата? Да му извием врата?

— Ваша светлост изтълкува думите ми съвсем точно.

Бил продължи да се кокори.

— Но, Джийвс, нали го видя? Този изпъкнал гръден кош, тези мускули като планини?

— Съгласен съм, че капитан Бигър е доста здраво сложен, милорд, но на наша страна ще бъде предимството на изненадата. Господинът излезе в градината. Би могло да се предположи, че ще се завърне по същия път, който използва за излизането си, т.е. през френския прозорец. Ако дръпна завесите, ще се наложи той да мине през тях. Ние ще видим движението и в този момент рязко дръпване ще предизвика падането на завесите върху него, оплитайки го като в мрежа.

Бил беше впечатлен.

— За бога, Джийвс! Мислиш ли, че това ще свърши работа?

— Без съмнение, милорд. Този метод е бил широко използван от рециариите^[5] в Древния Рим.

— Не бяха ли това онези юнаци, които се биеха помежду си с мрежа и тризъбец?

— Именно, милорд. Така че ако Ваша светлост одобрява...

— Можеш да се обзаложиш, че ще одобря.

— Много добре, милорд. В такъв случай още сега ще дръпна завесите и ще заемем позиции от двете страни.

Бил наблюдаваше подготвителните действия с дълбоко задоволство. След неуспешния старт слънцето се показваше иззад облаците и той се почувства щастлив.

— В кърпа ни е вързан, Джийвс!

— Много сполучлив образ, сър.

— Ако се разкрещи, ще затъкнем устата му с... как му викаха на онуй нещю?

— Велур, милорд.

— Ще му затъкнем устата с велур. И докато се търкаля на земята, с удоволствие ще се възползвам от възможността да му забия един хубав къч отзад.

— Това е допълнително предимство в акцията, милорд.

Бил задиша тежко.

— Участвал ли си в Първата световна война, Джийвс?

— В определена степен бях замесен, милорд.

— А аз я пропуснах, защото още не бях роден, но бях при командосите в последната. Това е същото, като да очакваш сигнала за настъпление.

— Има определено сходство, милорд.

— Сигурно скоро ще се появи.

— Да, милорд.

— Готов ли си, Джийвс?

— Да, милорд.

— Всичко подготвено ли е?

— Да, милорд.

— Ехо! — с йерихонска мощ прозвуча гласът на очакваната жертва в непосредствена близост до бойните позиции. — Искам да разменя още две думи с вас двамата.

Сред постоянните опасности и рискове на дивите пространства, животът, с течение на времето, развива у тези Бели ловци някакво шесто чувство, предупреждаващо ги за подготвяна клопка. Докато един обикновен човек, попаднал върху капан за тигри, би паднал върху острите шипове на дъното му, вашият Бял ловец, предупреден от шестото си чувство, ще го заобиколи.

И така — капитан Бигър, използвайки дяволското коварство, необходимо при лов на носорози, вместо да влезе, както би могло да се очаква, през френския прозорец, бе заобиколил къщата и бе влязъл през входната врата.

---

[1] Цитат от трагедията на Шекспир „Отело“. — Б.пр. ↑

[2] Реката, на която е разположен родният град на Шекспир, Стратфорд. — Б.пр. ↑

[3] Дамон и Питий — гръцки философи, прочути с близкото си приятелство. Питий бил осъден на смърт и поискал от тирана да отиде до родното си място. Дамон му станал поръчител и щял да бъде съсечен, когато Питий пристигнал запъхтян. Тиранът бил трогнат от предаността им и помилвал Питий. — Б.пр. ↑

[4] Давид и Ионатан — (библ.) — Ионатан бил син на царя на израилтяните Саул и останал верен приятел на Давид въпреки гнева на баща си и заплахите му, че може да не наследи престола заради застъпничеството си за него. — Б.пр. ↑

[5] Рециарии — гладиатори, въоръжени с тризъбец и мрежа. — Б.пр. ↑

Въпреки че реалното време, изминало между напущането и връщането на капитан Бигър в дневната не надвишаваше пет минути, то бе достатъчно за един обигран покорител на саваната да направи половин дузина замервания от единия до другия край на моравата пред къщата, като при един от курсовете си дори беше спрял, за да срита сприваво една минаваща край него миролюбива жаба. Ако го бяхте попитали, виждайки го да изхвърква през френския прозорец, „Имате ли някаква идея, капитане?“, той щеше да бъде принуден да ви отговори „Не повече от един заек“. Но само няколко минути след това промяната у наподобяващия до преди миг спаружен корнишон Бял ловец беше очевадна — очите му мятаха празнични фойерверки, а лицето му можеше успешно да послужи за модел на маска с тема „Жизнерадост“. Капитан Бигър бе намерил изход.

В моменти на огромно психическо напрежение мозъкът забързва оборотите си. Силните страсти стимулират малките сиви клетчици, а в случая с капитан Бигър болезнената сцена на дървената пейка, когато любовта така трагично се сблъска с кодекса, ръководещ действията на мъжа от покрайнините на Империята, така размърда тези на Белия ловец, че ако бяхте направили рентгенова снимка на черепната му кутия, щяхте да видите как те скачат и танцуват във въздуха като ориз в нагорещен тиган. Не повече от трийсет секунди след като сританата жаба се втурна да предупреди другите жаби за надвисналата опасност, капитанът бе споходен от вдъхновението.

Ето накратко и мисловният друм, довел до гениалното прозрение. Той обичаше. Дори можеше да отиде и по-далеч в признанията, той обичаше до полуда. И ако не беше изтълкувал напълно погрешно нейните думи, жестове и премрежения й поглед, обектът на страстта му също го обичаше. Една жена, размишляваше той, едва ли щеше да кривне от светските раздумки и да поведе разговора към доброто старо време, ако не възнамерява да му внуши нещо определено. Наистина, няколко минути по-късно тя се смееше на

брътвежите на този отвратителен плазмодий Роастър, но сега, когато имаше време да се успокои и да огледа ситуацията, той се досети, че това просто е била обикновена проява на любезност на гост към своя домакин. Капитанът беше убеден, че ако спазва процедурата и хвърли сърцето си в краката ѝ, то тя ще го гушне с готовност.

Но дотук свършваше гладкото на пътя и започваше трънливия участък. Тя беше богата, а той без пукнат грош. Това беше спънката. Подводната скала. Нещото, което сипваше пясък в брачната машина.

Мисълта, която терзаеше душата му и добави допълнителна ярост на ритника срещу въпросната жаба, беше, че ако онзи гнусен измамник Честния Пач Роастър не беше ограбил финансовото му постижение, всичко щеше да бъде изключително просто. Три хиляди лири, заложи на Балимор с прекрасния залог петдесет към едно, биха означавали печалба от сто и петдесет хиляди с едно щракване на пръстите. А дори Тъби Фробишър и Субахдар, толкова стриктни в спазването на кодекса, едва ли можеха да възразят нещо срещу мъж, който се жени за богата жена, щом в банковата му сметка лежат надиплени новички и чистички сто и петдесет хилядарки.

Сърцето му прокърви. Няма по-голяма скръб от тази да си спомняш времето щастливо, когато си в несгода, а капитанът продължаваше да се терзае със спомена за това как пръстите му докоснаха врата ѝ, когато закопчаваше огър...

Капитан Бигър нададе кратък и рязък вик. Беше на суахили — езикът, който винаги първи идваше на устата му в моменти на бурни емоции, но смисълът му беше толкова ясен, все едно че Архимед бе извикал „Еврика“.

Огърлицата! Да, ето я светлината в тунела. Сега вече той можеше да управлява ситуацията както беше редно да се управлява една ситуация.

Две минути по-късно той беше пред входната врата. Две минути и двадесет и пет секунди по-късно той беше в дневната, фиксирайки гърбовете на Честния Пач Роастър и неговия секретар, които клечаха — поради някаква глупава причина, известна само на тях — от двете страни на завесата, спусната пред френския прозорец.

— Ехо! — викна той. — Искам да разменя още две думи с вас двамата.

Въздействието на тази реплика върху аудиторията беше мигновено и импозантно. Винаги е малко изнервящо, когато човекът, когото очаквате да се появи от североизток, изведнъж лавне във врата ви от югозапад, особено ако го направи по начин, наподобяващ по децибели времето за хранене в кучешка болница. Ето защо Бил премина към състояние на подскачане и треперене с лекота, придобиваща се с честа практика. Дори Джийвс, въпреки че чертите му не изгубиха своята обичайна неподвижност, изглежда бе — ако човек може да изкаже подобно предположение, съдейки по трепването на лявата му вежда — изненадан в определена степен.

— И не стой там като умряла патка — обърна се капитанът конкретно към Бил, който изключително сполучливо наподобяваше на този пернат представител на животинския род *in articulo mortis*. — След като напуснах вашата весела компания — продължи той, наливайки си уиски със сода, — аз анализирах ситуацията и намерих изход. Хрумна ми неочаквано, като светкавица. Казах си „огърлицата!“.

Бил мигна немощно. Сърцето му, което беше катастрофирало само преди миг в предните зъби, даде заден ход, но изглежда току-що преживяният шок бе нанесъл сериозни поражения на слуха му. На Бил му се стори, че капитанът каза „огърлицата“, а това си беше пълна безсмислица.

— Огърлицата? — влезе той в ролята на ехо.

— Госпожа Спотсуърт носеше на вечеря диамантена огърлица, милорд — каза Джийвс. — По всяка вероятност джентълменът визира този предмет.

Колкото и странно да беше, Бил все още проявяваше неверие.

— Мислиш ли?

— Да, милорд.

— Това ли визираше според теб?

— Да, милорд.

— Но защо визираше това, Джийвс?

— Това ще можем да установим, когато господинът сподели своите виждания.

— Искаш да кажеш, когато проговори?

— Именно, милорд.

— Щом казваш — отзова се Бил без да намалява дозата съмнение в гласа си. — Но това е какъв беше изразът, който използваше в тези случаи?

— Малко вероятно ли, милорд?

— Точно така. Това ми се струва малко вероятно.

До този момент капитан Бигър изпускате пара мълчаливо. Но изглежда клапите не издържаха и той рязко избухна.

— Ако най-накрая си спрял с бълбукането, Пач Роастър...

— Бълбуках ли?

— Разбира се, че бълбукаше. Бълбукаше като... като... онези проклети неща, дето бълбукат.

— Ручеите — каза услужливо Джийвс — понякога са описвани от поетите като издаващи подобни звуци, сър. В широко известната едноименна поема покойният лорд Тенисън^[1] слага в устата на героя Едмънд думите: „О, ручей, о, ручей сладостно бълбукащ“, а по-късно ручейт сам проговаря според поетичната воля, отбелязвайки: „Ромоля над урви каменни и снежни с глас малко остър и писклив, бълбукам във вировете водовъртежни сред дивен свят менлив“.

Капитан Бигър нададе вой.

— *Ai deng hañr katoò* за покойния лорд Тенисън. Не ми пука за него. Интересува ме единствено огърлицата.

Бил го погледна с надежда.

— Смятате ли да ни обясните нещо за тази огърлица? Да хвърлите светлина върху ѝ, както се казва.

— Смятам. Струва около три хиляди лири — отвърна капитан Бигър — и ти ще я задигнеш, Пач Роастър.

Бил хлъцна.

— Да я задигна?

— И то тази нощ.

Винаги е трудно за човек, който се чувства така, все едно е бил ударен с тъп инструмент по главата, да се изправи в цял ръст и да погледне някого осъдително, но Бил се опита да постъпи точно така.

— Какво! — викна той. Беше потресен до дъното на душата си. — Нима ти, защитникът на Империята, човекът, който дава пример на диваците, сериозно ми предлагаш да ограбя един от моите гости?

— И аз съм един от твоите гости, а точно ти ме ограби.

— Само временно.

— И ти ще ограбиш госпожа Спотсуърт само временно. Не трябваше да използвам думата „задигам“. Всичко, което искам да направиш, е да заемеш тази огърлица до утре следобед, когато ще ѝ бъде върната.

Бил си заскуба косата.

— Джийвс!

— Милорд?

— Помощ, Джийвс! Мозъкът ми буксува. Можеш ли да извлечеш смисъл от думите на този преследвач на носорози?

— Да, милорд.

— Можеш? Тогава ти си по-достоеен мъж от мен, Гънга Дин^[2].

— Мисловният процес на капитан Бигър ми се струва съвършено ясен. Господинът спешно се нуждае от пари, които да заложим на коня Балимор на утрешното Дерби и неговото предложение, доколкото разбирам, е огърлицата да бъде заета временно и заложена, а получената сума да бъде използвана по предназначение. Правилно ли предадох вашето предложение, сър?

— Правилно.

— След завършването на състезанието, предполагам, въпросният обект ще бъде откупен, донесен обратно в къщата, открит, по всяка вероятност от мен, на някое място, където дамата би могла да го изпусне и надлежно върнат на притежателката си. Греша ли в предположенията си, сър?

— Не гретиш.

— А може ли човек да бъде сигурен, че този Балимор ще победи...

— Ще победи. Казах ви, че той два пъти е чупил рекорда.

— Това официално потвърдено ли е, сър?

— Направо от яслите.

— В такъв случай трябва да призная, че не бих могъл да изкажа никакви възражения срещу вашия план.

Бил поклати глава със съмнение.

— Аз продължавам да го наричам кражба.

Капитан Бигър цъкна с език.

— Не можеш и ще ви кажа защо. Преди време тази огърлица в действителност беше моя.

— В действителност беше каква?

— Моя. И за да ви убедя — добави капитанът, — ще ви разкажа една история.

Известно време той мълча замислен. Излизайки от унесеното си състояние, той откри че чашата му е празна и посегна да я напълни отново. Поведението му беше на човек, който открива, че сделката, която е предложил, се е провалила и затова възнамерява да спаси нещо от руините, изпивайки колкото се може повече от уискито на домакина си. Когато и последната капка от освежителната течност се изниза през гърлото му надолу към други органи, той избърса уста с опакото на ръката си и поде епичния си разказ:

— Знае ли някой от вас двамата Дългия бар в Шанхай? Не? Е, това е *Café de la Paix* на Изтока. Казват, че ако седите достатъчно дълго в него, може да сте сигурни, че рано или късно ще срещнете всички свои приятели. Същото е и с Дългия бар. Преди няколко години се случи да отида в Шанхай и разбира се веднага наминах оттам, мислейки, че Тъби Фробишър и Субахдар са на хиляди мили от това място. Какво бе смайването ми, когато първото нещо, което попадна пред погледа ми бяха тези двама достойни мъже. „Здрасти, Бвана, старче“ — казаха ми те, когато ме видяха да влизам, а аз от своя страна им викам: „Здравей, Тъби! Здравсти, Субахдар, друже“, а Тъби казва: „Какво ще сръбнеш, стари приятелю?“, а аз му отговарям: „А вие какво пиете?“. Те ми казаха, че са на стингас, а аз им викам, че и на мен ще ми дойде добре едно такова питие и започнахме да си говорим за туй-онуй, къде сме се срещнали последния път и разни такива неща. А когато изпразнихме чашите, аз им казах: „Следващото е от мене. Какво да бъде, Тъби?“, а той ми вика, че твърдо остава на стингас. „За тебе, старче?“ — питам Субахдар и той ми казва, че е твърдо за стингас, тъй че извиках бармана и му поръчах стингас за всички. И за да не изпадам в подробности, когато питиетата пристигнаха, Тъби вдигна тост „Късмет, приятели!“, „Късмет, стари мазоли!“ — отвърща Субахдар, а аз им казвам „Наздраве“ и гаврътваме чашите.

Джийвс се изкашля — почтително, но твърдо.

— Извинете, сър.

— А?

— Съжалявам, че прекъсвам нишката на вашия разказ, но тя води ли нанякъде?

Капитан Бигър потъмня поради невъзможност да се изчерви от възмушение. Човек, който разказва един добре подреден и логически смислен разказ, не обича да бъде питан дали той води нанякъде.

— Дали води нанякъде? Какво искаш да кажеш с това дали води нанякъде? Разбира се, че води. Тъкмо сега стигам до завръзката. Малко след като привършихме с това второ раздаване на стингаса, в бара влезе един образ с опърпана риза и джинси, който явно очакваше всеки момент да бъде изхвърлен навън с ритник по задника.

Въвеждането на нов и неочакван герой изненада Бил.

— Кой е този образ с опърпаната риза и джинсите?

— Този, за който току-що говорех.

— А кой е той?

— С право питаш. Аз не го познавах. Виждах, че и Тъби не го познава, нито пък Субахдар. Обаче той се примъкна при нас и първото нещо, което каза, обръщайки се към мен, беше: „Здрасти, Бимбо“, а аз го погледнах и го попитах: „Кой, по дяволите, си ти, друже?“, защото не ми бяха викали Бимбо откакто бях трил училищните скамейки. Там всички ми казваха така кой знае защо, но на Изток го преиначиха в „Бвана“. А той ме попита: „Не ме ли позна, старче? Аз съм Сикамоур“. А аз го погледнах отново и викнах: „Какво е пък това? Сикамоур? Сикамоур? Да не искаш да кажеш, че си Боу Сикамоур, с когото учехме заедно в Уипингам, старче?“, а той ми кима: „Точно така, старче. Само че сега съм Хобо Сикамоур.“

Споменът за тази печална среща обезкуражи капитан Бигър за момент. Той се почувства задължен да напълни чашата си с уискито на Бил преди да е в състояние да продължи.

— Човек можеше да ме бутне с перце и щях да падна — обобщи той чувствата си. — Този Сикамоур беше най-свестният, най-стабилният от всички в Уипингам.

В този момент Бил, който следеше с подчертан интерес фабулата, се поинтересува.

— Значи в Уипингам има свестни хора, така ли?

— Много свестни, а този приятел Сикамоур, както казах, беше най-свестният от всички. Неговата свестност беше извън всякакво съмнение. И сега се появява в опърпана риза и джинси и дори не си носи училищната вратовръзка. — Капитан Бигър въздъхна. — Веднага

разбрах какво е станало. Все същата история. На Изток човек може да пропадне много лесно. Пиене, жени и неплатени дългове...

— Да, да — съчувствено поклати глава Бил. — И той им се е поддал, така ли?

— Напълно. Жалко беше да го гледа човек. Беше истински скитник из пристанищата.

— Спомням си един разказ на Моъм точно за един такъв човек — вметна Джийвс.

— Обзалагам се, че твоят приятел Моъм, който и да е той, никога не е срещал такава развалина като Сикамоур. Той беше стигнал дъното и проблемът беше какво можеше да се направи. Тъби Фробишър и Субахдар, разбира се, понеже не бяха представени, гледаха настрани и не участваха в разговора, така че всичко зависеше от мен. За хора, които се бяха оставили Изтокът да ги поквари, не можеше да се направи много, освен да им дадеш малко пари да си купят няколко питиета и аз тъкмо щях да бръкна в джоба си за *baht* или *tical*, когато изпод опърпаната си риза този тип Сикамоур измъкна нещо, от което хлъцнах. Дори Тъби Фробишър и Субахдар, въпреки че не бяха представени, престанаха да се преструват, че на масата няма никой и също зяпнаха. „*Sabaiga!*“ — викна Тъби. „*Pom bahoo!*“ — ревна Субахдар. И аз въобще не се изненадах от тяхната реакция. Беше огърлицата, която видяхте тази вечер върху шията на... — капитан Бигър се запъна за секунда. Той си беше спомнил как бе докоснал с пръсти тази нежна извивка. — ... върху шията — продължи той, викайки на помощ цялото си самообладание — на госпожа Спотсуърт.

— Не може да бъде! — възкликна Бил и дори Джийвс, изхождайки от факта, че едно мускулче в единия край на устата му бе трепнало леко, изглежда се бе убедил, че след мудното начало разказът наистина се бе сдобил с интрига. Сега вече беше ясно, че цялата тази интродукция с първите и вторите питиета е била необходим художествен елемент, пресъздаващ атмосферата и подготвящ декорите за истинската драма.

— Предполагам, че няма да искаш да купиш това, Бимбо, стари приятелю? — каза този тип Сикамоур, люшкайки огърлицата така, че диамантите ѝ да блещукат като звезди. А аз викнах: „Да ме опържат в зехтин, ако мога да разбера откъде си взел това нещо.“

— Точно това щях да попитам и аз — присъедини се Бил, изгарящ от любопитство. — Откъде я е взел?

— Един господ знае. Не трябваше да питам. Беше страшно невъзпитано. Това е едно от нещата, които се научаваш да не правиш на изток от Суец. Никога да не задаваш въпроси. Сигурно беше, че зад това се крие някаква тъмна история... грабеж, дори убийство. Без да дочакам отговор само попитах „Колко?“ и той ми каза цена, далеч надвишаваща моя бюджет и изглежда сделката щеше да пропадне. Но за щастие Тъби Фробишър и Субахдар — вече ги бях представил на Сикамоур — предложиха финансовата си помощ и след като покрихме сумата, той си тръгна, потъвайки обратно в мрака, от който се беше появил. Тъжна история, много тъжна — заключи капитан Бигър и замълча, връщайки се в мислите си към миналото.

После отново се върна към настоящето.

— Това е — завърши той с чувство за изпълнен дълг.

— Но как е станала твоя? — попита Бил.

— Кое?

— Огърлицата. Ти каза, че е била твоя, но от разказа дотук стана ясно, че е преминала в притежание на синдиката.

— О, а, да, не съм го споменал, значи. Хвърляхме чоп и аз спечелих. На Тъби никога не му върви с костите. Нито пък на Субахдар.

— А как се озова на шията на госпожа Спотсуърт?

— Дадох ѝ я.

— Даде ѝ я?

— Защо не? Проклетото нещо не ми трябваше, а госпожа Спотсуърт и съпругът ѝ бяха много любезни с мен. Горкият човек беше разкъсан от лъв, а каквото остана от него бе изпратено в Найроби. А когато госпожа Спотсуърт на другия ден напускате лагера, аз си помислих, че е въпрос на възпитание да ѝ подаря нещо за спомен, така че ѝ показах огърлицата и я попитах дали би искала да я има. Тя каза, че би искала, така че аз ѝ я дадох и тя си замина заедно с нея. Това имах предвид, като казах, че проклетото нещо в действителност е мое — поясни капитан Бигър и се обслужи с още едно уиски.

Бил беше впечатлен.

— Това напълно променя ситуацията, Джийвс.

— Определено, милорд.

— В крайна сметка, както любезният господин Бигър казва, огърлицата на практика е негова и той просто иска да я заеме за час-два.

— Именно, милорд.

Бил се обърна към капитана. Беше взел решение.

— Ще си стиснем ръцете — каза той.

— Ще го направиш ли?

— Без да се замисля.

— Знаех си, че си стабилияга!

— Да се надяваме, че ще излезе гладко.

— Няма начин. Закопчалката е хлабава.

— Исках да кажа, дано нещо не се обърка.

Капитан Бигър този път схвана идеята и предложи на събеседника си целия запас от оптимизъм и бодрост, който притежаваше.

— Да се обърка? Какво може да се обърка? Двама умни мъже като вас сигурно могат да измислят хиляди начини да вземат проклетото нещо. Е — надигна се капитанът, като допи уискито си, — аз ще изляза да направя гимнастиката си.

— По това време на нощта?

— Дихателната си гимнастика — поясни капитан Бигър. — Йога. За да мога да се свържа с Дживатма или Душата. Бай-бай, момчета.

И капитан Бигър дръпна завесите настрани и прекрачи през френския прозорец.

---

[1] Алфред Тенисън (1809–1892) — английски писател, автор на поеми и лирични стихотворения, представител на викторианския период в английската литература. — Б.пр. ↑

[2] Популярен цитат от поемата на Ръдиард Киплинг „Гънга Дин“. — Б.пр. ↑

Излизането му бе последвано от дълго и дълбокомислено мълчание. Стаята изведнъж се стори на останалата част от заговорниците страшно тиха, както впрочем се случваше с всички стаи, които бяха напущани от капитан Бигър. Бил седеше с брадичка подпряна на ръката, същинска оживяла статуя на Роденовия Мислител. След малко той погледна към Джийвс и поклати глава.

— Не, Джийвс — каза той.

— Милорд?

— Виждам феодалната преданост да блести в очите ти. Джийвс, ти гориш от нетърпение да протегнеш ръка за помощ на младия си господар. Прав ли съм?

— В светлината на отношенията ни на суверен и васал, смятам, че е мое задължение да предложа на Ваша светлост цялата подкрепа, която е по силите ми.

Бил отново поклати глава.

— Не, Джийвс, не става. Нищо не може да ме накара да ти позволя да се забъркаш в начинание, което ако не премине според предварителния план, може да свърши с петгодишен престой в някоя от известните тъмници. Аз сам ще се справя с това изпитание... И никакви дискусии повече!

— Но, милорд...

— Казах!

— Много добре, милорд.

— Всичко, което искам от теб, е мнение и съвет. Нека да обобщим състоянието на нещата. Имаме диамантена огърлица, която в момента е във владение на госпожа Спотсуърт. Задачата, която трябва да изпълня, е по някакъв начин да разделя госпожа Спотсуърт от нейната собственост и да се измъкна без да бъда забелязан. Някакви предложения?

— Проблемът несъмнено изисква обмисляне на различни варианти. Трябва, предполагам, да изключим всякакви действия,

свързани с проява на насилие, и да изградим план, изцяло крепящ се на предпазливостта и финеса.

— Със сигурност трябва да изхвърлим на боклука всяка една идея, която може да ни хрумне, предполагаща трясване на госпожа Спотсуърт по тила с бухалка.

— В такъв случай съм склонен да предположа, милорд, че най-резултатен би могъл да се окаже подхода, който условно може да бъде наречен „сцена с паяк“.

— Джийвс, нещо не зацепвам.

— Ако ми позволите, ще обясня, милорд. Предполагам, че Ваша светлост ще се присъедини към дамата в градината.

— Вероятно при дървената пейка.

— В такъв случай условията ще бъдат изключително благоприятни за осъществяването на плана, който ще предложи. Ако малко след като подхванете разговор с госпожа Спотсуърт Ваша светлост се престори, че забелязва паяк в косите ѝ, сцената с паяка би последвала така естествено както денят сменя нощта. Вие ще предложите да отстраните насекомото. Това ще позволи на Ваша светлост да оперира с пръсти в непосредствена близост до тилната област на дамата. И ако закопчалката, както ни уверява капитан Бигър, е хлабава, ще бъде много лесно за милорд да откопчее огърлицата и да предизвика падането ѝ на земята. Ясно ли се изразявам, милорд?

— Целиш направо в десетката. Но тя няма ли да я намери и да си я вземе обратно?

— Не, милорд, защото всъщност тя ще бъде в джоба на Ваша светлост. Ваша светлост ще симулира претърсване на околната тревна площ, но без успех и ще предложи търсенето да бъде отложено за следващия ден. А търсеният обект ще бъде открит в крайна сметка едва утре привечер.

— След като Бигър се върне?

— Именно, милорд.

— Кротнала се под хроста?

— Или в тревата в близост до пейката. По всяка вероятност се е била търкулнала.

— Но огърлиците търкалят ли се?

— Тази специално ще го направи, милорд.

Бил задъвка замислено долната си устна.

— Значи това е „сцената с паяка“?

— Това е „сцената с паяка“, милорд.

— Не е лоша като идея.

— Предимството ѝ е в нейната простота, милорд. А ако Ваша светлост усеща пристъп на сценична треска, какъвто е театралният термин, бих предложил да пристъпим към това, което според сценичната терминология се нарича бързо проиграване на епизода.

— Имаш предвид репетиция ли?

— Именно, милорд. Това ще даде възможност на Ваша светлост да усъвършенства думите и движенията. На Бродуей, където е събрана значителна част от театралната индустрия на Съединените американски щати, както ми беше казано, това се нарича изглаждане на гънките.

— В нашия случай по-скоро е изглаждане на паяците.

— Да, милорд. Но се осмелявам да отбележа, че никак не е разумно да се губят ценни мигове в словесни закачки.

— Времето е от кардинална важност?

— Именно, милорд. Би ли искал Ваша светлост да проиграем сцената?

— Мисля, че да, щом твърдиш, че ще подейства успокояващо на нервната ми система. Чувствам се така, все едно трупа бълхитанцьорки репетират назад-напред по гърба ми нов номер.

— Чувал съм господин Устър да се оплаква от същите симптоми в моменти на трудности и изпитания, милорд. Ще ви мине.

— Кога?

— Веднага щом Ваша светлост влезе в ролята. При дървената пейка ли се срещнахте?

— Там я намерих да седи преди известно време.

— Сцена: Дървена пейка в градината — обяви Джийвс. —
Време: Лятна нощ. В момента на вдигането на завесата на сцената е госпожа Спотсуърт. Влиза лорд Роастър. Аз ще играя ролята на госпожа Спотсуърт, милорд. Започваме с няколко общи реплики и преминаваме към сцената с паяка. Ваш ред е, милорд.

Бил подреди мислите си.

— Ъ... кажи ми, Роузи...

— Роузи ли, милорд?

— Да, Роузи, по дяволите. Някакви възражения?

— Никакви, милорд.

— Познаваме се от Кан.

— Наистина ли, милорд. Не бях запознат с този факт. Какво казвате, милорд?

— Кажете ми, Роузи, страх ли те е от паяци?

— Защо пита Негова светлост?

— Защото един доста солиден екземпляр лази по косата ти.

Джийвс изпищя, а това негово действие накара Бил да подскочи една педя в посока на тавана.

— Защо го направи, по дяволите? — попита Бил ядосан.

Джийвс запази спокойствие.

— Единствената причина за вика, милорд, е да придам правдоподобност на сцената. Предполагам, че една дама с толкова деликатно възпитание, ще реагира по представения от мен начин при гореупоменатата информация.

— По-добре да не беше го правил. Едва не си разбих главата в тавана.

— Съжалявам, милорд. Но това беше моето виждане за сцената. Аз я почувствах, тук я почувствах — каза Джийвс, сочейки лявата страна на сакото си. — Ще бъде ли така добър Негова светлост да ми подаде отново репликата.

— Един доста солиден екземпляр лази по косата ти, Роузи.

— Ще бъда много благодарна, ако Ваша светлост бъде така любезен да го махне оттам.

— Не го виждам. А, ето го къде лази. Сега е на шията ти.

— А това — каза Джийвс, надигайки се от канапето, на което беше седнал в ролята си на госпожа Спотсуърт — е сигнал за действие, милорд. Ваша светлост едва ли ще отрече, че всичко е наистина просто за изпълнение.

— Така изглежда.

— Предполагам, че след тази репетиция бълхите-танцьорки, за които Ваша светлост спомена преди малко, ще намалят значително своята активност.

— Наистина забавиха темпо. Но все още съм нервен.

— Неизбежно е в навечерието на премиера, милорд. Мисля, че Ваша светлост трябва да премине към действие колкото се може по-скоро. Ако веднъж извършено, с туй свърши, добре ще е да се извърши

бърже^[1]. Всички наши приготовления се базират на факта, че мястото на действие ще бъде градинската пейка и ще бъде доста объркващо, ако госпожа Спотсуърт се върне в къщата, принуждавайки Негова светлост да адаптира изпълнението си към нов интериор.

Бил кимна.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Пълен напред, Джийвс. До скоро.

— До скоро, милорд.

— Ако нещо се обърка...

— Нищо няма да се обърка, милорд.

— Но ако все пак се обърка... ти нали ще ми пишеш от време на време в Дартмур, Джийвс? По някое и друго писмо с последните новини от свободния свят?

— Разбира се, милорд.

— То ще ме ободрява, когато разтрошавам ежедневната купчина камъни. Чувал съм, че условията в днешните модерни затвори били къде-къде по-добри от тези в миналото.

— И до мен е достигала подобна информация, милорд.

— Току-виж съм го приел като временен дом.

— Много е вероятно, милорд.

— Да се надяваме, че няма да се стигне до там.

— Да, милорд.

— Да... Е, довиждане още веднъж, Джийвс.

— Довиждане, милорд.

Бил изправи рамене и отпраши навън. Той бе извикал гордостта на Роастърови на помощ и тя беше изгладила бръчките по челото му. С почти същата смелост един Роастър през седемнадесети век се беше изкачил на ешафода на Тауър Хил, кимайки приветливо на палача и махайки на приятели и роднини от публиката долу. Когато настъпват изпитания, кръвта заговаря.

Малко след като Бил пое своя път в нощта, в дневната се появи Джил.

На Джийвс се стори, че през последните няколко часа любимата на неговия млад господар е загубила голяма част от своята жизненост, която ѝ придаваше такава привлекателност и беше прав. Последната ѝ беседа с капитан Бигър я беше оставила тъжна и замислена, с

тенденция да отпуща ъгълчетата на устата си надолу и да гледа намръщено. И в момента изражението ѝ не беше от най-веселите.

— Виждаш ли си лорд Роастър, Джийвс?

— Негова светлост току-що излезе в градината, госпожице Уайвърн.

— А къде са другите?

— Сър Родерик и Нейна светлост все още са в библиотеката.

— А госпожа Спотсуърт?

— Излезе в градината малко преди Негова светлост.

Джил настръхна.

— О? — бе целият ѝ коментар и тя се запъти към библиотеката, за да се присъедини към Моника и Рори. Ъгълчетата на устата ѝ бяха скъсили още малко разстоянието до брадичката ѝ, а погледът ѝ беше повишил процента на намръщеност с около двадесет пункта. Тя приличаше на момиче, което си мисли най-лошото, а случаят си беше точно такъв.

Две минути по-късно в дневната с песен на уста влезе капитан Бигър. Йогата и общуването с Дживатма или Душата изглежда бяха раздухали облаците над челото му. Очите му блестяха, а движенията му бяха енергични и отривисти като хрътка преди закуска.

— Бледите ръце, кои обичах аз при Шалимар, къде сте вий сега, къде сте вий сега? — пееше капитан Бигър. — Аз... как беше понататък проклетото нещо... потъвам аз във вашата магия. Ла, ла, ла. Ла, ла, ла. Къде сте вий сега? Къде сте вий сега? Заради тях обесиха Дени Дийвър — изтананика той, променяйки темата.

Белия ловец зърна Джийвс и мигновено спря гнетящото представление.

— Здравсти — викна той. — *Quai Hai*, мой човек. Как е положението?

— Положението се развива със задоволителни темпове, сър.

— Къде е Пач Роастър?

— Негова светлост е в градината, сър.

— С госпожа Спотсуърт?

— Да, сър. Поставил своята съдба на изпитание, за да загуби или спечели всичко в миг един.

— Значи сте измислили нещо?

— Да, сър. Сцена с паяк.

Капитан Бигър изслуша внимателно преразказа на сцената с паяка на Джийвс и когато той привърши, го възнагради с комплимент.

— Ти ще се справиш много добре на Изток, момко.

— Много мило от ваша страна да го кажете, сър.

— Това е самата истина, ако планът е изцяло твой.

— Изцяло, сър.

— Тогава ти си точно човекът, който ни трябва в Куала Лумпур. Имаме нужда от момчета като теб, които могат да използват мозъка си. Не можем да оставим диваците да се възгордеят с техните си дивашки мозъчета.

— Диваците изключително интелигентни ли са, сър?

— Ами такива са! Нека да ти разкажа какво се случи с Тъби Фробишър и мен един ден, когато... — той прекъсна разказа си и светът бе лишен от възможността да изслуша още една великолепна история. Бил се появи откъм френския прозорец.

Поразителна беше промяната у Деветия граф няколко минути след като излезе през същия този прозорец с висок дух, готов да се изсмее в лицето на Съдбата. Тогава раменете му, ако си спомняте, бяха изправени. А сега висяха надолу като на човек, мъкнещ тежък товар. Очите му бяха угаснали, веждите склучени. Гордостта на Роастъррови изглежда бе духнала, оттегляйки подкрепата си. В държането му нямаше и намек за прилика с онзи прародител от седемнадесети век, който беше повдигнал толкова много духа на сбирката преди да го обезглавят на Тауър Хил. Онзи предтеча, на който най-много приличаше в момента, беше същият, хванат да лъже на карти от Чарлс Джеймс Лисицата през 1782.

— Е? — викна капитан Бигър.

Бил го удостои с дълъг, мълчалив смръщен поглед и се обърна към Джийвс.

— Джийвс!

— Милорд?

— Тази сцена с паяка...

— Да, милорд?

— Опитах.

— Да, милорд?

— Отначало всичко тръгна по план. Откопчах огърлицата.

— Да, милорд?

— Капитан Бигър беше прав. Закопчалката беше хлабава. И веднага се изхлузи.

Капитан Бигър нададе вик на задоволство на суахили.

— Дай ми я — изиска я той.

— Не е в мен. Изплъзна се от ръката ми.

— И падна?

— И падна.

— Искаш да кажеш, че сега лежи някъде в тревата.

— Не — каза Бил и тъжно поклати глава. — Не лежи в никаква проклета трева. Падна в дрехата на госпожа Спотсуърт и сега е някъде из гънките ѝ.

---

[1] Думи на лейди Макбет от едноименната трагедия на Шекспир. — Б.пр. ↑

Не се случва често човек да види трима силни мъже накуп с щръкнали от ужас коси, но ако някой в този момент бе надникнал в дневната на Роастър Аби, щеше да има свръхредкия шанс да наблюдава това куриозно явление. Да кажем, че сводката на Бил бе имала смущаващ ефект върху неговата аудитория, би означавало да предадем напълно недостоверно истинската буря от разнопосочни емоции, разразила се в стаята. Капитан Бигър закръстосва помещението почти в галоп, размахвайки ръце като криле на вятърна мелница в ураган, докато потрепването на две косъмчета на лявата вежда на Джийвс подсказваха дълбокия му потрес. Самият Бил, сразен от най-новия вероломен удар, нанесен му от Съдбата, изглеждаше като човек, загубил последната битка. Той се бе свлякъл в един стол и в момента представяше успешно жива алегория на безнадеждността. Липсваше му само дълга бяла брада, за да бъде пълна приликата му с крал Лир през някоя от лошите му сутрини.

Джийвс проговори пръв.

— Изключително обезпокояващо, милорд.

— Да — отвърна му Бил глухо. — Страшна беда, нали? Сигурно нямаш в наличност някоя малко позната азиатска отрова, а Джийвс?

— Не, милорд.

— Колко жалко — поклати глава Бил. — Щях да я използвам веднага.

Страданието на младия му работодател натъжи Джийвс и тъй като според възгледите му нямаше нищо, което да уталожва болката в човешката душа по-успешно от мъдростите на Марк Аврелий, той порови из паметта си за подходящ цитат от съчиненията на Великия император. И тъкмо се колебаеше между два великолепно примера, а именно: „Онова, което може да те сполети, е предопределено още от сътворението на света“ и „Нищо, от онова, което се случва на човек, не е повече отколкото му е определено да понесе“, когато капитан Бигър,

който изливаше гнева си посредством канонада от възклицания на някакъв ориенталски диалект, изведнъж превключи на английски.

— *Doi wieng leh!* — викна той. — Сетих се! Гарнирайте ме със сос от гъби и крачка на стоножки, ако не знам какво да направя.

Бил вдигна поглед. Очите му бяха оцъкдени, гласът му — равнодушен.

— Да направя? — изблея той. — Аз?

— Да, ти — потвърди капитанът.

— Съжалявам — каза Бил, — но не съм в състояние да направя нищо, освен да издъхна по някакъв начин.

Капитан Бигър изпръхтя, ръсейки обилно звуци от рода на „чах“, „пах“ и „бах“.

— *Mun ru pawn lap lao!* — ревна той нетърпеливо. — Можеш да танцуваш, нали?

— Да танцувам?

— За предпочитане чарлстон. Всичко, което искам от теб, са няколко прости стъпки чарлстон.

Бил трепна конвулсивно като труп под покров. Остър спазъм на неконтролируемо възмущение бе причинил гореупоменатото движение. Деветият граф Роастър бе изпълнен със справедливо по негово мнение негодувание. Той беше накиснат до върха на главата във вонящата тиня за трети пореден път, а този безотговорен тип тук го караше да танцува пред него както Давид е танцувал пред Саул. Ами ако това беше само първата стъпка към следващи негови безумни желаниа? Ако бъде окуражен, той можеше да поиска от него например да му пее весели песни, да демонстрира фокуси или да изимитира някой известен комик. На какво, питаше се Бил горчиво, си мисли този приятел тук, че присъства в момента? На възраждането на водевила? На благотворителен селски концерт, събиращ средства за поправката на църковния орган?

Докато търсеше подходящите думи, за да облече в слово тези свои нелицеприятни мисли, Бил откри, че капитанът е подхванал още една от своите истории. Подобно на Марк Аврелий, този син на дивите степи изглежда винаги можеше да измъкне от ръкава си нещо подходящо за ситуацията. Единствената разлика помежду им беше, че докато упоменатият римски император предпочиташе кратката форма,

капитан Бигър си падаше по по-пространното и монументално повествование.

— Да, чарлстон — повтори капитан Бигър — и ще ви кажа защо. Изведнъж като светкавица в ясен ден наум ми дойде епизодът с Тъби Фробишър и жената на гръцкия консул и решението веднага блесна в главата ми.

Той спря. Усещането, че нещо е изпуснал, че нещо е оставил незавършено, го зачовърка като червей сочна ябълка. Уискито. Той веднага отиде до масата и побърза да постави нещата по местата им.

— Дали градът, където беше дислоциран Тъби по времето, за което ще стане въпрос, беше Смирна, Джопа или Истанбул — подхвана капитанът, изливайки в устата си половината от течността в чашата — се страхувам, че не мога да ви кажа точно. Колкото повече остарява човек, толкова повече забравя тези детайли. Може дори да е бил Багдад или половин дузина други места. Честно си признавам, че съм забравил. Важното е, че е било някъде и една вечер се е отправил на прием или *soiree*, или както там се казват тия купони в едно от посолствата. Знаете какво представляват. Красиви жени и храбри мъже, наконтени като коледни елхи, танцуват диво. Та точно на това соаре партньорка на Тъби за чарлстона се оказала жената на гръцкия консул. Не знам дали някога сте виждали как Тъби Фробишър танцува чарлстон.

— Нито Негова светлост, нито аз сме имали удоволствието да познаваме господин Фробишър, сър — напомни любезно Джийвс.

Капитан Бигър изсумтя.

— Майор Фробишър, по дяволите.

— Моля за извинение, сър. Майор Фробишър. С оглед на това, че не сме били представяни на майора, начинът му на изпълнение на чарлстон е затворена книга за нас.

— О? — капитанът напълни отново чашата си. — Е, начинът му на изпълнение, както го наричаш, е доста енергичен. Той не щади себе си. След като завърши танца, партньорката му вече е наясно какво значи да си влизал в битка. И този път той не изменил на себе си. Тъби Фробишър сграбчил жената на гръцкия консул и заскачал насам, заскачал натам, въртял я оттук, въртял я оттам, повдигал я нагоре, навеждал я надолу и изведнъж какво мислите се случило?

— Дамата получила сърдечен удар? — предположи Джийвс.

— Не, дамата не получила сърдечен удар, но това, което се случило, шашардисало всички присъстващи. Вярвате или не, изведнъж се чуло дрънчене и изпод дрехата ѝ започнали да се сипят сребърни вилици, сребърни лъжици и според клетвите на Тъби цял комплект тоалетни принадлежности в кутия от черупка на костенурка. Станало ясно, че жената е клептоманка и е използвала пространството между роклята и онова, което слагат жените под роклите — тъй като не съм женен мъж, не мога да предам тези детайли — като личен сейф.

— Доста неудобно положение за майор Фробишър, сър.

Капитан Бигър се опули насреща му.

— За Тъби ли? Защо? Да не би той да е свил нещата. Той просто е бил средството за тяхното откриване. Но само не ми казвайте, че сте изпуснали същината на моята история! За да не губим ценно време, ще ви я кажа. Аз съм твърдо убеден, че ако Пач Роастър потанцува чарлстон с госпожа Спотсуърт с една десета от решителността на Тъби Фробишър и успее, ние скоро ще накараме онази огърлица да изскочи от скривалището си. Тъби би я грабнал още преди оркестърът да изсвири и дузина такта. А като стана въпрос за това, ще имаме нужда от музика. Аха, виждам грамофон ей там в ъгъла. Чудесно. Е? Схващате ли плана?

— Напълно, сър. Негова светлост танцува с госпожа Спотсуърт и в процеса на това занимание огърлицата кат' нежна утринна роса от небесата модри посипва се връз сънната земя.

— Точно така. Какво мислите за идеята?

Джийвс отнесе въпроса до по-горната инстанция.

— Какво мисли за това Негова светлост? — попита той почтително.

— Ъ? — мигна въпросително Бил. — Какво?

Капитан Бигър изляя възмутено.

— Искаш да кажеш, че не си чул нищо от това, което казвах? От всички...

Джийвс се намеси.

— В светлината на последните събития, сър, мисля, че Негова светлост може да бъде извинен за своята разсеяност — каза той укорително. — От помътнелия блясък на очите на Негова светлост може да се види, че естествената му решителност е разколебана от куп черни мисли. Предложението на капитан Бигър, милорд, е следното.

Ваша светлост да покани госпожа Спотсуърт да се присъедини към вас в изпълнение на танца, известен като чарлстон. Това, ако Ваша светлост вложи достатъчно живост в стъпките, ще причини разместване на гънките, в които се е закачила огърлицата и падането ѝ на земята, откъдето тя може да бъде взета и положена в джоба на Негова светлост.

Трябваше да измине почти четвърт минута преди значението на тези думи да достигне до вцепенения мозък на Бил, но когато това стана, резултатът беше поразителен. Очите му отново заблестяха, гърбът му се изправи. Беше съвсем очевидно, че надеждата се е върнала на трона си и отново е поела своите обязанности. Когато скочи от стола с изражението на мъж, готов на всичко, той можеше да бъде оприличен на онзи свой предшественик от дните на Реставрацията, който заради своята енергичност и галантност бил наречен от придворните дами на Чарлз II със закачливия прякор Табаско^[1] Роастър.

— Водете ме при нея! — каза той с глас ясен и звучен като камбанка. — Водете ме при нея, това е всичко, за което ви моля, другото оставете на мен.

Но както се оказа, не беше необходимо да го водят при нея, защото точно в този момент тя влезе през френския прозорец с пекинезката Помона в ръце.

Помона, съзирайки събралата се компания, нададе серия от пронизителни крясъци. Те звучаха така, все едно късаха парчета от плътта ѝ с нажежени клещи, но в действителност това беше нейният начин да изрази радостта си. В момент на добро настроение тя винаги врецеше отчасти като изгубена душа, отчасти като попарена с вряла вода котка.

Джил пристигна тичешком от библиотеката, но госпожа Спотсуърт я успокои.

— Няма нищо, скъпа — каза тя. — Просто е развълнувана. Но бих искала да я отнесеш в стаята ми, ако се качваш нагоре. Ще те затрудня ли много?

— Никак даже — отвърна Джил сдържано.

Тя излезе, носейки Помона, а Бил се приближи към стопанката ѝ.

— Ще танцуваме ли? — попита той.

Госпожа Спотсуърт беше изненадана. На пейката в градината, особено в моментите, последвали изчезването на огърлицата ѝ, тя бе открила в настроението на домакина си склонност към скръбната меланхолия, така типична за Байрон и сега ѝ бе трудно да се адаптира към новия дух на жизнерадост.

— Искаш да *танцуваме*?

— Да, с *теб* — каза Бил и ѝ подаде ръка с жест, пропит с огромна доза от онази галантност, позната от времето на Реставрацията. — Ще бъде като в доброто старо време в Кан.

Госпожа Спотсуърт беше проникателна жена. Тя не пропусна да забележи, че капитан Бигър е сред присъстващите и ѝ се стори, че ѝ се открива прекрасна възможност да събуди звяра, който дреме в него. Тя не знаеше какво възпира Белия ловец да се спусне в ухажване, но беше сигурна, че онова, което най-бързо може да запали огъня под краката на пипкав любовник, е гледката на жената, която обожаваше, в ръцете на друг мъж, особено ако другият мъж е с външността на Уилям, граф Роастър.

— Да, защо не! — каза тя, цялата възторг и плам. — Колко добре си спомням онези дни! Лорд Роастър танцува толкова прекрасно — добави тя, обръщайки се към капитан Бигър с желание да му даде информация от първа ръка, която ще бъде жалко, ако пропусне. — Аз обичам да танцувам. Това е едно от малкото удоволствия, които са ни останали.

— Напълно си права! — съгласи се възторжено Бил. — Старият добър чарлстон... Спомняш ли си го?

— Можеш да се обзаложиш.

— Сложи плочата с чарлстон на грамофона, Джийвс.

— Много добре, милорд.

Когато Джил се завърна, след като беше оставила Помона в покоите на госпожа Спотсуърт, численият състав наброяваше всичко на всичко Джийвс, Бил и госпожа Спотсуърт. Още в самото начало на вакханалията капитан Бигър, неспособен да понесе гледката, беше ръгнал през френския прозорец навън в тихата нощ.

Фактът, че самият той беше предложил това безпътно представление, което по негово мнение представляваше кръстоска между най-ужасяващото изпълнение на карманьолата^[2] и най-безсрамните елементи от туземните танци на Екваториална Африка,

никак не допринасяше за уталожване на мрачното му настроение. Жабите по моравата, която той сега кръстосваше с намръщено изражение на лицето, бяха започнали да получават впечатлението, че ваят ботуши номер четиридесет и седем.

Ако беше изразил гласно мнението си за чарлстона, изпълняван от неговия домакин и жената, която обичаше, Джил с готовност щеше да го сподели. Наблюдавайки пърформанса от рамката на вратата, тя усети, че в нея се надига същото чувство на погнуса, което беше навестило Белия ловец, слушайки онова гукане на Бил на градинската пейка. Може би държането на Бил не беше такова, че да е необходим арест, но тя усещаше, че полицията трябва да предприеме някакви действия за озаптяването му. Тук имаше нужда от намесата на здравата ръка на Закона, мислеше си тя.

Нищо не е по-трудно от това да опишеш с думи чарлстон, танцуван от двама играчи с мотиви — от една страна от жена, която обича да танцува чарлстон и се хвърля директно във вихъра на танца и от друга от мъж, копнеещ да не остави камък непреобърнат, но да изтръска от анатомията на своята партньорка диамантената огърлица, която се е скътала там. Може би ще бъде достатъчно, ако кажем, че ако майор Фробишър в този момент случайно се отбиеше в дневната на Роастър Аби, веднага щеше да си спомни за онази вечер в Смирна, Джоба или Истанбул, или може би Багдад. Той би оприличил на секундата госпожа Спотсуърт на жената на гръцкия консул, а Бил щеше да бъде потупан по гърба и да чуе признанието, че изпълнението ако не по-съвършено, то поне е идентично с неговото.

Рори и Моника, излизайки от библиотеката, бяха силно озадачени.

— Господи! — възкликна Моника.

— Старият Бил здраво набива крак — възхити се Рори. — Хайде, момичето ми, да се присъединим към веселбата.

Той сграбчи Моника през кръста и проявата стана масова. Джил, неспособна да понесе този срамен спектакъл, се обърна и напусна. Отправяйки се към стаята си, мислите, които кръжаха в главата ѝ относно нейния годеник никак не бяха розови. За едно романтично момиче никак не е приятно да открие, че е свързала съдбата си с разгулен развратник, а за нея вече беше ясно, че Уилям, Девети граф на

Роастър беше един покварен тип, който е вземал с предимство уроци от Казанова, Дон Жуан и безпътните римски императори.

— Когато танцувам — каза госпожа Спотсуърт, която също като партньора си здраво удряше крак, — не усещам дали имам крака.

Моника трепна.

— Ако танцуваш с Рори, веднага ще усетиш, че имаш крака. Той има навика непрекъснато да скача нагоре-надолу по тях.

— Ох! — неочаквано изхълца госпожа Спотсуърт.

Току-що Бил я беше вдигнал и спуснал със замах, който би заслужил поздравленията на Тъби Фробишър и сега тя беше спряла и разтриваше долния си крайник.

— Изглежда си извих нещо — каза тя, куцукайки към стола.

— Не съм изненадана — беше коментарът на Моника, — като гледах как танцува Бил.

— О, надявам се да е само изкълчване, а не ишиасът ми. Винаги започва да ме стяга, когато съм на влажно място.

Може да ви изглежда невероятно, но Рори не добави „Като Роастър Аби, нали?“ и не продължи със закачката за градината, която в зимните месеци е на дъното на реката. Той точно посягаше да вдигне един предмет, търкалящ се на пода.

— Ей — каза той, — какво е това? Тази огърлица не е ли ваша, госпожо Спотсуърт?

— О, благодаря — отвърна госпожа Спотсуърт. — Да, моя е. Сигурно... Ох! — изпъшка тя без да довърши и се преви от болка.

Моника каза загрижено:

— Трябва веднага да си легнеш, Розалинда.

— Предполагам, че ще трябва.

— С една хубава грейка.

— Да.

— Рори ще ти помогне по стълбите.

— Очарован съм — каза Рори. — Но защо хората винаги казват за грейката, че е „хубава“? Ние в „Харидж“ им викаме „гнуслярки“. Нашите електрически възглавнички правят грейките съвсем излишни. Имат три степени... топла есен, жежко лято и спасителен пояс.

Те тръгнаха към вратата, като госпожа Спотсуърт се бе облегла на ръката му. Когато излязоха, Бил, който ги следеше с нетърпелив поглед, вдигна ръце нагоре в жест на отчаяние.

— Джийвс!
— Милорд?
— Това е краят!
— Да, милорд.
— Тя излезе.
— Да, милорд.
— Заедно с огърлицата.
— Да, милорд.
— Ако нямаш някакво предложение как да я измъкнем от тази стая, ние сме загинали. Имаш ли нещо наум?
— В момента нищо, милорд.
— Така си и мислех. В края на краищата ти си човешко същество, а решаването на проблема е извън... какво, Джийвс?
— Човешките възможности, милорд.
— Точно така. Знаеш ли какво ще направя?
— Не, милорд.
— Ще отида да си легна, Джийвс. Ще си легна и ще се опитам да заспя и да забравя. Не че имам и най-малък шанс да заспя, когато всеки нерв стърчи навън от тялото ми поне с една педя и се е закъдрил по краищата.
— Може би ако Ваша светлост брои овце...
— Мислиш ли, че ще свърши работа?
— Това е всепризнат метод, милорд.
— Хм — отзова се недоверчиво Бил. — Нищо няма да загубя, ако опитам. Лека нощ, Джийвс.
— Лека нощ, милорд.

---

[1] Табаско — лют сос, приготвян от тропически люти чушлета.
— Б.пр. ↑

[2] Карманьола — популярна френска революционна песен от времето на буржоазната революция. По време на Терора била пята при екзекуциите. — Б.пр. ↑

С изключение на цвърченето на мишките, обитаващи необезпокоявани пространствата зад лампериите и стържещите звуци, долитащи от време на време от комина, когато някой от ципокрилите му наематели се завъртеше неспокойно в съня си, в Роастър Аби цареше мир и покой. В тази потайна доба в Синята стая Рори и Моника мирно отмаряха след изтощителния ден. В стаята на кралица Елизабет госпожа Спотсуърт и Помона също се бяха отпуснали в прегръдките на беловласия Морфей. В стаята на Ан Болейн капитан Бигър, този достоен мъж, отдал се на заслужена почивка, сънуваше добрите стари дни край река Ме Ванг, за която, държейки своевременен и пълно да информираме любознателния читател, трябва да отбележим, че е приток на по-голямата и по-крокодилеста Ванг Ме.

Джил, настанена в Стаята с часовниците, все още беше будна и изучаваше тавана с немигащи очи. Същото се отнасяше и за нейния възлюбен Бил, който все още броеше овце в стаята на Хенри VIII и който също не беше постигнал някакъв напредък в намирането на забрава. Всепризнатият способ, препоръчан от Джийвс, до този момент не беше помогнал с нищо за разплитането на оплетеното кълбо, в което продължаваха да са събрани нервните му окончания.

— Осемстотин дващест и две — мърмореше с пресъхнало гърло Бил. — Осемстотин дващест и три. Осемстотин...

Той прекъсна по средата, стигайки до осемстотин дващест и четвъртата овца, която имаше най-тъпата муцуна от всички досегашни рунтави добитъци, които се бяха изредили пред очите му и тя увисна във въздуха точно над оградата, която тъкмо прескачаше с ленива засилка. Някой беше почукал на вратата, но толкова тихо и почтително, че звукът можеше да бъде произведен от свития показалец само на един-единствен човек. Затова Бил посрещна без изненада гледката на изплувалия на прага няколко мига по-късно Джийвс.

— Надявам се Ваша светлост да ме извини — каза Джийвс благопристойно. — Нямаше да ви безпокоя, ако послушвайки се на

вратата, не бях разбрал от забележките на Ваша светлост, че стратегията, която препоръчах, не е довела до желания резултат.

— Не, все още не е проработила — оплака се Бил, — но ти влез, Джийвс, влез.

Бил беше изключително доволен да види нечия друга физиономия, различна от овчата.

— Само не ми казвай — продължи той, забелязвайки блясъка на мощен интелект в очите на своя посетител, — че си измислил нещо?

— Да, милорд. Щастлив съм да ви съобщя, че намерих решение на проблема, с който се сблъскахме.

— Джийвс, ти си осмото чудо на света! — възкликна Бил и се надигна от леглото.

— Много ви благодаря, милорд.

— Спомням си как веднъж Бърти Устър ми каза, че не се е намерила още в света толкова смрадлива тиня, че ти да не успееш да измъкнеш от нея клетника, поверил делата си в твои ръце.

— Господин Устър винаги прекалено много ме ласкае, милорд.

— Глупости на търкалета. Хич не е достатъчно даже. Ако ти наистина си измислил как да прескочим тия нечовешки препятствия, непрекъснато изникващи по пътя ни...

— Убеден съм, че е така, милорд.

Бил се разтресе в бледоморавата си пижама.

— Помисли пак, Джийвс — настоя той. — По един или друг начин ние трябва да измъкнем госпожа Спотсуърт от стаята ѝ и да я задържим навън достатъчно дълго, че да успее да вляза вътре, да намеря огърлицата, да я забърша и да се измъкна. И всичко това далеч от всякакви любопитни зъркели. Освен ако напълно съм се подвел от думите ти вследствие на нервния срив от броенето на проклетите добичета. Стори ми се, че предлагаш спасителен изход от лепкавото положение. Какъв е той? Ето това е въпросът, на устните напират. Вълшебна пръчка ли ще извадиш?

Джийвс не му отговори веднага. Върху фино изваяното му лице се беше появило болезнено изражение. Сякаш неочаквано бе видял нещо, което му е причинило душевен гърч.

— Извинете ме, милорд. Съзнавам, че е възможно да сметнете думите ми за проява на непочтителност...

— Давай смело, Джийвс. Целия съм само уши. Какво те е загризало толкова?

— Вашата пижама, милорд. Ако имах и най-малка представа, че Ваша светлост има обичая да спи в бледоморави пижами, щях да ви посъветвам да го промените, милорд. Бледоморавото не подхожда на Ваша светлост. Един път бях принуден, за негово добро разбира се, да посъветвам в същата насока господин Устър, който по това време също беше пристрастен към бледоморави пижами.

Бил беше потресен.

— Дяволите да те вземат! Откъде се сети за пижамите? — все още невярващо попита той.

— Те просто се набиват на очи, милорд. Това агресивно пурпурно. Ако Ваша светлост послуша съвета ми и го замени с бледосиньо или много светло фъстъченозелено...

— Джийвс!

— Милорд?

— Сега не е време да дрънкаме за пижами.

— Много добре, милорд.

— Ако искаш да знаеш, аз страшно харесвам моравото. Но нека да отложим дискусиата за любимите цветове за някой по-подходящ момент. Даже ще ти кажа и това. Ако наистина предложиш нещо смислено за проклетата огърлица и това нещо накара слънцето да изгрее и на нашата улица, можеш да вземеш всички морави пижами, да ги закопаеш и да разореш земята отгоре им.

— Много мило, милорд.

— Това ще бъде само малка отплата за твоята вярна служба. А сега, след като ми запали любопитството, изплюй цялото камъче. Какви са добрите новини? Какъв е този велик план?

— Много е обикновен, милорд. Основава се на...

Бил нададе вик.

— Не ми казвай. Нека да позная. Психологията на индивида?

— Съвсем точно, милорд.

Бил шумно пое въздух.

— Така си и мислех. Неведнъж, разменяйки си сухи мартинита с Бърти Устър на бара в Клуба на търтеите, аз го слушах с увиснало от почуда чене, когато ми разказваше за теб и за психологията на индивида. Той казваше, че щом веднъж си пипнал психологията на

индивида за гушата, всичко по-нататък се развивало с такава шеметна бързина, че на доскорошния нещастник с овесения нос не му оставало нищо друго освен да си подхвърли шапката във въздуха и да затропа весел танец. Продължавай, Джийвс. Ще пукна от нетърпение. Индивида, върху чиято психология си размишлявал в настоящия заплетен казус, предполагам, е госпожа Спотсуърт? Прав ли съм, или греша, Джийвс?

— Напълно прав, милорд. Забелязал ли е Ваша светлост кое е нещото, което най-много интересува госпожа Спотсуърт, което изпълва нейното съзнание?

Бил зяпна.

— Нали не си дошъл тук в два през нощта, за да ми предлагаш пак да танцувам чарлстон с нея?

— О, не, милорд.

— Като говориш за нещото, което най-много интересува...

— Съществува един друг аспект от характера на госпожа Спотсуърт, която сте пропуснал да забележите, милорд. Признавам, че тя е изключително ентузиазирани изпълнител на чарлстон, но онова, което занимава мислите ѝ са свръхестествените прояви. След пристигането си в Роастър Аби тя не престава да изразява надежда, че ще има щастието да зърне духа на лейди Агата. Когато информирах Ваша светлост, че съм изготвил план за временното придобиване на огърлицата, основан върху психологията на индивида, аз имах предвид точно този траен интерес към нематериалните проявления.

Бил падна като отсечено дърво обратно върху възглавниците. Беше разочарован.

— Не, Джийвс — каза той. — Няма да го направя.

— Милорд?

— Разбирам накъде клониш. Искаш да се облека в нощница с къдрички и забрадка и да тършувам из стаята на госпожа Спотсуърт, предполагайки, че ако тя се събуди и ме види, ще си каже „Аха, това е духът на лейди Агата“, ще се обърне на другата страна и ще си заспи отново. Никога няма да се съглася на това, Джийвс. Нищо няма да ме принуди да се облека в женски дрехи... дори мазната супа, в която сме накиснати в момента. Мога да се съглася единствено да си лепна добрия стар мустак и да препаша хубавата черна превръзка.

— Не бих ви препоръчал подобна дегизировка, милорд. Дори на хиподрума съм забелязвал клиенти, които зървайки Ваша светлост, отскачаха назад с видим потрес. Една дама, откривайки подобно страховито привидение в стаята си, веднага би надала ужасени писъци.

Бил отпусна ръце с отчаяна въздишка.

— Е, това е то. Всичко е свършено. Планът ти се срути с гръм и трясък.

— Не, милорд. Ваша светлост, ако мога да се изразя така, не е успял да прозре същността на моето предложение. Както вие сам в началото отбелязахте, нашата основна цел е да принудим госпожа Спотсуърт да напусне стаята си, което да даде възможност на Ваша светлост да влезе там и да получи достъп до огърлицата. Предлагам, с позволението на Ваша светлост, да почукам на вратата на госпожа Спотсуърт и да я помоля да ми даде назаем шишенцето си с амоняк.

Бил заскуба косата си.

— Какво каза, Джийвс?

— Амоняк, милорд.

— От броенето на тия овце нещо съм се чалнал — проплака той. — Слухът ми се е повредил. Стори ми се, че чух да казваш „амоняк“.

— Аз го казах, милорд. Ще обясня, че го искам, за да върна Ваша светлост в съзнание.

— Ето пак. Мога да се закълна, че те чух да казваш „да върна Ваша светлост в съзнание“.

— Съвсем правилно, милорд. Ваша светлост е получил силен шок. Минавайки близо до разрушения параклис около полунощ, Ваша светлост е видял призрака на лейди Агата и много се е разстроил. Как Ваша светлост е успял да се добере до стаята си, едва ли някога ще узнаем, но аз съм ви намерил в безсъзнание и веднага съм побързал към госпожа Спотсуърт за нейното шишенце с амоняк.

Бил все още недоумяваше.

— Не мога да хвана нишката.

— Ако мога да поясня думите си, милорд. Научавайки, че лейди Агата, ако мога да се изразя така, е на линия, незабавната реакция на госпожа Спотсуърт би била силно желание да побърза към разрушения параклис с цел да наблюдава свръхестественото явление. Аз ще ѝ предлага да я придружа до там и по време на нейното отсъствие...

Доста често обикновеният човек, сблъскал се с някое гениално откритие, е неспособен да намери думи, за да изрази своите чувства. Когато Александър Греъм Бел срещнал една сутрин през 1876 година един свой приятел и му казал: „Здрасти, Джордж, чу ли най-новото? Вчера изобретих телефона!“, онзи сигурно само е пристъпвал от крак на крак без да може да пророни нито звук. Случаят с Бил беше аналогичен. Колкото и да се мъчеше, той не можеше да възпроизведе нито звук. Само лежеше мълчаливо и усещаше как го залива разкаянието, че е могъл дори за миг да се усъмни в този човек. Беше станало точно така, както го беше описвал толкова пъти Бърти Устър. Остави този щедро подхранван с риба гигантски ум да надуши следата на психологията на индивида и няма да ти остане време да направиш нищо друго освен да си хвърлиш шапката във въздуха и да затропаш весел танец.

— Джийвс — успя най-накрая да си възвърне част от речниковия запас Бил, но Джийвс вече излизаше през вратата.

— Вашият амоняк, милорд — каза той, обръщайки глава от прага. — Ако Ваша светлост ме извини.

Изминаха всичко на всичко две минути, въпреки че на Бил се сториха доста повече, преди Джийвс да се завърне с малкото шишенце.

— Е? — попита деветият граф нетърпеливо.

— Всичко премина според предвижданията, милорд. Реакцията на дамата беше точно такава, каквато предполагам, че ще бъде. Госпожа Спотсуърт, чувайки моята информация, прояви незабавен интерес. Тя ме увери, че няма да й отнеме никакво време, за да скочи в халата си и поиска да се върна веднага, за да я придружа до мястото на появата. Ще оставя вратата леко открената, така че ще бъде във възможностите на Ваша светлост, поставяйки око в процепа, да види нашето отдалечаване. Веднага щом достигнем до стълбището, бих препоръчал незабавно действие, защото е нужно да напомня на Ваша светлост, че времето е...

— От кардинална важност? Не, нямаше нужда да ми го напомняш, Джийвс. Спомняш ли си какво ми каза веднъж за читите^[1]?

— Във връзка с тяхната бързина на придвижване ли, милорд?

— Точно това. Половин миля за четирийсет и пет секунди, е останало в паметта ми?

— Да, милорд.

— Е, скоростта, с която аз ще се движа, ще остави и най-чевръстия чита да диша праха от обувките ми.

— Това би било изключително задоволително, милорд. Аз, от моя страна, мога да ви насоча в търсенето. На тоалетната масичка в стаята на госпожа Спотсуърт забелязах малка кутийка за бижута, в която по всяка вероятност се помещава огърлицата. Тоалетната масичка е непосредствено до прозореца. Ваша светлост едва ли би срещнал затруднения да я забележи.

Както винаги той беше прав. Тоалетната масичка беше първото нещо, което Бил фиксира, когато, загубвайки от поглед малката процесия, мина като вихър по коридора и влетя в Стаята на кралица Елизабет. Там, както твърдеше Джийвс, мирно и тихо се беше кротнала въпросната мебел. А върху нея се мъдреше и въпросната кутийка. И в нея, когато Бил отвори с треперещи пръсти капака ѝ, удобно се беше разположила въпросната огърлица. Ръката му се стрелна като орел, съзрял апетитна кокошчица, и бързо смени местоположението на бижутото от кутийката в джоба на пижамата. И тъкмо се обърна, за да напусне с гордо вдигната глава полесражението, когато тишината, дотогава нарушавана само от учестеното му дишане, беше продрана от серия ужасяващи вресъци.

По-рано в това повествование вече запознахме нашите читатели с навика на кучето Помона да вресци сърцераздирателно, за да изрази възторга, който винаги изпитваше в присъствието на приятел. Този възторг я оживи и сега. По време на онази дискусия на дървената пейка, когато Бил усърдно се занимаваше с гукане, тя веднага беше почувствала благоразположение към своя домакин, какъвто впрочем беше обичаят и на всички други кучета, контактували с Бил. Срещайки го сега в тази неофициална тапицерия, точно в момента, когато се опитваше да се примири с усамотението, което ѝ беше наложено и което не се радваше на нейното одобрение, тя не направи никакъв опит да постави граници на своя екстаз.

Крясъци, достатъчни по количество и сила за дузина баронети, намушкани в гърба в библиотеките си, се изтръгнаха от рунтавата кучешка муцуна и въздействието им върху нервната система на Бил беше опустошително. Авторът^[2] на „Преследването на чудовищния снарк“ в едно много силно по поетично внушение двустипие беше описал по следния начин преживяванията на един от героите си.

*Страх безумен тъй силно го скова,
че палтото му тъмно в миг побеля.*

Моравата пижама на Бил се размина на косъм от описаната погоре цвeтова трансформация на дрехата на лирическият герой.

Въпреки че харесваше Помона, деветият граф на Роастър не се мая нито миг повече за дружеска размисъл. Той изскочи навън със скорост, която би накарала и най-атлетичния чита да вдигне безпомощно рамене и се озова в коридора точно в мига, в който Джил, разбудена от ужасяващите вресъци, излезе от Стаята с часовниците. Тя стана някъде свидетел на това как Бил предпазливо се шмугва в стаята на Хенри VIII и с горчива ирония си каза, че едва ли би могла да се намери по-подходяща алюзия за поведението му.

Четвърт час по-късно, когато Бил бе вече в леглото си и отново се беше заел с овчeброй, мърморейки си: „Деветстотин деветдесет и осем... деветстотин деветдесет и девет... хиляда...“, Джийвс влезе в стаята.

В ръцете си имаше поднос, а върху подноса блестеше пръстен.

— Току-що срещнах госпожица Уайвърн в коридора, милорд — обяви той. — Тя пожела да предам това на Ваша светлост.

---

[1] Чита — вид дребен леопард. — Б.пр. ↑

[2] Става въпрос за известния английски писател и математик Луис Карол (1832–1898). Снарк е животно, плод на неговото въображение, по всяка вероятност съчетание на *snake* (змия) и *shark* (акула). — Б.пр. ↑

Уайвърн Хол, резиденцията на полковник Обри Уайвърн, родител на Джил и шеф на полицейските сили на област Саутмолтъншър, се намираше на отсрещния бряг на реката срещу Роастър Аби. На следващия ден следобед полковник Уайвърн, преминал през изпитанието на един невъобразимо блудкав обяд, напусна намръщен трапезарията, влезе в кабинета си и позвъни за икономата. Отзовавайки се на призива, икономът влезе и верен на обичая си се спъна в килима, като едно глухо „Опс!“ се изтръгна от устните му.

Полковник Уайвърн беше нисък и пълен и това ужасно го нервираше, защото той би предпочел да бъде висок и слаб. Но ако собствените му физически дадености му причиняваха душевни терзания от време на време, те по никакъв начин не можеха да се сравнят с гърчовете, които пораждаше в него външния изглед на собствения му иконом. В днешни дни в Англия стопаните в провинцията нямат особен избор при наемането на домашна прислуга и трябва да се задоволяват с каквото намерят. А всичко, до което полковник Уайвърн успя да се добере, беше утайката на местното енорийско училище. Булстроуд, майордомът на Уайвърн хол, беше мършав младеж с всичко на всичко шестнайсет лета зад гърба си, върху чието лице Природата със своята пословична щедрост беше пръснала толкова много пъпки, че почти не оставаше място за тъповатата усмивка, която обикновено го увенчаваше.

Той пак се беше ухилил и отново, както винаги се случваше при тези служебни заседания, неговият работодател беше удивен от необикновената прилика на младежа със слабоумна риба, пулеща се от аквариум.

— Булстроуд — каза той с казармена дрезгавина в гласа.

— Да? — отвърна икономът вежливо.

В друг момент полковник Уайвърн щеше да подложи на коментар семплата простота на този отговор, но днес той се целеше

по-далече. Стомахът му все още изпращаше възмутени ноти към погорните инстанции относно материала, който бе принуден да преработва, и собственикът му жадуваше за бърза очна ставка с готвачката.

— Булстроуд — ревна той, — доведи ми веднага готвачката.

Готвачката, заявила не след дълго присъствието си, също беше в ранен стадий на развитие. Възрастта ѝ се колебаеше около петнайсетте. Когато тя влезе, мятайки плитки около глава си, полковник Уайвърн я посрещна с поглед под налягане.

— Трелони! — ревна той.

— Да? — отвърна невъзмутимо готвачката.

Този път чашата преля и полицейският бос не можа да отмени забележката с мълчаливо презрение. Мъжете от рода Уайвърн по правило не воюваха с жени, но имаше моменти, когато куртоазията отстъпваше пред справедливия гняв.

— Не ми отговаряй „Да?“, кръглолико, недорасло сукалче с жълто около устата — прогърмя той. — Трябва да кажеш „Да, сър“ и то с почителност и смирение и с ръце, прибрани чинно отстрани до панталоните. Трелони, обядът, който имаше нахалството да ни поднесеш днес, беше обида за стомаха ми и позор за всеки, който смее да нарича себе си готвач и аз изпратих да те повикат, за да те уведомя, че ако още веднъж проявиш подобна разпуснатост и немарливост... — полковник Уайвърн спря напред изречението. Той смяташе да продължи с „ще кажа на майката ти“, но в последния момент му се стори, че на заплахата определено ще ѝ липсва острога, затова завърши с по-застрашителното според него „ще си имаш работа с мен“. Но отново не беше удовлетворен, защото усещаше, че дори това не бяха онези думи, които адекватно да изразят неговата злъч и възмущение от недопеченото пиле, разкашканото брюкселско зеле и картофите, които беше невъзможно да бъдат набодени на вилица.

Но семейство Трелони бяха замесени от по-сурово тесто. Те не свеждаха примирено глави в моменти на опасности. Момичето посрещна погледа му с каменно изражение и му отвърна със същото.

— Хитлер! — каза обвинително тя и му се изплези.

Шефът на полицейската гвардия на област Саутмолтъншър зяпна сащисан от ответния удар.

— Ти ме нарече... Хитлер?

— Точно така.

— Не го прави пак — каза строго полковник Уайвърн. — Сега можеш да си вървиш, Трелони.

Трелони се въртна и излезе с гордо вдигната глава, а полковник Уайвърн се обърна към Булстроуд.

Един горд мъж никога не може да остане спокоен, когато е сразен в словесен двубой от собствената си готвачка, особено когато тя е петнайсетгодишен недорасляк с плитки като свински опашчици. Затова в начина, по който се обърна към иконома си, имаше силна прилика с маниерите на подивял слон, достигнал връхната точка на своя бяс. Няколко минути той говори гладко и убедително, правейки на бърз и коприва навика на своя майордом да предъвква десерта си, докато сервира на масата, и когато най-накрая му беше позволено да последва Еванджелин Трелони към по-долните етажи, които обитаваше прислугата, Булстроуд, въпреки че не тресеше крайници, все пак беше достатъчно сломен, за да пропусне своето обичайно „Опс!“, когато се спъна в килима на излизане.

След като бе излял върху иконома си всичко, което тежеше на сърцето му, полковникът бе в сравнително по-омиротворено състояние на духа, но все още се чувстваше доста унил. „Срам и позор“ — оплака се той сам на себе си. В златните времена преди социалната революция такива хилещи се пъпчиви дървеняци, дето не могат да видят килим без да се спънат в него, като той Булстроуд, едва ли щяха да стигнат по-нагоре от лъскането на ботушите, фактът, че такова петно върху саутмолтъншърския пейзаж заема свещената длъжност „иконом“, беше жесток удар върху изтънченото възпитание, получено в доброто старо английско училище от един тори.

Полковникът с носталгия си спомни за своята младост в Лондон в началото на века и класните икономисти, с които изобилстваха онези славни времена. Тогава икономите се радваха на поне сто кила живо тегло, имаха тройни брадички и кореми като на бременни крави, големи очи с цвят на цариградско грозде и строги високомерни икономски маниери. И всички те си отидоха в забвение от този деградирал свят от петдесетте години. Тогавашните икономисти бяха икономисти в пълния смисъл на тази дума. А сегашните са някакви сополанковци, които смучат бонбони и ти отговарят с „Да“, когато ги попиташ нещо.

Неизбежно е човек, живеещ толкова близо до Роастър Аби и наблюдаващ всеки ден това люпило на икономи, да не отклони мислите си по посока на най-скъпоценното украшение на имението и полковник Уайвърн с мек блясък в очите се размечта за Джийвс. Джийвс му беше направил неизразимо впечатление. Джийвс си го биваше. Младият Роастър беше прекалено неопитен, за да оцени съкровището, което е под носа му. Но полковникът, вечно тормозен от своята невръстна домашна прислуга, можеше да различи брилянта от плявата. Джийвс! Джийвс беше нещо специално! И някъде в чернилката, покрила цялото мироздание на полицейския бос от полюс до полюс и станала непрогледна като космическата пустош след конфузната сцена с Еванджелин Трелони, изведнъж грейна спасителна светлинка. Той щеше да си остане със своя Булстроуд, но поне дъщеря му ще се ожени за мъж с иконом, носещ високо факела на добрата стара традиция. Това стопли сърцето му и го накара да си помисли, че все пак светът не е чак толкова лош, колкото му се струваше в началото.

Полковникът въздъхна примирено и сподели това с Джил, когато тя влезе в стаята миг по-късно, студена и горда, а тя вирна нагоре брадичка и стана още по-студена и по-горда.

— Няма да се женя за лорд Роастър — отвърна му Джил рязко.

На полковник Уайвърн му се стори, че детето му страда от някаква форма на амнезия и се опита да опресни паметта на дъщеря си.

— Ще се жениш — напомни ѝ той. — Съобщението излезе в „Таймс“. Видях го със собствените си очи. Годежът между...

— Аз развалих годежа.

Спасителната светлинка, за която споменахме преди малко, онази същата, озарила мрака пред очите на полковника, угасна, премигвайки като сценична луна, чийто бушон е изгорял. Полковник Уайвърн гледаше любимото си чедо невярващо.

— Развалила си годежа?

— Никога повече няма да проговоря на лорд Роастър.

— Не бъди такава глупачка — сгълча я полковник Уайвърн. — Разбира се, че ще му проговориш. Никога не съм чувал подобна тъпотия. Предполагам, това е една от онези обикновени любовни спречквания между младите, които се забравят още на следващия ден.

Джил нямаше намерение да отмени без протест може би най-голямата трагедия от времето на Ромео и Жулиета насам и да позволи тя да бъде описвана по този лековат и безотговорен начин.

— Не беше любовно спречкване — възпротиви се тя с целия плам на наранена жена. — Ако искаш да знаеш защо развалих годежа, ще ти кажа. Заради безпътния начин, по който се държа с госпожа Спотсуърт.

Полковник Уайвърн потърка чело.

— Спотсуърт? Спотсуърт? А, да. Онази американка, за която ми говореше.

— Американска развратница — поправи го Джил хладно.

— Развратница? — повтори полковникът озадачен.

— Не се чуди, точно това казах.

— Защо я наричаш така? Хвана ли ги... ъ-ъ... да развратничат?

— Да, хванах ги.

— Не думай!

Джил преглътна няколко пъти, сякаш нещо беше заседнало на гърлото ѝ.

— Изглежда всичко е започнало — подхвана тя изложението на фактите с онзи равен тон, който така бе наранил Бил — в Кан преди няколко години. Тя и лорд Роастър са плували заедно при Райската скала и са излизали на дълги разходки на лунна светлина. А ти знаеш към какво водят тези неща.

— Знам, знам — побърза да потвърди полковник Уайвърн с оживление и тъкмо щеше да се впусне в един случай от своето богато минало, когато Джил продължи със същия странен равен глас.

— Тя пристигна вчера в имението. Историята, която скалпиха за пред мен, е че Моника Кармойл я срещнала в Ню Йорк и я поканила на гости, но аз не се съмнявам, че всичко е било предварително уговорено между нея и лорд Роастър. Той изглежда с нетърпение е очаквал тя да пристигне, защото веднага се лепна за нея... Обясняваше ѝ се в градината, танцуваше с нея като котарак върху горещи керемиди и — все така равнодушно продължаваше Джил, надявайки маска като онази госпожа с рибешкото име, която толкова впечатлила капитан Бигър със своя кан-кан в палатката в Кения — най-накрая го видях да излиза от нейната стая в два часа през нощта в бледоморава пижама.

Полковник Уайвърн се задави. Той тъкмо щеше да се опита да изглади спречкването, като ѝ изтъкне, че е съвсем в реда на нещата за един мъж да размени няколко любезни думи с гостенка в градината и да ѝ е партнира при танците през дългата вечер, но последното твърдение изтри всички думи от устата му.

— Излизал е от нейната стая в морава пижама?

— Да.

— Морава пижама?

— Бледоморава.

— Господ да ни е на помощ!

Веднъж един познат в клуба, ядосан от ексцентричната му игра на бридж, му беше казал, че изглежда като пенсиониран член от циркова трупа на джуджета, който от години прекалява с храни, богати на скорбяла и това в общи линии беше вярно. Но когато настъпеше време за действие, той можеше да превъзмогне недостига на сантиметри от ръста си и закръглеността на сакото си и да се превърне във фигура могъща и внушителна. Затова в следващия миг можехме да видим един впечатляващ началник на полицията, който прекоси стаята и позвъни за Булстроуд.

— Да? — отзова се икономът.

Полковник Уайвърн преглътна парещите на устата му думи. Каза си, че трябва да пази енергията си.

— Булстроуд — заповяда той, — донеси ми камшика.

Нещо се раздвижи сред масива от пъпки. На повърхността изплува виновно изражение.

— Няма го — измърмори той.

Полковник Уайвърн зяпна.

— Няма го? Какво значи това „няма го“? Защо го няма? Къде е?

Булстроуд се задави. Той се беше надявал да избегне това разследване.

— На поправка е. Счупи се.

— Счупи се?

— Да — потвърди Булстроуд и във вълнението си добави необичайното за него обръщение „сър“. — Огъвах го в конюшната и той се счупи. И го занесох на поправка.

Полковник Уайвърн му показа със страховит жест вратата.

— Махай се веднага, тъпоумен скапаняк — ревна той. — Ще се разправям с теб по-късно.

Полковникът седна на бюрото си и както правеше винаги, когато искаше да размисли, започна да барабани с пръсти върху облегалката на стола си.

— Ще трябва да взема назаем камшика на младия Роастър — каза той след дълъг размисъл, цъкайки с език от раздразнение. — Ужасна ситуация — да се обадиш на човека, който имаш намерение да нашибаш с камшик, и да му поискаш на заем неговия камшик, за да го използваш. Такъв е животът — заключи философски полковник Уайвърн, който беше човек, способен винаги да се нагоди към обстоятелствата.

Обядът в Роастър Аби беше на светлинни години по отношение на вкусовите си качества от този в Уайвърн Хол. Там където полковник Уайвърн беше принуден да се примирява с безплодните напъни на плитчестата хлапачка, която очевидно беше останала с впечатлението, че готви кльопачката на шайка мишелови в пустинята Гоби, гуляйджиите от абатството бяха същински галеници на съдбата. Порано в тази хроника бегло беше упомената виртуозността на началник-щаба на Кухнята на Бил — богато надарената с таланти и умения госпожа Пигот. В приготовленията за днешния обяд тя не беше изневерила на своите високи идеали и трима от четиримата участници в пира единодушно признаваха, че храната се топи в устата им и я поглъщаха с одобрителни възгласи.

Изключение правеше само домакинът, в чиято уста гозбите се превръщаха в пепел. По ред причини, като например нестабилността на финансовите му дела, снощният епизод с обира и неговото опустошително продължение — рухването на Любовта, бяха довели Бил до състояние близо до пълното изперкулясване. В по-щастливи дни той беше чел романи, в които героите бутат настрана блюдата без да ги вкусят и често се беше чудил, бидейки човек, който обича да поглъща редовно своите ежедневни калории, как сърце им дава да го правят. Но на настоящата гощавка, която вече вървеше към края си, той се прояви като пълен техен последовател. По-голямата част от времето на масата той прекара в чоплене на хляба и зверене в покривката с безумен поглед, а когато някой имаше неблагоприятното да се обърне към него с въпрос, бедният Бил тутакси придобиваше вид на жаба, на която са пуснали електрически ток. Дори някоя котка, попаднала на чужда улица, едва ли би се чувствала по-некомфортно.

Разговорът на масата също с нищо не допринасяше за възстановяване на душевното му равновесие. Госпожа Спотсуърт непрекъснато връщаше разговора около темата за капитан Бигър, изказвайки неколкократно съжаленията си, че последният отсъства от

купона. Всяко споменаване на името на Белия ловец предизвикваше силни сеизмични вълни в чувствителното съзнание на Бил. А госпожа Спотсуърт отново заговори по темата:

— Капитан Бигър ми казваше... — започна тя и Рори избухна в един от своите весели смехове.

— Хи-хи-ха-ха. Наистина ли? — попита той по обичайния си тактичен начин и продължи: — Надявам се, че не му вярвате.

Госпожа Спотсуърт зяпна. Тя усети обиден подтекст в изявлението, отнасящо се до мъжа, когото обичаше.

— Моля?

— Тоя приятел е ужасен лъжец — продължи да се хили Рори.

— Защо говорите така, сър Родерик?

— Имах предвид онези негови раздувки снощи на вечеря.

— Те са абсолютна истина.

— Ами, нито сричка даже — потвърди Рори компетентно. — Не го оставяйте да ви будалка, скъпа ми госпожо. Всички тези типове, прекарвали малко повече време на Изток, са страхотни лъжци. Сигурно се дължи на ултравиолетовите лъчи на слънцето по тия места. Излизат без капели, а това им разтапя мозъка. Знам това от авторитетен източник. Един такъв симпатяга непрекъснато висеше в магазина, докато работех на щанда Пушки, Пистолети и Амуниции и накрая се сприятелихме. Една нощ, когато се беше понаквасил, той ме предупреди да не вярвам и на една дума на такива като него. „Погледни ме — каза ми той. — Чувал ли си някога друг да бълва такива противни лъжи като мен? Не съм казвал истината откак съм бил ей такъв. А критериите на Изток от Суец са толкова ниски, че прякорът ми там е Джордж Вашингтон.“

— Кафето е сервирано в дневната, милорд — обяви Джийвс, намесвайки се по своя почтителен начин и предотвратявайки онова, което ако се съдеше по начина, по който очите на госпожа Спотсуърт засвяткаха, можеше да прерасне в грозна свада.

Следвайки гостите си към дневната, Бил почувства как в него се надига подозрителност и паника. Той даже не предполагаше, че нещо може да увеличи душевните му терзания, защото смяташе, че са достигнали абсолютни стойности, но думите на Рори ги умножиха стократно. А когато се строполи в стола, приемайки чашата с кафе и разливайки я моментално по панталоните си, още един лешояд се беше

присъединил към групичката, ръфаща усърдно душата му. За първи път той започна да се съмнява в истинността на историята на капитан Бигър за огърлицата и при мисълта в какво се е забъркал, ако историята е сапунен мехур, мозъкът му започна да дава продължително заето.

Пред очите му се мерзелееха Рори и Моника, които бяха събрали около себе си всички сутрешни вестници и ги четяха с развълнувани и напрегнати лица. В пясъчния часовник беше останала само шепа песъчинки. След по-малко от час Дербито щеше да започне и те трябваше да решат на какво ще залагат.

— „Новини от хиподрума“ — каза Моника, призовавайки събранието към концентрация. — Какво казват в тия „Новини от хиподрума“, Рори?

Рори прегледа вестника с бавни и флегматични движения.

— Страшно много пишат за Гвинея. Ама абсолютно всички те пращат за зелен хайвер. Не можеш да заложиш на Гвинея. Прекалено много неизвестни има. Ако искаш моето компетентно мнение, не виждам никой, който да надбяга Тадж Махал. Дивакът има майки, а това се цени най-много. Бащите, сравнени с майките, не важат.

— Радвам се, че чувам от устата ти това малко закъсняло признание към моя пол, скъпи.

— Да, мисля, че за моите две лири класацията води Тадж Махал.

— Значи тогава той отпада от моята листа. За който заложиш ти, той остава винаги на опашката. Помниш ли онова състезание с кучета?

Рори беше принуден да признае фактите.

— Вярно. В този случай моят фаворит не оправда очакванията — каза той. — Но когато по следата се пусне истински пощръклял от страх заек, това доста променя ситуацията... Тадж Махал грабва двете ми жълтички.

— Мислех, че ще ги заложиш на Оратор.

— Оратор е моят аутсайдер и получава десет шилинга.

— Тука има още един с интересно име. Ескалатор.

— Ескалатор?

— „Харидж“ не бяха ли първият магазин с ескалатори?

— За бога, да. Права си, ние взехме купата. Трябва да погледна тая ескалаторска работа.

— Язди го Лестър Пигот.

— Ето това е. Л. Пигот е името на един симпатяга от щанда Куфари, Чанти и Мрежи. Няма по-фин човек от него, удрял някога часовника в началото и в края на работното време. Струва ми се, че неговото Л. е съкращение на Ланселот, но това е достатъчно добра поличба за мен.

Моника погледна към госпожа Спотсуърт.

— Предполагам ни мислиш за откачени, Розалинда?

Госпожа Спотсуърт се усмихна разбиращо.

— Разбира се, че не, скъпа. Това ме връща в дните, когато бях заедно с господин Бесемър. Състезанията бяха всичко, за което той мислеше. Заради Дербито се вълнувате толкова, нали?

— Нашата малка годишна лудост. Ние не залагаме големи суми. Не можем да си го позволим. За съжаление трябва да си броим пенитата.

— Именно — потвърди Рори. Той цъкна с език, осенен от странна идея. — Хрумна ми — обясни той своето внезапно веселие, — че можех да направя страхотен удар, ако се бях лепнал за онази ваша огърлица, дето я намерих на пода снощи и я бях замъкнал към Лондон да я заложа и... Да, старче?

Бил шумно преглътна.

— Не съм казвал нищо.

— Стори ми се, че каза.

— Просто хлъцнах.

— На което — каза мъдро Рори — имаш пълно право. Ако човек не може да хълца свободно в собствената си къща, в чия може, се пита в задачата. Е, да обобщим. За Тадж Махал — две лири. За Ескалатор — десет шилинга. Отивам да звънна по телефона. — Той млъкна. — Чакай, чакай. Човек не трябва да бърза със залозите преди да се е консултирал с Джийвс.

— Защо пък с Джийвс? — не схвана Моника.

— Скъпо мое хамстерче, за онова, което този мозъчен титан не знае за конете, не си струва човек да хаби напразно сивите си клетки. Ако го беше чула вчера, когато го попитах дали има някакво мнение по въпроса за перспективните състезатели в най-популярното конно състезание на Англия... Както си стоеше прав, започна да бълва водопад от имена на коне, времена и рекорди, все едно че беше архиепископът на Кентърбъри.

Моника беше впечатлена.

— Не знаех, че може да плува и в тия води. Нима няма граници за възможностите на този невероятен човек? Какво чакаме тогава, ами не отидем веднага да се консултираме с този необятен ум.

Двамата напуснаха почти в тръс стаята, а Бил прочисти гърло с едно показващо желание за комуникация „Ъ-ъ“.

Госпожа Спотсуърт го погледна въпросително.

— Ъ-ъ, Роузи. Онази твоя огърлица. За която Рори отвори дума.

— Да?

— Бях много впечатлен от нея снощи.

— Красива е, нали?

— Невероятна. В Кан я нямаше още, нали?

— Не. Не бях срещнала все още скъпия Алексис. Тя ми е подарък от него.

Бил се разтресе. Най-лошите му подозрения се бяха сбъднали.

— Подарък от скъпия Алексис? — изхълца той.

Госпожа Спотсуърт се засмя.

— Много е забавно — изчурулика тя. — Снощи разказвах на капитан Бигър за нея и му казах, че не си спомням кой от съпрузите ми ми я подари. Разбира се, че беше скъпият Алексис. Колко глупаво от моя страна да забравя такова нещо.

— Сигурна ли си? — изхъхри Бил.

— О, абсолютно.

— Значи... не ти е дадена от някой приятел от онези ловни експедиции... като... като спомен?

Госпожа Спотсуърт го погледна изумена.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами... приятел, благодарен за милото отношение... за довиждане да ти каже: „Ще приемеш ли този малък подарък като спомен...“ или пък нещо от тоя сорт.

Предположението искрено развесели госпожа Спотсуърт.

— Как си представяш да приема диамантени огърлици от разни „приятели“, както им казваш?

— Ами, аз...

— Не съм и сънувала за такова нещо. Господин Спотсуърт ми я купи, когато бяхме в Бомбай. Спомням си го като че беше вчера. В едно малко магазинче с един дебел китаец зад тезгяха, а скъпият

Алексис се мъчеше да говори на китайски. И както се пазареше, всичко около нас започна да се тресе. Земересението не беше силно, но за около десет минути всичко потъна в червен прах. А когато отново имахме някаква видимост, господин Спотсуърт каза: „Давай да се махаме оттук!“, плати толкова, колкото му искаше онзи човек, грабна огърлицата и ние хукнахме и не спряхме, докато не се върнахме обратно в хотела.

Диво отчаяние сграбчи Бил. Той се изправи с мъка на крака.

— Питам се дали ще ме извиниш — изхъхри той. — Трябва да видя Джийвс за малко.

— Позвъни тогава.

Бил поклати глава.

— Не, мисля, че е по-добре да отида при него в килера.

Беше се сетил, че именно там ще намери спокойна глътка портвайн, а глътка портвайн или нещо друго възстановително беше онова, от което измъчената му душа изпитваше вопиюща нужда.

Когато Рори и Моника влетяха във владенията на Джийвс, намериха техният повелител да чете писмо. Неговото фино лице изглеждаше малко по-сериозно от обикновено, сякаш писмото съдържаше силно обезпокоителни новини.

— Съжалявам, че те прекъсваме, Джийвс — каза Моника.

— Няма нищо, милейди.

— Завърши си четенето.

— Вече приключих, милейди. Беше съобщение от господин Устър.

— О? — изви глас Рори. — Бърти Устър? Как е старият разбойник? Пърха ли още?

— Господин Устър не съобщава нищо, което да потвърди обратното, сър.

— Розови бузи, а? И сигурно си изяжда спанака до шушка? Върховно. Не може да е по-добре. Но да си дойдем на думата — премина към набавяне на интересуващата го информация Рори. — Какво мислиш за Тадж Махал в днешната веселба на Епсъм Даунс? Мисля да поверя на краката му моите две лири, с твое одобрение.

— И за Моук Втора — допълни въпроса Моника. — Това е моят фаворит.

Джийвс размисли.

— Не виждам никакви пречки за малък залог на животното, което назовахте, сър, нито за вашето, милейди. Човек винаги трябва да помни, че Дерби е състезание, изпълнено преди всичко с изненади.

— Аз ли не го знам!

— Би било препоръчително, все пак, ако се опитате да застраховате вашия капитал чрез залагане на още един кон.

— Рори мисли за Ескалатор. А аз се колебая.

Джийвс се покашля.

— Мислила ли е Ваша светлост за Ирландския кон, Балимор?

— О, Джийвс, за бога. Вестниците даже не споменават името му. Не, не Балимор, Джийвс. Ще помисля за някой друг.

— Много добре, милейди. Имате ли някакви други въпроси?

— Да — отвърна Рори. — Така както сме се събрали, ми се иска да разменим две думи за нашия спонсор, Джийвс. Какво беше това, което госпожа Тралатрили каза за теб, нея и разни нощни разходки?

— Сър?

— Не беше ли в стаята, когато тя разказваше за снощи? — намеси се Моника.

— Не, милейди.

— Каза, че двамата сте ходили на посещение до разрушения параклис по малките часове.

— Да, милейди. Едва сега разбрах думите на сър Родерик. Госпожа Спотсуърт изрази желание да я придружа до разрушения параклис миналата нощ. Тя ми съобщи, че се надява да види привидението на лейди Агата.

— Някакви успехи?

— Не, милейди.

— Тя каза, че Бил зърнал дамата в бяло.

— Да, милейди.

Рори нададе доволен вик на човек, който е разрешил някакъв мистериозен случай.

— Ето защо днес Бил изглежда като спаружено парче сирене. Сигурно от страх му се е разбълникал мозъкът.

— Предполагам, че лорд Роастър е бил леко стреснат от преживяването, сър Родерик. Но предполагам, че ако има, както вие се изразихте, известна прилика между Негова светлост и порция сирене, то тя се дължи по-скоро на факта, че брачните планове на Негова светлост претърпяха неуспех отколкото на проявите от нематериалния свят.

Моника викна развълнувано:

— Да не искаш да кажеш, че годежът на Бил е развален?

— Точно този факт се опитвам да ви съобщя, милейди. Госпожица Уайвърн лично ми даде годежния пръстен, за да го върна на Негова светлост. „Би ли могло да се заключи — позволих си да запitam, — че този жест съдържа определен символичен смисъл?“ и госпожица Уайвърн ми отговори утвърдително.

- Горкият стар Бил!
- Да, милейди.
- Сърцето ми кърви за него.
- Да, сър Родерик.

В този момент помещението беше щурмувано от Бил и той попадна точно в сърцето на малката компания. Като се видя заобиколен от сестра си и зет си, той се закова на място.

— О, здрасти, Рори — приветства ги той без обичайната си лъчезарност. — Здравсти, Моук. Забравих, че сте тук.

Рори се приближи към него с протегнатата ръка. И най-късогледото око можеше да забележи, че целият беше едно голямо сърце, туптящо от съчувствие към ближния. Той сграбчи десницата на Бил в своята собствена, а с лявата стисна като в менгеме графската плът в областта на дясното рамо. Един мъж, той знаеше добре това, се нуждае от приятелска подкрепа в моменти като този. Според него Бил трябваше да благодари на Господ, че не е сам в лепкавата бездна на отчаянието, а има до себе си отзивчив брат — е, не кръвен, но съвсем законен, един другар, който знае как да го утеши.

— Ние не само сме тук, скъпи друже — каза той, — но и токущо чухме от Джийвс новина, която смрази кръвта ни. Той каза, че девойката Джил те е върнала обратно в склада. Прав ли съм? Аха. Виждам, че съм прав. Много лошо, много лошо. Но недей да увесваш нос, момко. Ти трябва... как беше онова, Джийвс?

— Да напрегнеш мишци, кръвта да закипи, сър Родерик.

— Точно така. Трябва да погледнеш на света по друг начин, старче. Ти си отхвърлен годеник, нека да погледнем проблема в очите. Твоята първа реакция е да си разкъсаш дрехите и да си посипеш главата с пепел. Но ти трябва да огледаш положението си от всички страни. Спомни си какво казва Шекспир: „Жената е само жена, но добрата пура е дим.“

Джийвс се покашля и уточни.

— Киплинг, сър Родерик.

— А ето ти и една друга житейска истина. Само не знам кой я е казал. В тъмнината всички котки са сиви.

Моника се намеси. Докато слушаше бъкащата от притчи сказка на половинката си, устните ѝ бяха плътно стиснати, а в очите ѝ играеха странни пламъчета.

— Великолепно. Продължавай.

Рори спря да масажира рамото на Бил и премина към изтупване на одеждата му.

— В момента — обобщи той — ти си в шок и това е напълно естествено. Усещаш, че си загубил нещо много ценно и разбира се човек може да се съгласи, че е така, защото Джил си я бива, две мнения по въпроса няма. Но не се терзай толкова. Вдигни глава и виж, че и сребристият лазур понякога със облаци покрит е, както често обичам да си пея в моята баня, а предполагам, че и ти в твоята. Не забравяй, че си отново в обръщение. За мен това си е чист късмет. Няма по-щастлив живот от ергенския. Когато става въпрос за любов, много е казано за свободното меню *a la carte* за разлика от лапачката под строй и без право на избор *table d'hote*.

— Джийвс! — каза Моника.

— Милейди?

— Как беше името на оная жена, която забила кол в главата на съпруга си? Беше някъде из Библията.

— Предполагам Ваша светлост има предвид историята на Иаил^[1]. Но тя и господинът, в чиято глава жената забила кола, не са били в брачна връзка, а само добри приятели.

— Няма значение, важното е, че идеята ѝ е била страхотна.

— Сред нейния кръг от познати действията ѝ са били оценени по същия начин, милейди.

— Намира ли ти се железен клин, Джийвс? Не? Ще трябва да проверя в железарския магазин — каза Моника. — Довиждане, *table d'hote*.

Тя излезе, а Рори я проследи с кахърен вид. Той не беше от бързозагряващите мозъци, но изглежда усети, че има нещо нередно в това внезапно напускане.

— Нещо се вкисна, нали Джийвс?

— И моето впечатление е такова, сър Родерик.

— По дяволите, та аз ги наговорих всички тия за женитбата само, за да те ободря, Бил. Джийвс, откъде мога да набавя малко цветя? И не ми казвай „от цветарския магазин“, защото нямам време да тичам до града и обратно. Има ли някакви цветя в градината?

— В изобилие, сър Родерик.

— Отивам да ѝ набера букет. Ето нещо полезно, което можеш да запомниш от мен, Бил, ако някога все пак имаш повече късмет и успееш да се ожениш. Помни, че когато по-нежният пол се вкисне, цветята моментално им връщат усмивките по лицата и розите по бузите.

Вратата се затвори, а Джийвс се обърна към Бил.

— Ваша светлост искаше да ме види по някакъв въпрос ли? — попита той почтително.

Бил се опита да обуздае с ръка трепкащата си вежда.

— Джийвс — изхриптя той, — не знам откъде да започна. Имаш ли аспирин тук?

— Разбира се, милорд. Аз самият преди малко взех един.

Той измъкна малка кутийка и я подаде на младия си господар.

— Благодаря ти, Джийвс. А сега на въпроса.

Джийвс слушаше с подчертано внимание сводката на събития от последния час. Коментарът му в края „изключително обезпокоително, милорд“ от ясно по-ясно показваше, че чудесно е схванал основната идея. Джийвс винаги хващаше същността на проблема.

— Ако някога някой е цопвал в супата — заключи Бил, — то това съм аз. С мен се подиграха и ме използваха за най-долни цели, а аз като последен лапнишаран глътнах кукичката. Какви бяха ония неща, като които едни хора използват други, Джийвс?

— Маши ли, милорд?

— Същите. Маши. Този песоглавец Бигър ме използва като машина. Той ме забаламоса с измишльотините си, а аз като безмозъчен хапльо взех, че му повярвах, че огърлицата била негова на практика и че иска да я вземе назаем само за няколко часа. Задигнах я и му я дадох и сега предполагам, че едва ли ще го видим повече.

— Изглежда доста неправдоподобно, милорд.

— Една от онези случайни евентуалности, нали?

— Страхувам се, че вероятността е слаба, милорд.

— Сигурно няма да поискаш да ме ритнеш, Джийвс?

— Не, милорд.

— Аз се опитвах да се ритна сам, но е дяволски трудно, ако човек не е акробат. Всички тия бръщолевеници за стингаси, дълги барове и стари съученици! Трябваше веднага да разберем, че ни праща за зелен хайвер.

— Трябваше наистина, милорд.

— Предполагам, че когато човек има лице толкова червено колкото неговото, на другите им се струва, че няма начин да не казва истината.

— Много е възможно, милорд.

— А очите му изглеждаха толкова честни и толкова сини. А може и от тях да е — продължи анализа си Бил. — Дали червеното лице или сините очи са били причина, едва ли някой може да каже. Но фактът си е факт. Като резултат от цялата цвetoва комбинация, аз позволих да ме използват като маша и отмъкнах скъпа огърлица, а негодникът Бигър отпраши към Лондон с нея, като с това осигури временното ми пребиваване в добре охранявана местност, освен...

— Милорд?

— Исках да кажа: „Освен, ако нямаш някакво предложение.“ Колко тъп въпрос от моя страна — изсмя се Бил с безрадостен смях. — Как можеш да предложиш нещо в тая безнадеждна ситуация?

— Мога, милорд.

Очите на Бил за миг достигнаха диаметъра на средна по размер палачинка.

— Нали не се гъбаркаш с мен, Джийвс?

— Ни най-малко, милорд.

— И наистина можеш да ми хвърлиш спасителния пояс преди смрадливата тиня да ме е погълнала?

— Да, милорд. На първо място искам да обърна внимание на Ваша светлост, че има съвсем малка, дори никаква вероятност Ваша светлост да бъде заподозрян в кражбата на украшението на госпожа Спотсуърт. То е изчезнало. И капитан Бигър е изчезнал. Властите ще съберат две и две, милорд, и автоматично ще му препишат престъплението.

— Има нещо вярно в това.

— Струва ми се невъзможно, милорд, да направят някакви други изводи.

Челото на Бил се проясни малко.

— Да, това наистина е добре, съгласен съм, но не може да ме успокои. Ние пропуснахме нещо, Джийвс.

— Милорд?

— Честта на Роастърови. Това е подводният камък, върху който е заседнал нашият кораб. Аз няма да мога да живея цял живот с мисълта, че под моя покрив — пропаднал тук-таме, но все още покрив — съм тафил скъпа огърлица от гост, пълен до козирката с моя сол. Как ще възстановя щетите на Ла Спотсуърт? Ето това е проблемът, върху който трябва да си блъскаме главите.

— Щях да засегна и този въпрос, милорд. Ваша светлост може би ще си спомни, че говорейки как подозренията ще паднат върху капитан Бигър, аз казах „На първо място“. На второ място, щях да добавя, възстановяването на щетите може да стане под формата на анонимни чекове на неин адрес до попълването на цялата сума, ако дамата бъде убедена да купи Роастър Аби.

— Велики Боже, Джийвс!

— Милорд?

— Причината, поради която възкликнах „Велики Боже!“ — поясни Бил, все още разтърсван от спорадични спазми — е, че във вихъра на скорошните събития съвсем бях забравил, че ще продавам къщата. Разбира се! Това ще реши всичко, нали?

— Несъмнено, милорд. Дори продажбата под костуемата стойност ще позволи на Ваша светлост...

— Да си оправя сметките?

— Именно, милорд. Мога да добавя, че снощи на път за разрушения параклис, госпожа Спотсуърт говореше с приповдигнат тон за предимствата на Роастър Аби и беше все така възхитена и по време на обратния път. Това ме кара да мисля, милорд, че перспективите са доста добри и ако ми бъде позволено да отправя предложение, струва ми се, че Ваша светлост трябва да се упъти към библиотеката и да събере материал за така наречените търговски преговори чрез преглед на рекламите в „Селски живот“, в които, както милорд сигурно е в течение, всяка по-голяма къща, отказана като дарение от Националната Агенция, се предлага за продажба. Езикът в тях е изключително убедителен.

— А, знам ги. „Това великолепно имение с неговите прохладни алеи, сгушени под вековни дъбове, с пенливите си потоци, пълни с пъстърва и лен, със спиращите дъха гледки, обрамчени с облаците на цъфналия храсталак...“ Да, ще ги изкълва до последната буква.

— Може би ще ви споря повече, милорд, ако ви донеса в библиотеката малка бутилка шампанско.

— Ти мислиш за всичко, Джийвс.

— Ваша светлост е много любезен.

— Дори и половин бутилчица ще свърши работа.

— И аз мисля така, милорд, ако е добре изстудена.

Няколко минути по-късно, когато Джийвс прекосяваше дневната с насърчителя на мисловни процеси върху малък поднос, Джил влезе през френския прозорец.

---

[1] Иаил убила Сисара — военначалник на враговете на израилтяните, като взела един кол от шатрата и с чук го забила в слепоочието му, докато той спял (библ.). — Б.пр. ↑

Едно от основните качества на жените като пол, дължащо се изцяло на техните нежни сърца, е че те — независимо дали са любими на гангстери или нещо от този сорт — се ужасяват от мисълта за насилие. Дори когато любовта е мъртва, те се изприщват от идеята мъжът, за когото някога са били сгодени, да получи серия от здрави и енергични шибвания от камшик, държан от опитната ръка на по-възрастен, но все още доста як полицейски областен началник. Когато чуят как този началник крои планове за операция от гореописания вид, техният инстинкт ги кара да забързат тутакси към резиденцията на набелязаната жертва и да го предупредят за дебнешката го опасност.

Джил беше дошла в Роастър Аби с намерението да уведоми Бил за надеждите и възжеланията на баща си, но поради прекъсването на преките дипломатически отношения с бившия си годеник, имаше известни колебания за начина, по който информацията ще стигне до него. Присъствието на Джийвс изясни всички неизвестни. Кратко описание на ситуацията, придружено с предложение той да посъветва Бил да лежи тихо, докато старият господин напусне границите на имението, биха довели до успешен край мисията.

— О, Джийвс — призова го тя към внимание.

Джийвс се беше обърнал и я поздравяваше с почтителна добронамереност.

— Добър ден, госпожице Уайвърн. Ще намерите Негова светлост в библиотеката.

Джил изпуфтя високомерно. Тя изправи в цял ръст всичко каквото имаше в наличност, макар то да не беше в голямо количество.

— Не, няма да се срещам с него — отвърна тя с глас, прясно доставен от северните ширини. — Нямам и най-малко желание да разговарям с лорд Роастър. Искам да му предадеш само едно съобщение.

— Много добре, госпожице Уайвърн.

— Кажи му, че баща ми идва насам да вземе камшика му, за да го нашиба с него.

— Госпожице?

— Доста е просто, като си помислиш. Ти познаваш ли баща ми?

— Да, госпожице.

— И знаеш какво е камшик?

— Да, госпожице.

— Е, кажи на лорд Роастър, че тази комбинация е вече на път за насам.

— А ако Негова светлост изрази любопитство относно причината за гнева на полковник Уайвърн?

— Можеш да му кажеш, че баща ми излезе от кожата си, защото му разказах какво се случи миналата нощ. Или тази сутрин, ако искаме да сме съвсем точни. В два часа тази сутрин. Той ще разбере.

— В два часа тази сутрин ли, госпожице Уайвърн. Това трябва да е било точно по време, когато придружавах госпожа Спотсуърт до разрушения параклис. Тя беше изявила желание да осъществи контакт с привидението на лейди Агата, жената на сър Карадок Кръстоносеца, който се отличил, доколкото си спомням, в битката при Джопа. Преданието твърди, че обитава разрушения параклис.

Джил се свлече в най-близкия стол. Внезапна дива надежда, промъкнала се през цепнатините на разбитото ѝ сърце, я беше разтърсила от глава до пети и накара краката ѝ да омекнат.

— Какво... какво каза?

Освен че беше услужлив, Джийвс беше и достатъчно сръчен, за да отвори една бутилка шампанско за части от секундата. В бързината, с която премахна препятствието на тапата от животоспасителната течност, имаше нещо родеещо се с жеста на сър Филип Сидни^[1], който дал манерката си на по-тежко ранения от него. Нуждата на Джил според него беше по-голяма от тази на Бил.

— Позволете, госпожице.

Джил отпи с благодарност. Очите ѝ се отвориха и цветът се върна върху лицето ѝ.

— Джийвс, това е въпрос на живот и смърт — изшептя тя. — В два часа тази сутрин аз видях лорд Роастър да излиза от стаята на госпожа Спотсуърт в умопомрачителна бледоморава пижама. А ти сега твърдиш, че госпожа Спотсуърт не е била там по това време?

— Именно, госпожице. Тя беше с мен при разрушения параклис, споделяйки резултатите от последните изследвания на Обществото за парасихични явления.

— Тогава какво правеше лорд Роастър в нейната стая?

— Задигаше огърлицата на госпожа Спотсуърт, госпожице.

За зъл късмет тъкмо в момента, в който Джийвс изрече тези думи, Джил отпиваше от чашата и глътката попадна в погрешното отверстие. А след като събеседникът ѝ си позволи свободата да я потупа по гърба, ѝ трябваша още няколко минути преди да успее да проговори.

— Задигаше огърлицата на госпожа Спотсуърт?

— Да, госпожице Уайвърн. Това е доста дълга и в известна степен объркана история, но ако желаете да ме изслушате, аз ще се постарая да ви предам само основните моменти. Бихте ли желали да чуете разказа за заниманията на Негова светлост в последно време, които завършиха, както вече отбелязах, с отнемането на украшението на госпожа Спотсуърт?

Джил си пое въздух със съсък.

— Да, Джийвс, бих.

— Много добре, госпожице Уайвърн. Тогаз аз дума ще отворя за едного, който обича неразумно, но страстно, за едного, чийто очи печални, свикнали до този час в живота строго да се вглеждат, сега сълзи неспирни леят както дървото каучуково своите сокове през прореза отделя.

— Джийвс!

— Госпожице?

— Какви ги приказваш, за Бога?

Джийвс изглеждаше леко наранен.

— Опитвах се да обясня, че от любов към вас Негова светлост стана букмейкър.

— Стана какво?

— След като се сгоди за вас, госпожице Уайвърн, Негова светлост почувства — съвсем правилно по мое мнение — че за да може да издържа съпругата си, са му необходими значително по-големи финансови средства, отколкото тези, на които разчиташе до този момент. След като прецени плюсовете и минусите на няколко професии, той реши да опита своите сили на попрището на букмейкър

за конни надбягвания под името Честния Пач Пъркинс. Аз изпълнявах ролята на секретар на Негова светлост. Слагахме си фалшиви мустаци.

Джил отвори уста, но после пак я затвори без да може да намери подходящ коментар на току-що сведената ѝ информация.

— Известно време предприятието вървеше много успешно. За три дни в Донкастър успяхме да съберем сума, възлизаща на четиристотин и двадесет лири и окуражени от тази сполука ние се явихме на Епсъм Даунс за надбягванията Оукс. Но изглежда катастрофата дебнеше Негова светлост. Би било неточно да използвам метафората, че приливът го погълна. По-скоро онова, което помете Негова светлост, беше една-единствена приливна вълна. Капитан Бигър, госпожице. Той спечели на двойно залагане за сметка на Негова светлост — пет лири на Великолепната Люси при сто към шест и всичко се прехвърля на Майката на Уистлър при начален залог тридесет и три към едно. И когато той категорично отказа отсрочка на изплащането, този катаклизъм постави Негова светлост в незавидното положение да дължи на капитан Бигър едно състояние от три хиляди лири, без авоари, с които да може да посрещне своите задължения.

— Бедничкият!

— Да, госпожице. Негова светлост беше принуден преждевременно да напусне състезанията, следван от капитан Бигър, който непрекъснато крещеше „гнусен шарлатанин“. Когато все пак успяхме да се отскубнем от преследвача си на около десетина мили от имението, ние се надявахме, че с това инцидентът е приключен и че за капитан Бигър Негова светлост завинаги ще си остане неприятна, но непозната фигура с рижи мустаци. Но за съжаление Съдбата беше отредила друго. Капитанът проследи Негова светлост дотук, разкри самоличността му и изиска незабавно разплащане.

— Но Бил няма никакви пари.

— Именно, госпожице. Негова светлост не пропусна да изтъкне този факт пред капитан Бигър. Тогава капитан Бигър предложи Негова светлост да му осигури временно да влезе във владение на огърлицата на госпожа Спотсуърт и сблъсквайки се с решителното *nolle prosequi*^[2] от страна на лорд Роастър, той ни увери, че въпросният обект е бил подарен на дамата от него преди няколко години, така че той има морално право да вземе украшението назаем. Като размислихме на спокойствие, разбрахме, че историята е съшита с бели конци, но в

момента тя беше разказана с такова изобилие от убедителни детайли, че ние не се усъмнихме в истинността на случката и Негова светлост, който се беше закълел, че никога няма да се съгласи на подобно действие, даде съгласието си. Достатъчно ясно ли се изразявам, госпожице?

— Напълно.

— Тогава възникна въпросът как да бъде проведена операцията и беше решено аз да измъкна госпожа Спотсуърт от стаята ѝ под претекст, че привидението на лейди Агата е било видяно в разрушения параклис, а по време на нейното отсъствие Негова светлост да влезе и да вземе бижутото. Планът успя. Огърлицата беше предадена на капитан Бигър, който я отнесе в Лондон с цел да я заложи и да инвестира средствата в Ирландския кон, Балимор, в чиито шансове за победа той бе напълно уверен. А що се отнася до бледоморавата пижама на Негова светлост, по повод на която вие направихте недвусмислено възражение преди малко, надявам се да убедя Негова светлост, че светлосиньо или фъстъченозелено...

Но Джил в момента не се интересуваше от пижамите на лорд Роастър и от стъпките, които трябваше да се предприемат, за да се коригира тяхната бледоморавост. Тя удряше с все сила по вратата на библиотеката.

— Бил! Бил! — викаше тя като жена, оплакваща своя демон-любовник и Бил, чувайки този зов, изскочи с пъргавината на корковата тапа от гърлото на бутилката с шампанско.

— О, Бил! — нададе един финален въззив Джил и се хвърли в прегръдките му. — Джийвс ми разказа всичко!

Над склонената върху гърдите му любима главица Бил хвърли един гневен поглед към Джийвс.

— Като казваш всичко, всичко ли имаш предвид?

— Да, милорд. Сметнах го за препоръчително.

— Знам всичко за Честния Пач Пъркинс, за твоите мустаци, за капитан Бигър, Майката на Уистлър, госпожа Спотсуърт и огърлицата — изреди Джил основните точки от конспекта, намествайки се по-удобно в обятията на Бил.

Фактът, че едно момиче, знаейки всичко това, може да се намества по-удобно в обятията му, се стори на Бил толкова

трудносмилаем, че той беше принуден да я отдели за момент от себе си, за да се подкрепи с глътка шампанско.

— И след всичко това — попита той невярващо, след като се завърна и я прие обратно до сърцето си — ти не се отдръпваш от мен ужасена?

— Разбира се, че не се отдръпвам от теб ужасена. Изглеждам ли като момиче, което се дърпа ужасено?

— Е, не — призна Бил. Той целуна устните ѝ, челото ѝ, ушите ѝ и върха на главата ѝ. — Проблемът е обаче, че трябва да се отдръпнеш от мен ужасена, защото не виждам как по дяволите ще можем да се оженим. Аз нямам пукнатото пени, а ще трябва да събера една солидна сума, за да изплатя огърлицата на госпожа Спотсуърт. *Noblesse oblige*, ако следиш мисълта ми. Така че ако не ѝ продам къщата...

— Разбира се, че ще ѝ продадеш къщата.

— Мислиш ли? Съмнявам се, но все пак ще опитам. Къде изчезна тя, по дяволите? Беше тук, когато влязох в библиотеката. Трябва да я открия веднага. Целият догоре съм пълен с цитати от ония реклами в „Селски живот“ и ако не дойде скоро, ще блъвна.

— Извинете, милорд — намеси се Джийвс, който по време на горната размяна на нежности дискретно се беше отдръпнал до прозореца. — Госпожа Спотсуърт и Нейна светлост в този момент идват насам.

С почтителен жест той се отдръпна настрана и госпожа Спотсуърт влезе, следвана от Моника.

— Джил! — викна Моника и спря втрещена. — О, Небеса!

— О, всичко е наред — успокои я Джил. — Има промяна в ситуацията. Пак сме си захарчета.

— Та това е чудесно. Аз пък развеждах Розалинда из околността.

— Из това великолепно имение с неговите прохладни алеи, сгушени под вековни дъбове, с пенливите си потоци, пълни с пьстърва и лен, със спиращите дъха гледки, обрамчени с облаците на цъфналия храсталак? Хареса ли ти къщата, Роузи? — попита Бил.

Госпожа Спотсуърт плесна с ръце и затвори очи от възторг.

— Прекрасна е, прекрасна! — прехласна се тя. — Не мога да разбера как не те боли сърцето да се разделиш с нея, Биликен.

Бил изхълца:

— Ще се разделям ли с нея?

— Съвсем сигурно е — отсече категорично госпожа Спотсуърт.
— Това е къщата на моите мечти. Колко искаш за нея — с всичките ѝ джунджурии?

— Ти направо ми взе дъха.

— Е, такава съм си. Никога не съм могла да понасям клечането в храсталака. Ако искам нещо, аз го казвам и пиша чек. Ще ти кажа какво ще направим. Ще ти предплатя депозит от две хиляди лири, а покъсно ще се споразумеем за цената.

— Не би ли могла да ги направиш три?

— Разбира се — тя извади автоматичната си писалка, но спря. — Има само едно нещо, преди да подпиша чека. Това място не е влажно, нали?

— Влажно? — възкликна удивено Моника. — Разбира се, че не.

— Сигурни ли сте?

— Сухо е като оглозган кокал.

— Влагата значи смърт за мене. Имам много лош ишиас.

Рори влезе през френския прозорец с огромен букет от рози в ръка.

— Китка за теб Моук с почитания от Р. Кармойл — издекламира той и пъкна букета в ръцете на Моника, а после се обърна към Бил: — Готви се да вали, старче.

— И какво от това?

— *Какво от това?* — повтори Рори изумен. — Скъпо момче, нима си забравил какво става в тая къща, когато завали. Вода през покрива, вода по стените, вода, навсякъде вода. Щях да ти предложа, връщайки се към онзи добър стар бойскаутски дух, веднага да тичаш и да сложиш кофите под мансардния прозорец. Страшно влажна къща — заключи той, адресирайки информацията към госпожа Спотсуърт по своя дружески, поверителен начин. — За всичко е виновна реката. Често обичам да казвам, че докато през лятото реката е в дъното на градината, то през зимата градината е на дъното...

— Извинете, милейди — неочаквано се намеси прислужницата Елен, появявайки се на прага. — Мога ли да говоря с госпожа Спотсуърт?

Госпожа Спотсуърт, която гледеше втрещена Рори, прибра писалката си.

— Да?

— Мадам — каза Елен, — вашата огърлица е открадната.
Елен не беше от момичетата, които обичат да увъртат.

---

[1] Филип Сидни — английски поет и воин (1554–1586), смятан за съвършения джентълмен на своето време. Когато го ранили в битка, той отказал да пие в полза на по-тежко ранения войник от съседната носилка с думите, че нуждата на другия е по-голяма от неговата собствена. — Б.пр. ↑

[2] *Nolle prosequi* — (лат., правен термин) отказване от иск. — Б.пр. ↑

С определено задоволство Елен отбеляза, че е център на внимание. Всички очи се втренчиха в нея, а някои от тях, и в частност тези на Бил, с едва доловимо приплясване се прибраха в орбитите си след моментен скок в пространството.

— Да — потвърди тя. — Приготвих вечерния ви тоалет, мадам, и си казах, че сигурно ще искате отново да сложите огърлицата си тази вечер, затова погледнах в кутията с бижута, но нея я нямаше там, мадам. Била е открадната.

Госпожа Спотсуърт си пое въздух. Въпросното бижу не беше с особено голяма стойност — не би могло да струва, както беше казала на капитан Бигър, повече от десет хиляди долара — но както по същия повод беше споделила, за нея то имаше сантиментална стойност. И тъкмо щеше да изрази това с думи, когато Бил я прекъсна.

— Какво искаш да кажеш с това, че е била открадната? — попита той раздражено. — Сигурно не си видяла добре.

Елен беше почтителна, но твърда.

— Няма я, милорд.

— Може би някъде сте я изпуснали, госпожо Спотсуърт? — предположи Джил. — Закопчалката беше ли хлабава?

— Да, но защо? — попита госпожа Спотсуърт. — Закопчалката беше хлабава. Но аз добре си спомням, че снощи я сложих в кутията си за бижута.

— Но сега я няма там, мадам — продължи да налива масло в огъня Елен.

— Хайде да отидем горе и да я потърсим отново — предложи Моника.

— Да отидем — съгласи се госпожа Спотсуърт. — Но се страхувам... много се страхувам...

Тя последва Елен и излезе от стаята. Моника, спирайки на вратата, хвърли злъчен поглед към Рори и после се обърна към Бил.

— Е, Бил, в края на краищата няма да продадеш къщата. Ако Голямата уста не беше влязъл в тоя момент, дърдорейки за вода и кофи, онзи чек щеше да бъде подписан.

Тя се завъртя на пета и излезе, а Рори погледна към Бил с изненада.

— Тоя камък май беше хвърлен в моята градина?

Бил се засмя сухо.

— Ако човек върви след тебе само месец, ще събере камъни, достатъчни за цял замък.

— Огърлицата отново ли е в играта? Мога ли с нещо да помогна?

— Да, стой далеч от нея.

— Мога да скоча в колата и да докарам някое от местните ченгета.

— Стой далеч от нея — повтори настойчиво Бил и погледна часовника си. — Дербито ще започне след няколко минути. Отивай в библиотеката и пусни телевизора.

— Добре — не се опъна повече Рори. — Но ако има нужда от мен, викай.

Той изчезна в съседната стая, а Бил се обърна към Джийвс, който отново се беше оттеглил в покрайнините. Във време на домашни кризи Джийвс имаше способността, притежавана от всички добри икономисти, да създава впечатление, че не присъства. Той стоеше в най-отдалечения ъгъл на стаята и имаше вид на препариран.

— Джийвс!

— Милорд? — откликна Джийвс, съживявайки се като мъжка Галатея.

— Някакви предложения?

— Никакви с практическа стойност, милорд. Но току-що ми дойде наум една мисъл, която позволява един по-ведър поглед към ситуацията. Наскоро ние коментирахме действията на капитан Бигър като джентълмен, който със сигурност не ще видим вече сред нас. Но не ви ли се струва Ваша светлост, че в случай на победа на Балимор, капитанът, оказвайки се собственик на значителни парични средства, би могъл да реши да последва първоначалния план за откупуване на огърлицата, връщането ѝ тук и съответно откриването ѝ сред тревните площи?

Бил за дъвка устната си.

— Мислиш ли?

— Това ще бъде най-благоразумният начин на действие от негова страна, милорд. Подозренията, както вече споменах, неминуемо ще паднат върху капитана и решението да не върне огърлицата ще го постави в неблагоприятното положение на преследван от властите субект. Убеден съм, че ако Балимор спечели, ние отново ще видим капитан Бигър.

— Ако Балимор спечели.

— Именно, милорд.

— Значи цялото ни бъдеще зависи от тоя дяволски кон.

— В момента нещата стоят точно така, милорд.

Джил нададе отчаян вик.

— Започвам да се моля!

— Да, направи го — насърчи я Бил. — Моли се Балимор да тича така, както никога досега не е тичал. Моли се здраво. Моли се където и да мръднеш. Моли се...

Моника и госпожа Спотсуърт се върнаха.

— Е — потвърди Моника, — наистина я няма. Вече няма съмнение. Току-що телефонирах в полицията.

Бил отново изпълни популярния вече пирует във въздуха.

— Какво!

— Да. Розалинда се противеше, но аз настоях. Казах ѝ, че ще съжаляваш, ако не си направил всичко възможно, за да хванеш крадеца.

— Ти... ти мислиш, че е била открадната?

— Това е единственото възможно обяснение.

Госпожа Спотсуърт въздъхна.

— О, скъпа! Наистина съжалявам, че ви създадох тези неприятности.

— Глупости, Розалинда. Бил не иска нищо друго освен този бандит да бъде хванат и тикнат зад решетките. Нали, Бил?

— Тъй вярно! — откликна послушно Бил.

— И то за дълго.

— Не трябва да бъдем отмъстителни.

— Прав си — съгласи се госпожа Спотсуърт. — Справедливост, но не и отмъстителност.

— Едно нещо е сигурно — продължи Моника, — това е работа на вътрешен човек.

Бил се размърда неспокойно.

— О, така ли мислиш?

— Да, и дори подозирам кой е.

— Кой?

— Човекът, който беше страшно нервен тая сутрин.

— О?

— Чашата и чинийката му за кафе тракаха като кастанети.

— Кога беше това?

— На закуска. Искаш ли да кажа името му?

— Давай.

— Капитан Бигър!

Госпожа Спотсуърт зяпна.

— Какво!

— Ти не беше слязла, Розалинда, в противен случай нямаше как да не забележиш в какво състояние беше капитанът. Като стадо подгонени слонове.

— О, не, не! Капитан Бигър? В това не мога и няма да повярвам. Ако капитан Бигър е виновен, аз ще загубя вярата си в човешката раса. А това ще бъде много по-голяма загуба от тая огърлица.

— Огърлицата я няма и него го няма. Връзва се, нали? Няма смисъл да гадаем — каза помирително Моника. — Скоро ще узнаем.

— Какво те кара да бъдеш толкова сигурна?

— Кутията ти за бижута, разбира се. Полицията ще я вземе и ще я изследва за отпечатъци. Какво, по дяволите, ти става, Бил?

— Нищо, нищо — отвърна й Бил, връщайки се на мястото си след като отново се беше озовал във въздуха. — Ъ, Джийвс.

— Милорд?

— Лейди Кармойл говори за кутията за бижута на госпожа Спотсуърт.

— Да, милорд?

— Тя подхвърли интересното предположение, че злодеят може да е забравил да си сложи ръкавици, в който случай предметът, за който говорех, ще бъде покрит от горе до долу с отпечатъци. Това ще бъде голям късмет за нас, нали?

— Изключителен, милорд.

— Обзалагам се, че като се е сетил, сигурно сега си блъска главата някъде и се нарича с най-обидни имена.

— Да, милорд.

— И много му се иска да може да ги избърше.

— Да, милорд.

— Можеш да отидеш и да вземеш вещественото доказателство, така че да бъде готово за предаване, когато полицията пристигне.

— Много добре, милорд.

— Дръж го за краищата, Джийвс. За да не повредиш ония отпечатъци.

— Ще бъда много внимателен, милорд — каза Джийвс и излезе, но компанията пак остана в постоянен състав, защото точно в този момент през френския прозорец нахлу полковник Уайвърн.

В момента на появата му Джил, съвсем наясно с азбучната истина, че когато мъжът е в състояние на крайна възбуда се нуждае единствено от нежно женско съчувствие, беше взела Бил под крилото си и нежно го целуваше. Гледката накара полковникът да заоре на място като разярен бизон пред индиански шаман. Беше объркан. При подобно развитие на ситуацията беше трудно да осъществи операция „камшик“.

— Ха, хм-хм — беше първоначалният му коментар, който накара Моника да последва изпълнението на своя брат от преди малко.

— Боже мой! — възкликна тя. — Вие сте невероятно бърз. Аз телефонирах само преди пет минути.

— А?

— Здравей, татко — поздрави го Джил. — Ние те чакаме. Доведе ли хрътките? Носиш ли си лупата?

— За какво говориш, по дяволите?

Моника беше озадачена.

— Не дойдохте ли в отговор на обаждането ми, полковник?

— Продължавате да говорите за някакъв си телефон. Какво обаждане? Дойдох да видя лорд Роастър по личен въпрос. Какви са тия приказки за някакво телефонно обаждане?

— Диамантената огърлица на госпожа Спотсуърт е била открадната, татко.

— Какво?

— Това е госпожа Спотсуърт — обясни Моника. — Полковник Уайвърн, Розалинда, нашият околийски началник.

— Очарован съм — каза полковник Уайвърн, покланяйки се галантно, но след миг отново беше строгият безпощаден полицай. — Откраднали са огърлицата ви, така ли? Лошо, лошо. — Той извади бележник и молив. — Работа на вътрешен човек, предполагам?

— Така мислим и ние.

— В такъв случай ще ми трябва списък на всички, намиращи се в къщата.

Джил пристъпи напред с протегнати ръце.

— Уайвърн, Джил — каза тя. — Слагай ми белезниците, офицер. Няма да се съпротивлявам.

— О, я не се прави на палячо — скара ѝ се полковник Уайвърн.

Чу се лек удар по вратата. Вероятно от обувка. Бил отвори вратата, пропускайки Джийвс. Той носеше кутията за бижута, подхваната с носна кърпа в краищата.

— Благодаря, милорд — каза той.

Той се упъти към масата и сложи върху нея кутията с предпазливи движения.

— Това е кутията, в която бях сложила огърлицата — каза госпожа Спотсуърт.

— Добре — полковник Уайвърн погледна Джийвс с одобрение. — Радвам се да видя, че се отнасяш така внимателно с вещественото доказателство, драги.

— О, за тия неща Джийвс няма грешка.

— А сега — впусна се в разследването полковник Уайвърн — имената.

Докато говореше, вратата на библиотеката се отвори с трясък и Рори се втурна в дневната с лице, върху което беше изписан ужас.

21

— Случи се най-ужасното нещо — обяви с трагичен глас Рори. Моника изстена.

— Само не пак!

— Дербито тъкмо започна...

— Рори, околийският началник е тук.

— ... а проклетият телевизор изгърмя. Предполагам, че грешката е моя. Опитвах се да го настроя и сигурно съм завъртял някоя джаджа, която не е трябвало да въртя.

— Рори, това е полковник Уайвърн, началникът на полицията.

— Здравейте, господин началник. Разбирате ли нещо от телевизори?

Полковникът се отдръпна рязко.

— Абсолютно нищо!

— Не можете да го оправите, значи? — заключи Рори отчаяно.

— А няма и време. Състезанието ще свърши. Къде е радиото?

— В ъгъла, сър Родерик — посочи услужливо Джийвс.

— Слава богу! — викна Рори и препусна натам. — Ела и ми помогни да включи тая машинария, Джийвс.

Полковник Уайвърн попита хладно:

— Кой е този господин?

— Моят съпруг, сър Родерик Кармойл — каза с извинение в гласа Моника.

Полицейският бос се приближи към Рори толкова величествено колкото му позволяваше ръстът и адресира информацията си към дъното на панталоните му, тъй като това беше единствената видима част от тялото му в момента.

— Сър Родерик, аз провеждам разследване.

— Но вие сигурно ще го прекъснете, докато свършат надбягванията.

— По време на служба, сър Родерик, не си позволявам нищо да ме разсее. Искам списък...

В този момент обаче радиото прогърмя и го прекъсна.

— ... Тадж Махал, Сладкия Уилям, Гарнитура, Моук Втора, Бандит... Доста впечатляващ списък, не мислите ли? Ето го и Гордън Ричардс. Много хора мислят, че днес ще е щастливия му ден. Не виждам Главатар... Аха, сега се обръща и тръгва към вратата... Стартът ще бъде даден всеки момент... Съжалявам, не. Два други се обърнаха. Единият от тях е много темпераментен. Прилича ми на Семплия Саймън. Не, това е Ирландският аутсайдер Балимор.

Областният началник на полицията се намръщи:

— Наистина искам да помоля...

— Добре, ще го намаля — помирително каза Рори и веднага, бидейки Рори, го увеличи.

— Ето ги вече подредени и готови — ревна радиото като амбулантен търговец, призоваващ за внимание към своите червени портокали — всичките двадесет и шест... ТРЪГНАХА... Балимор остана на старта.

— О, не! — изпищя Джил.

— Бандит — продължи коментаторът, подпомогнат от Рори, в почти недоловим шепот като болник, изричащ последните си думи от смъртния одър — е начело, фаворитът на Босак. — Гласът му малко укрепна. — Тадж Махал е плътно зад него. Виждам Ескалатор. Той се движи много добре. Виждам и Сладкия Уилям. Виждам Моук Втора. Виждам... — тук отново немоцта го хвана за гушата и останалата част от думите му се изгубиха в подобие на мише цвърчене.

Полковникът въздъхна с облекчение.

— Ха! Най-накрая! И така, лорд Роастър. Каква прислуга имате тук?

Бил не отговори. Като играчка с навита пружинка той се приближаваше към радиото, сякаш теглен от някаква невидима сила.

— Има готвачка — каза Моника.

— Вдовица, сър — допълни Джийвс. — Мери Джейн Пигот.

Рори се обърна.

— Пигот? Кой каза Пигот?

— Прислужничка — продължи Моника, след като и Джил подобно на Бил тръгна към радиото като в транс. — Името ѝ е Елен. Елен чия, Джийвс?

— Френч, милейди.

— Френският лидер — измуча радиото, неочаквано получило прилив на сила — все още е начело, следван от Моук Втора, Ескалатор, Тадж Махал...

— А градинар имате ли?

— Не, не Градинар — поправи го Рори. — Името е Гарнитура.

— ... Сладкия Уилям, Оратор... Бандит изостава, а Гарнитура...

— Видяхте ли? — попита Рори.

— ... и Моук Втора дръпнаха напред.

— Това е моят кон — извика Моника и със странно унесено изражение на лицето започна да ситни към радиото.

— Изглежда все пак Гордън Ричардс има намерение да спечели надбягването. Те са долу при хълма и сега завиват покрай Татнам корнер, Моук Втора начело и Гордън след нея. Само три и половина фърлонги^[1]...

— Да, сър — намеси се Джийвс делово, — имаме градинар, един старец на име Пърси Уелбелъвд.

Радиокоментаторът изведнъж нададе френетичен рев.

— Оо!... Оо!... Един кон се откъсва от задните редици. Приближава напред като експрес. Не мога да го разпозная...

— Страхотно вълнуващо! — намеси се госпожа Спотсуърт.

И тя се присъедини към тълпата около радиото. В обсега на полковника, който усърдно пишеше в бележника си, остана само Джийвс.

— Това е Балимор. Конят, спринтирал отзад, е Балимор. Той хвърля ръкавица на Моук. Чуйте как тълпата реве: „Давай, Гордън!“

— Моук... Гордън... — записваше полковник Уайвърн.

— Давай, Гордън — викна Моника.

Радиокоментаторът започна да заеква.

— Това е Балимор... Не, това е Моук... Не, Балимор... Не, Моук... Не...

— Я си събери акъла — посъветва го Рори.

Полковник Уайвърн беше застинал и стискаше бележника си в ръка. След това силна тръпка премина през тялото му, а очите му се разшириха и засвяткаха диво. Захвърляйки молива си, той се втурна към центъра на събранието.

— Давай, Гордън! — изрева той. — ДАВАЙ, ГОРДЪН!!!

— Давай, Балимор — включи се и Джийвс с тихо достойнство.

Радиокоментаторът се беше отказал от онова изобретение на цивилизацията, наречено самоконтрол и сдържане на чувствата. Даваше вид на човек, отпиващ от бокал с амброзия и райско мляко.

— Фотофиниш! — крещеше той. — Фотофиниш! Фотофиниш! За първи път в историята на Дербито. Фотофиниш. Ескалатор е на трето място.

Доста смутен полицейският бос се обърна и се върна обратно при Джийвс.

— Как каза, че беше името на градинаря? Кларънс Уибърфорс?

— Пърси Уелбелъвд, сър.

— Странно име.

— Мисля, че е шропшърско, сър.

— А? Пърси Уелбелъвд. Това ли е целият числен състав?

— Да, сър, с изключение на мен.

Рори се отлепи от радиото и потърка челото си.

— Тоя Тадж Махал ме провали с гръм и трясък — констатира той горчиво. — Защо никога не мога да улуча победителя в това проклето състезание?

— Нали не си заложил нищо на Моук? — попита Моника.

— А? Не. Защо?

— Бог да те благослови, Родерик Кармойл.

Полковник Уайвърн отново възвърна деловия си вид.

— Бих искал — каза той с твърд, официален тон — да огледам мястото на произшествието.

— Ще ви заведе — предложи госпожа Спотсуърт. — Ще дойдеш ли и ти, Моника?

— Да, да, разбира се — побърза да я увери Моника. — Някой да слуша и да разбере какво е показал фотофинишът.

Те излязоха, а Рори тръгна към вратата на библиотеката.

— Ще отида да видя дали наистина съм повредил оная машинария — каза той. — Нищо друго не съм пипал, освен една джаджичка. — Той се прозя с досада. — Проклето тъпо Дерби! Дори и Моук Втора да спечели, Моника заложи само десет шилинга при едно към осем.

Вратата на библиотеката се затвори зад гърба му.

— Джийвс — изхъхри Бил, — трябва да пийна нещо.

— Незабавно ще донеса, милорд.

— Не, не ми донасяй. Аз ще дойда при теб.

— И аз ще дойда с вас — каза Джил. — Но трябва да почакаме да чуем резултата. Да се надяваме, че Балимор е имал достатъчно ум в главата да си изплези езика.

— Ха! — викна Бил.

Радиото отново оживя.

— Стотици хиляди лири зависят от тази снимка — съобщи горчивия факт коментаторът с унилия глас на човек, току-що свален от бесилката. Изглеждаше леко засрамен от емоционалното си избухване преди малко. — Всеки момент ще имаме резултата. Ето го...

— Давай, Балимор! — викна Джил.

— Давай, Балимор! — ревна Бил.

— Давай, Балимор! — каза Джийвс сдържано.

— Печели Моук Втора — съобщи тържествено коментаторът. — Лош късмет за Балимор. Той бяга великолепно. Ако не беше неудачният му старт, той щеше да спечели без да му мигне окото. Неговото поражение спасява много букмейкъри от огромни загуби. Солидна сума беше заложена на Ирландския кон десет минути преди старта, изглежда...

Мълчаливо, с жеста на човек, полагащ венец върху гроба на скъп стар приятел, Бил затвори радиото.

— Хайде елате — каза той. — Добре че има все още останало шампанско.

---

[1] Фърлонг — мярка за дължина, равна на около 200 м. — Б.пр.

↑

Госпожа Спотсуърт бавно слизаше по стълбите. Моника и полицейският началник все още правеха оглед на мястото на престъплението, но това не им пречеше да говорят за капитан Бигър като за сигурния извършител. Естеството на забележките им беше такава, че госпожа Спотсуърт имаше чувството, че забиват ножове право в сърцето ѝ. Когато една жена обича един мъж с всяка клетка на своята щедра природа, на нея никак не ѝ е приятно да чува как околните говорят за него като за онзи главорез с моравото лице (Моника) и като за бандита, който не може да се скрие от ръцете на закона, но колкото по-бързо бъде хванат и тикнат в затвора, толкова по-добре (полковник Уайвърн). Госпожа Спотсуърт се беше отправила към любимата си дървена пейка, за да се усамоти и да размисли върху новото развитие на събитията.

Тази най-популярна пейка в околността се намиреше в пресечната точка на две покрити с мъх алеи и предоставяше на ползвателите си изглед към реката, която се намиреше, макар и само през летните месеци, в дъното на градината. Нацъфтелите храсти я скриваха от погледа на приближаващия се, затова госпожа Спотсуърт установи, че тя вече е заета, едва когато се озова в непосредствена близост. Но при вида на фигурата върху пейката госпожа Спотсуърт се вкамени за момент. После нададе вик, досущ имитиращ зебу, зовящо своя другар, така че на капитан Бигър, на когото принадлежеше гореспоменатата физическа форма и който в момента съзерцаваше унесено маневрите на един охлюв, за миг му се стори, че се е върнал обратно в Африка. Той скочи на крака и известно време двамата участници в сцената стояха и се кокореха един срещу друг като препарирани патици. В същото време други пернати техни колеги, както и множество представители на местните инсекти като пчели, оси и мушици се занимаха с ежедневните си задължения. Охлювът също не демонстрира никакви признаци на оживление.

Госпожа Спотсуърт не споделяше тяхната сдържаност и незаинтересованост. Тя беше разтърсена до самата основа на душата си.

— Ти! — викна тя. — О, знаех си, че ще дойдеш. Всички казваха, че няма да дойдеш, но аз си знаех.

Капитан Бигър наведе глава. Човекът изглеждаше напълно съкрушен и в невъзможност да помръдне. Носорозите, съзирайки го в такова състояние, можеха да навирят рог и без да му мислят да го атакуват, предвкусвайки лесна победа.

— Не можах да го направя — каза той с немощен глас. — Като си помислих за теб и за момчетата от клуба, не можах да го направя.

— Клуба?

— Старият англо-малайски клуб в Куала Лумпур, където мъжете са бели и честността се счита за нещо естествено. Да, спомних се за момчетата. За Тъби Фробишър. Щях ли да мога някога отново да го погледна в онова честно негово око? А после си помислих, че ти ми вярваше защото... защото съм англичанин. И си казах — ти, Кътбърт Бигър, предаваш не само стария англо-малайски клуб и Тъби Фробишър, и Субахдар, и Док, и Скифи, ти посрамваш цялата Британска империя.

Госпожа Спотсуърт хлъцна.

— Ти... ти ли я взе?

Капитан Бигър вирна брадичка и изправи рамене. Той отново бе възвърнал част от предишния си вид на безстрашен покорител на дивите пространства, изричайки тези смели думи. Тъй че бихме препоръчали на носорозите да го погледнат за втори път и да променят време агресивните си намерения.

— Аз я взех и я върнах обратно — потвърди той с решителен и звънък глас и извади огърлицата от джоба си. — Идеята беше да я заема за един ден и да заложа парите от нея. Но не можах да го сторя. Можеше да спечеля цяло състояние, но не го направих.

Госпожа Спотсуърт наведе глава.

— Сложи ми я, Кътбърт — прошепна тя.

Капитан Бигър зяпаше недоверчиво тила ѝ.

— Искаш аз да ти я сложа? И нямаш нищо против да те докосна?

— Сложи я, Кътбърт — повтори госпожа Спотсуърт.

Капитанът се подчини с охота. Последва пауза.

— Да — продължи капитанът, — можех да направя състояние и ще ти кажа защо исках да направя тези пари. Не защото съм човек, който цени богатството. Питай когото си поискаш от момчетата и те ще ти кажат: „Тикни в ръцете на Бвана Бигър неговата карабина Гибс 505 и антилопска пържола на вечеря, дай му да вдъхне чистия въздух и да обърне лицето си към доброто старо божие светило и той няма да моли за нищо повече.“ Но за мен беше наложително да напълня джобовете си с малко злато, за да се почувствам способен да говоря за любовта си. Роузи... чух, че ти казват така и аз ще използвам това име... Роузи, аз те обичам. Обикнах те още от онази първа среща в Кения, когато слезе от колата. Тогава ти казах „А, мемсахиб“. През всичките тези години мечтаех за теб и на тази същата пейка снощи едва се удържах да не излея сърцето си. Но сега вече няма значение. Сега вече мога да говоря, защото ще се разделим завинаги. Скоро аз ще тръгна към залеза... сам.

Той спря. Госпожа Спотсуърт моментално заговори. В гласа ѝ определено се усещаше остра нотка.

— Въобще няма да тръгваш към никакви залези сам. Защо, за Бога, искаш да тръгваш към проклетия залез сам?

Капитан Бигър се усмихна печално.

— Аз не искам да тръгвам към залеза сам, скъпа лейди. Но кодексът го изисква. Кодексът забранява на един беден мъж да предлага брак на богата жена, защото ако го направи, ще загуби самоуважението си.

— Никога досега през живота си не съм чувала подобни глупости. Кой ти наговори всички тия буламачи?

Капитан Бигър изсумтя тихо.

— Не мога да ти кажа кой ги е измислил, но това са правилата, които ръководят живота на такива достойни мъже като Скифи и Док, Субахдар и Аугустус Фробишър.

Госпожа Спотсуърт нададе развълнувано възклицание.

— Аугустус Фробишър? В името на вси светии! Това име ми се стори познато, но сега, когато каза Аугустус... Това твой приятел ли е, този Фробишър. Един мъж с червено лице?

— Ние всички сме с червени лица на изток от Суец.

— И с малки тънки мустачки?

— А също и с малки тънки мустачки.

— Заеква ли леко? Има ли малка бенка на лявата буза? Едното от очите му е зелено, а другото е стъклено?

Капитан Бигър беше изумен.

— Господи помилуй! Това е Тъби. Ти си го срещала?

— Дали съм го срещала? Можеш да се обзаложиш. Седмица преди да замина от Щатите пях „О, любов свършена“ на неговата сватба.

Капитан Бигър се ококори.

— *Howki wa hoo!* — ревна той. — Тъби се е оженил?

— Можеш да не се съмняваш. И знаеш ли за кого се ожени? За Кора Рита Рокмителър, вдовицата на покойния Сигсби Рокмителър, Сардинения крал. А Кора е жена, с която аз не мога дори да се сравнявам по богатство. Сега видя ли колко струва тоя твой тъп кодекс. Когато Аугустус срещна Кора и чу, че има петдесет милиона, надиплени зад една тухла на камината, тръгна ли към някакви си залези сам? Не, сър. Той си сложи чиста яка и гардения в бутониерата и веднага се залови с ухажването.

Капитан Бигър се беше свлякъл обратно на пейката и дишаше тежко.

— Ти съвсем ме шашна, Роузи!

— Някой трябваше да те смъкне на земята с всичките ти бръмбари в главата. Ти и твоят кодекс!

— Не мога да повярвам.

— Ще повярваш, ако седнеш и помислиш малко. Стой тука и свиквай с мисълта, че ще застанеш пред отчето заедно с мен, а аз ще отида и ще продиктувам по телефона на вестниците обява, че Кътбърт... имаш ли някакви други имена, мое скъпоценно агънце?

— Джервас — каза почти шепнешком капитанът. — И Брабазон-Бигър. С тиренце.

— ... че Кътбърт Джервас Брабазон-Бигър и Розалинда Бесемър Спотсуърт ще сключат граждански брак в най-скоро време. Жалко, че не си сър Кътбърт. Слушай! — изведнъж се вдъхнови от идеята госпожа Спотсуърт. — А какво ще кажеш да ти купим титла? Колко ли струват тия неща в днешно време? Трябва да питам сър Родерик. Може би ще мога да си я закупя от „Харидж“. Е, чао засега, мое сладко мъжленце. И да не си посмял да тръгваш към никакви залези.

Припявайки си тихичко, защото в душата ѝ слънцето пръскаше топлина и светлина с пълни сили, госпожа Спотсуърт изприпка по зеления килим от мъх, постлан от предвидливата Природа, прецапа бързо моравата и нахлу през френския прозорец в дневната. Там завари Джийвс. Той беше оставил Бил и Джил да се окуражават взаимно в килера и се беше върнал в дневната, за да събере празните чаши от кафе. При вида на огърлицата, обгръщаща шията на госпожа Спотсуърт, не повече от три косъмчета от лявата му вежда трепнаха за миг, разкривайки на наблюдателния зрител колко дълбоко го е развълнувала тази гледка.

— Виждам, че забеляза огърлицата — каза госпожа Спотсуърт, цялата сияеща от щастие. — И никак не се учудвам, че си изненадан. Капитан Бигър току-що я намери в тревата близо до дървената пейка, където седяхме снощи.

Трудно би могло да се твърди, че Джийвс се облеци. И все пак очите му леко се разшириха — нещо, което се случваше само при извънредни произшествия.

— Капитан Бигър завърна ли се, мадам?

— Преди няколко минути. О, Джийвс, знаеш ли телефонния номер на „Таймс“?

— Не, мадам, но мога да проверя.

— Искам да дам съобщение за моя брак с капитан Бигър.

Този път четири косъмчета от дясната вежда на Джийвс помръднаха, сякаш лек бриз ги беше лъхнал.

— Наистина ли, мадам? Мога ли да ви пожелаю от все сърце щастие?

— Благодаря, Джийвс.

— Да телефонирам ли до „Таймс“, мадам?

— Ако не възразяваш. А също и до „Телеграф“, „Мейл“ и „Експрес“. Някакви други сецаш ли се?

— Тези, които споменахте, са напълно достатъчни за съобщение от такъв характер.

— Може би си прав. Значи тези.

— Много добре, мадам. Мога ли да се осмеля да запитам дали вие и капитан Бигър ще установите вашата резиденция тук в абатството?

Госпожа Спотсуърт въздъхна.

— Не, Джийвс, бих желала да купя къщата... Мястото толкова ми харесва... но е влажно. Този английски климат!

— Нашето английско лято е сурово.

— А зимата ужасна.

Джийвс се покашля.

— Питам се дали мога да направя едно предложение, мадам, което според мен ще задоволи и двете страни.

— Какво е предложението?

— Да купите къщата, мадам, да я разградите камък по камък и да я пренесете в Калифорния.

— И да я издигна отново там? — госпожа Спотсуърт засия. — Каква брилянтна идея!

— Благодаря, мадам.

— Уилям Рандолф Хърст беше направил нещо подобно, нали? Спомням си, че веднъж бях на посещение в Сан Симон и на тревата близо до портата лежеше цяло френско абатство. Ще го направя, Джийвс. Ти разреши гатанката. О, лорд Роастър — възкликна госпожа Спотсуърт. — Тъкмо човекът, когото исках да видя.

Бил и Джил бяха влезли с бавни унили крачки. Съзирайки огърлицата, унието се свлече от деветия граф на Роастър като плащ. Загубил дар слово от изумление, той я посочи с треперещ пръст.

— Била е открита в тревната площ до дървената пейка, милорд, от годеника на госпожа Спотсуърт, капитан Бигър — отговори на мълчаливия му въпрос Джийвс.

Бил най-накрая намери макар и с известна трудност няколко думи.

— Бигър се е върнал?

— Да, милорд.

— И той е намерил огърлицата?

— Да, милорд.

— И се е сгодил за госпожа Спотсуърт?

— Да, милорд. А госпожа Спотсуърт реши да купи къщата.

— Какво?

— Да, милорд.

— Започвам да вярвам в чудеса! — отбеляза Бил. Джил потвърди същото.

— Да, Биликен — потвърди новината госпожа Спотсуърт. — Възнамерявам да купя къщата. Не ме е грижа колко ще поискаш за нея. Искам я и ще ти напиша чека веднага след като се извиня на любезния полковник Уайвърн. Напуснах компанията му доста неочаквано и се страхувам, че може би постъпката ми го е засегнала. Все още ли е в стаята ми, Джийвс?

— Предполагам, мадам. Преди малко той позвъни, за да ме попита дали мога да му услужа с лупа.

— Ще отида при него — каза госпожа Спотсуърт. — Вземам абатството с мен в Америка, Биликен. Беше идея на Джийвс.

Тя излезе, а Джил се хвърли в ръцете на Бил.

— О, Бил! О, Бил! О, Бил! — смееше се тя щастливо. — Въпреки че не знам защо теб целувам. Трябва да целуна Джийвс. Да те целуна ли, Джийвс?

— Не, госпожице Уайвърн.

— Помисли, Джийвс. Възползвай се от случая.

— За мен ще бъде удоволствие и привилегия, госпожице.

— Разбира се, Джийвс — намеси се Бил, — ти никога не трябва да ни напускаш, където и да отидем, каквото и да правим.

Джийвс въздъхна извинително.

— Много съжалявам, милорд, но се страхувам, че няма да мога да се възползвам от вашата любезност. Опасявам се, че съм принуден да ви връча оставката си.

— О, Джийвс!

— С най-голямо съжаление, госпожице Уайвърн, трябва да призная. Но господин Устър се нуждае от мен. Получих писмо от него тази сутрин.

— Значи е напуснал онова училище?

Джийвс отново въздъхна:

— Изключили са го, милорд.

— Ужасно!

— Всичко е било малшанс, милорд. Господин Устър е получил награда за кърпене на чорапи. Два чифта от неговите ръкоделия са били изложени на Годишното празненство. Но после открили, че той използва подставено лице... една старица, която вмъквал в стаята си през нощта.

— Горкият стар Бърти!

— Да, милорд. Доколкото успях да разбера от тона на писмото, скандалът дълбоко го е засегнал. Чувствам, че моето място е до неговото рамо.

Рори излезе от библиотеката с мъченически вид.

— Не мога да го поправа — съобщи той.

— Рори — каза Бил, — знаеш ли какво стана?

— Да, старче. Повредих телевизора.

— Госпожа Спотсуърт ще се жени за капитан Бигър и ще купи къщата.

— О — откликна Рори апатично. — Както ви казах, не мога да поправа проклетото нещо и не вярвам, че някой от местните селяндури ще може. Единственото нещо, което ми остава да направя, е да отида до извора.

Той се отправи към телефона.

— Дайте ми едно-две-три-четири.

Капитан Бигър изскочи от френския прозорец, тананикайки си суахилски сватбен марш.

— Къде е моята Роузи? — попита той.

— Горе — отговори Бил. — Ще дойде след минута. Тя току-що ни каза новината. Поздравления, капитане.

— Благодаря, благодаря.

— Аха — намеси се Рори със слушалка на ухото. — Сетих се още едно. Кой е по-голям, капитан Бигър или госпожа Бигър? Госпожа Бигър, защото тя става Бигър. Ха, ха, ха, ха!

Свързаха го с поръчания номер.

— Ало — каза той. — „Харидж“ ли е?

Издание:

П. Г. Удхаус. Джийвс запретва ръкави

Английска, първо издание

Превод: Красимира Маврова

Редактор: Станислава Попова

Художник: Борил Караиванов

Предпечатна подготовка: Цветанка Атанасова

Корицата е изработена със съдействието на рекламна агенция
„Агора“

Формат: 84/108/32

Печатни коли: 12

Печат „Димитър Благоев — 2“ ЕООД — София

ИК „Кронос“, 1998 г.

ISBN: 954-8516-33-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.